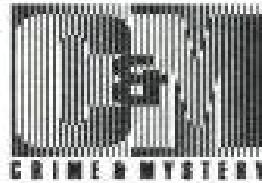

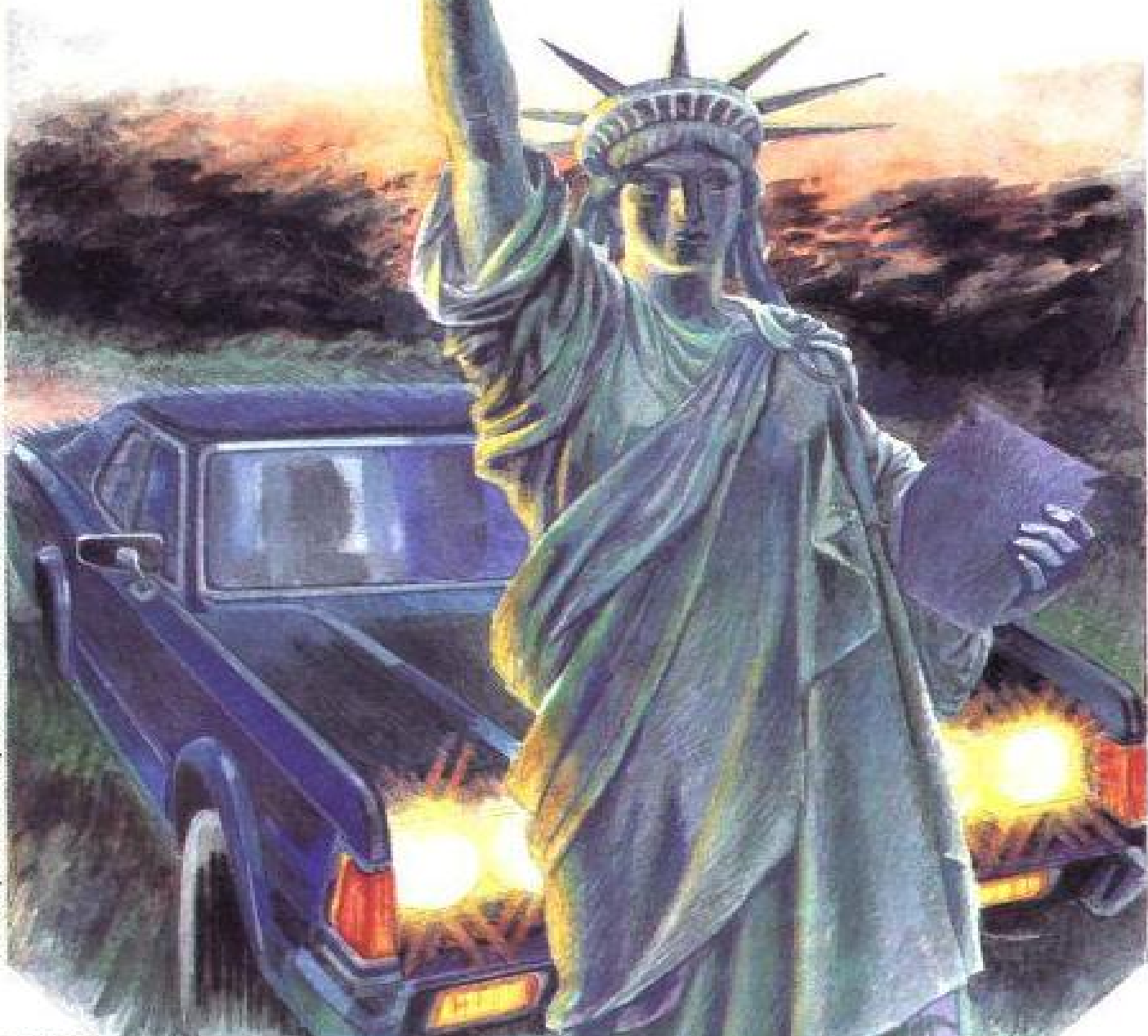
ДОКУМЕНТЪТ R

С тази книга ще откриете поредицата
Crime & Mystery.
Най-добрите политически трилъри
в милионни тиражи,
преиздавани и филмирани по целия свят.

Ъ. УОЛЪС, автор на бестселъра „Фан клуб“
публикува новия си роман
ДОКУМЕНТЪТ „R“ – книга,
от която може да ти настръхне косата.
Parade of Books

Ъ Р В И Н Г У О Л Ъ С

Всички право на българското издание са запазени за АТИКА '89

ЪРВИНГ УОЛЪС ДОКУМЕНТЪТ „R“

Превод: Минчо Чучев

chitanka.info

Загадъчната смърт на главния прокурор на САЩ съвпада с предстоящото гласуване на поправка към американската конституция, която в ръцете на една безчестна администрация сериозно би застрашила свободата на гражданското общество. За да пречупи несъгласните, директорът на ФБР Тайнън пуска в действие ужасяващата си колекция от досиета. Един по един шантажираните млъкват или загиват при неизяснени обстоятелства. Една случайност вкарва под ударите на шантажа и новия главен прокурор Колинс. Миг преди да бъде пречупен, той намира неочаквани съюзници в лицето на група бивши специални агенти на ФБР, прогонени от Тайнън.

Политическият трилър прилича по нещо на автомобилите „Мерцедес“, на кока-колата и на онзи пазар, където ягодите се появяват не през лятото, а... в 6 часа сутринта.

Това е причината, поради която у нас трилъри не можеха да бъдат написани, а и редките преводни заглавия останаха повече като екзотични изключения.

Освен всичко друго, тези книги са и доста скъпи за българския издател. Е, добре... Но щом радват милиони читатели по целия свят, все някой трябваше да им даде и български адрес. Това е мисията на новата поредица „CRIME & MYSTERY“. Уверени сме, че след тази първа книга нашите приятели вече са много.

Приятно четене и до нови срещи!

Ървинг Уолъс

На Силвия, с любов

Когато през 1787 г. народните избраници подписали във Филаделфия новата конституция на Съединените щати, към Бенжамин Франклин се обърнала една жена и попитала:

— Е, докторе, с какво се сдобихме сега: република или монархия?

— Република, ако можете да я опазите — отговорил Франклин.

Онези, които са готови да пожертвуват истинската свобода в името на някаква нищожна преходна сигурност, не заслужават нито свобода, нито сигурност.

Бенжамин Франклин

1.

Посещението се оказа твърде неочаквано. Беше забравил, че то бе вече уговорено, забрави да го отмени, след като обеща да вечеря с президента, и сега се опитваше да го приключи по възможния най-кратък начин.

При все това Кристъфър Колинс не искаше да засегне седналия насреща му мъж. Явно посетителят беше добър човек — разумен, чувствителен, внимателен. По друго време Колинс би се радвал да поговори с него, но не и сега, не тази вечер, когато му предстоеше да прочете целия куп книжа, накамарени върху бюрото му, и го очакваше дълга, напрегната вечер в Белия дом.

Колинс реши, че трябва да действа внимателно. Не само че не искаше да засегне човека, но не искаше да обиди и Тайнън, директора на Федералното бюро за разследване. Видимо директорът бе окуражил или дори отправил този човек при Колинс във връзка с писаната от тях двамата автобиография на Тайнън. Никой не би си позволил безразсъдната смелост да обижда Тайнън, а най-малко би сторил такова нещо Колинс от висотата на новото си служебно положение.

Колинс погледна малкия касетофон, поставен преди около десет минути от посетителя върху бюрото му. Апаратът все още записваше, макар и нищо съществено досега. После погледът на Колинс се спря на човека срещу него: той беше към петдесет и пет годишен и проучваше старателно списъка си с въпроси; почувствувал, че времето му изтича, той се напругаше да намери най-важното и ефективното.

Докато проучваше внимателно посетителя, на Колинс му направи впечатление несъответствието между името и външния вид на този човек и той не можа да сдържи усмивката си. Името му беше Айшмъил Йънг и на Колинс му се щеше да разполага с повече време, та да го попита откъде е взел това име. Нисък, пълен, най-вероятно от Ню Ингленд, може би презвитерианец и шотландец (със следа от нещо еврейско далеч в миналото му), той сякаш щеше да пропука омачкания си сив костюм. Темето му лъщеше голо, обкръжено от кичури коса,

сресани насила нагоре така, че черепът му изглеждаше покрит с бакенбарди. Имаше двойна гуша, с тенденция да се образува и трета. Мазното му тяло лежеше като захвърлена дреха върху креслото. Приличаше на малък кит. Колинс реши, че в края на краищата името Айшмъил е подходящо.

Та той никак не прилича на писател, помисли си Колинс. За това напомняха бегло само роговите му очила, нуждаещи се в крайна степен от почистване, и обгорялата му лула от шипка. Тогава защо още в самото начало той заяви, че е съавтор на автобиографии? Между другото Колинс досега не бе срещал такъв вид съавтори. Може би този е един от преуспяващите, написал книги за покварени актриси, за черни олимпийски герои, за военни гении. Колинс се помъчи да си припомни чел ли е подобна книга. Бе сигурен, че не е, но възможно е Карин да е чела и той си обеща да не забрави да я попита.

Изведнъж усети, че Айшмъил Йънг повдигна глава, и срещна погледа му, готов да му постави следващия въпрос.

Щом чу въпроса, Колинс видя изход от положението, начин да преустанови това интервю бързо и благовидно. Трябваше просто да бъде честен.

— Какво мисля за Върнън Т. Тайнън? — повтори той зададения му въпрос.

— Да. Искам да кажа, какви са вашите впечатления от него?

Пред очите на Колинс се появи веднага физическият образ на Тайнън: добре известен фукльо с исполински ръст; из бъчвовиден гръден кош се подава къса дебела шия, върху която се издига малка обла глава с две остри като свредели кривогледи очи и уста, издаваща стържещи като пила звуци. Тази картина Колинс знаеше много добре, но за същността на директора не знаеше нищо. Трябваше честно да заяви само това и да насочи Айшмъил Йънг другаде.

— Откровено казано, не познавам добре директора Тайнън. Не съм имал достатъчно време да го опозная. На сегашния си пост съм само от една седмица.

— Да, главен прокурор на САЩ сте само от една седмица, но според моите бележки работите в това ведомство осемнадесет месеца. Доколкото се простират моите сведения, по време на тринадесет от тях вие сте били заместник на тогавашния главен прокурор полковник Ноъ Бакстър.

— Това е вярно, но като заместник главен прокурор съм се срещал с Тайнън съвсем рядко. Той ще потвърди, ако го попитате. С полковник Бакстър се виждаха твърде често, те бяха приятели в известен смисъл.

Веждите на Йънг подскочиха леко нагоре:

— Не ми е известно директорът Тайнън да има някакви приятели. Такова ми е поне усещането от разговорите с него. Струва ми се, че само неговият помощник Хари Адкок му е близък приятел, и го схващам повече като служебна връзка.

— Не настоя Колинс, — той беше близък с Ноъ Бакстър, ако изобщо е бил близък с някого. Все пак допускам, че сте прав в един-единствен смисъл: Тайнън е самотник. Ако хвърлите поглед назад, ще установите, че и другите директори на ФБР не са изключение от това правило. То е заложено в самото естество на задълженията им. Както и да е, аз имах съвсем минимални възможности да се срещам с него, за да мога изобщо да го опозная.

Не бе възможно обаче писателят да бъде разубеден лесно. Той извади старата лула от устата си и облиза устни.

— Но, мистър Колинс... — за миг той замлъкна — не зная правилно ли е обръщението ми мистър, или може би трябва да ви назовавам главен прокурор Колинс, или още по-добре да пропускам прокурор и да остане само генерал...

— Мистър Колинс е най-удобно — усмихна се прокурорът.

— Много добре, благодаря. Исках само да ви напомня, че след като полковник Бакстър получи мозъчния удар, а това беше преди пет месеца, вие бяхте временно шеф тук, неофициално оглавявахте цялото ведомство, докато това стана официално и от една седмица. Както е известно на всички, ФБР е във ваше разпореждане, директорът на ФБР Тайнън е ваш подчинен, така че контактите ви с...

Колинс бе принуден да се изсмее.

— Директорът Тайнън мой подчинен!? Мистър Йънг, необходимо ви е още много неща да научите.

— Тъкмо за това съм тук — отговори сериозно Йънг. — Тук съм, за да се уча. Не мога да бъда съавтор в автобиографията на директора на ФБР, без да познавам най-прецизно неговите отношения с главния прокурор, с президента, с ЦРУ, с всекиго от правителството. Ще ми отговорите, че трябва да попитам самия директор за всички тези неща.

Повярвайте ми, питал съм го, но той се изразява така бегло за всички процеси в правителството и за своето място в тях! Съществуват толкова много неща, които не мота да разбере от него. Работата е там, че той не се интересува от тях, а, от друга страна, е крайно нетърпелив. Заинтересуван е най-вече от приказки за службата му във ФБР под ръководството на Едгар Хувър, за неговата оставка и връщането му отново. Е, и аз се интересувам от тези неща, те са сърцевината на книгата, но се интересувам също от това къде е неговото място, искам да кажа — във връзка с колегите му, в цялата структура на властта.

Колинс реши да бъде полезен, да изясни някои неща, макар това да му отнеме няколко минути повече.

— Добре, мистър Йънг, нека бъдем наясно. В ръководството за правителството е казано, че директорът на ФБР е подчинен на главния прокурор на САЩ. Съгласно предписанието това е така, но практиката е доста далеч от него. Според закона не главният прокурор на САЩ определя и назначава директора на ФБР, а президентът по препоръка и със съгласието на Сената. Директорът на ФБР участва в моите конференции, консултира се с мен, работи с мен, но аз нямам никаква власт над него, отново президентът е този, който разполага с нея. Президентът сам, без одобрението на Сената, може да го смене от тази длъжност. Така че с изключение само на книжните разпоредби директорът Тайнън не е мой подчинен. Човек като Тайнън, както сега ви става ясно, не може да бъде подчинен никому. Сигурен съм, че Тайнън, както и всички останали директори на ФБР, усеща, че притежава тази длъжност пожизнено, стига той да я желае, и гледа на всички главни прокурори като на временно явление. Следователно нека се върнем отново към основния ви въпрос, той никога не е работил за мен и никога не съм имал достатъчно контакти с него, дори и като заместник главен прокурор, когато оглавявах ведомството, след като полковник Бакстър бе настанен във военноморския медицински център Бетесда. Съжалявам, че не мога да ви бъда от помощ в по-голяма степен. Всъщност не мога да си представя защо директорът Тайнън ви отправи към мен.

Йънг се поизправи леко в креслото:

— О, не ме изпраща той. Инициативата е моя.

Колинс също се поразмърда в удобното си служебно кресло.

— Тогава всичко е ясно.

Той се почувствува облекчен. Не беше значи задължен с нищо към Тайнън. Можеше спокойно да сложи край на това интервю, без да засегне с нещо директора. Все пак някакво вътрешно чувство го караше да бъде любезен с Йънг. Искаше му се да му подхвърли някаква информация, колкото и нищожна да е тя, и да го изпрати щастлив.

— Въпреки всичко, на въпроса, искате да разберете какво мисля аз за директора Тайнън?

— Да, заради книгата на Тайнън. Той е авторът, а аз се опитвам да разгада в каква рамка виждат образа му тези, които работят с него. Дори и да не го познавате добре, смея да се надявам...

— Добре, в краткото време пред нас ще се опитам да ви предам своите впечатления от директора Тайнън. — Колинс влагаше в гласа си учтивост и увереност. — Моето мнение... той, казано простичко, е човек на действието, не пилее времето си с глупости. Той приляга точно към заеманата от него длъжност.

— В какъв смисъл?

— Неговата работа е да разследва престъпления, нарушаване на федералните закони. Длъжен е да установява факти и да ни ги докладва. Не е задължен да прави заключения върху фактите, дори не се искат от него препоръки. Всичко това е в моята компетенция, да изготвям обвинения, основани върху доставените от него факти.

— Тогава вие сте човекът на действието.

Колинс изгледа посетителя с по-голям респект.

— Може да ви се струва така, но всъщност не е. Точно казано, аз съм юрист наред с всички останали в системата на правосъдието. Ние вървим по нашия път бавно и грижовно. Тайнън и хората му боравят с преките, опасните деяния. Отново по вашия проблем, друго мое мнение за Тайнън е, че когато той се залови за нещо и вярва в него, не го изпуска при никакви обстоятелства. Изключително упорит, в най-добрия смисъл на думата, какъвто е случаят с новата 35-а поправка на конституцията, чието ратифициране предстои. Веднага щом президентът издигна това предложение, Тайнън незабавно застана зад него...

— Мистър Колинс — прекъсна го Йънг, — президентът не е инициаторът на 35-та поправка. Тя е дело на директора Тайнън.

Колинс трепна и втренчи поглед в писателя.

— Какво породила тази идея в главата ви?

— Самият директор. Той говори за нея като за своя рожба.

— Нека той си мисли каквото си ще, но идеята не е негова. Това само потвърждава мисълта ми за неговата упоритост. Когато вярва страстно в нещо, превръща го в свое дело. Сега наистина той е главният привърженик на 35-та поправка. Смята, че е длъжен да изведе това дело докрай повече от всеки друг.

— И все пак с поправката не е още приключено — произнесе скромно Йънг. — Простете, но три четвърти от щатите все още не са я ратифицирали.

— Е, и то ще стане — отвърна Колинс, леко нетърпелив поради отклоняването от основната тема на разговора. — Само още два щата има да я одобрят, за да станат три четвърти.

— Но остават още само три щата да гласуват.

— Два от тях ще гласуват тази нощ. Струва ми се, че 35-та поправка ще стане част от конституцията до утре сутринта. Както и да е, но тези процедури нямат никакво отношение към нашия Тайнън. — Колинс погледна нетърпеливо часовника си. — Смятам, това е всичко...

— Мистър Колинс, моля ви само за миг, ако е възможно...

Прокурорът вдигна очи и видя напрежението по лицето на писателя. Застана изчаквателно.

— Аз... аз зная, че това няма нищо общо с интервюто ми, но вашият отговор много ме интересува — Йънг преглътна с усилие. — На вас лично харесва ли ви 35-та поправка?

Примигвайки, Колинс за момент остана занемал. Въпросът беше твърде неочакван. На всичко отгоре той никога не бе отговарял на този въпрос пред някого, нито на съпругата си Карин, нито дори пред себе си.

— Дали ми харесва? — повтори той бавно. — Специално поправката не, наистина не. Всъщност не съм мислил много върху нея. Бях зает с организационни проблеми на новата си длъжност. Оказах пълно доверие на президента и на... на директора...

— Но тази поправка има отношение към вашите задължения, към вашето ведомство, сър.

— Зная това — присви вежди Колинс, — но все пак мисля, че президентът се справя твърде сполучливо с този проблем. Може би

имам известни резерви по въпроса, но не мога да предложа нищо по-добро.

Внезапно той осъзна, че милият мистър Йънг в този момент изглеждаше далеч не толкова мил. Испита изкушение да му зададе един въпрос и го попита:

— А на вас нрави ли ви се, мистър Йънг, 35-та поправка на Конституцията на САЩ?

— Строго между нас?

— Съвсем строго между нас.

— Мразя я — отвърна Йънг с равен глас. — Мразя всичко, което помита закона за гражданските права.

— Е, струва ми се, че преувеличавате. Поправката цели да измени в известен смисъл и да замести закона за гражданските свободи, но само при известни обстоятелства, като случай на извънредно вътрешно бедствие, довело до заплаха да се парализира или разруши целостта на страната. Явно държавата ни в момента се е насочила тъкмо в такава насока и 35-та поправка ще ни даде възможности да превърнем заплашващия ни хаос в ред...

— Ще ни даде потисничество. Тя ни предлага да жертвуваме свободите като цена за спокойствието.

Колинс почувствува лека досада и реши да приключи този разговор. Изглежда, всеки знаеше как да се справи с всичко, как да реши всеки проблем, преди да е дошъл негов ред да го стори.

— Добре, мистър Йънг. Известно ви е какво става навън по улиците. Най-страшната вълна от престъпления и насилия в нашата история. Вземете например нападението срещу Белия дом, осъществено преди два месеца от група организирани бандити. Бомби, картечници; пострадала тежко част от сградата, убити и ранени тринадесет души от специалните служби, загинали седем невинни туристи. Никой не се е нахвърлял така върху Белия дом от 1814, но тогава това бяха британски войници, и то по време на война, а преди два месеца бяха американци, разбирате ли! Нищо не е сигурно. Чухте ли новините по телевизията, или да сте прегледали сутрешните вестници?

Йънг поклати глава отрицателно.

— Тогава да ви разкажа: Пеория, щат Илинойс, полицейското управление; поредната смяна полицаи получават разпорежданията си

за деня и се отправят към колите и мотоциклетите, когато попадат на засада пред сградата. Разкъсват ги на парчета — кървава баня — най-малко една трета от тях са убити и ранени. Как да се оправяме с подобни случаи? А какво ще кажете за изчисленията на математик, доказал, че всеки девети човек, роден в Атланта през тази година, ако остане в града, ще загине от насилствена смърт. Повтарям ви, подобна престъпност не е съществувала в цялата наша история. Какво предлагате за разрешаване на тази криза?

Явно, тази тема бе занимавала отдавна Айшмъил Йънг, защото отговорът му дойде веднага:

— Бих поставил нашия дом в ред, като го обновя. От основата до покрива. Както е казал Джордж Бърнард Шоу: „Не е грях да атакуваш главната злина: не страданието, алчността, духовенството, кралската институция, демагогията, монополизирането, невежеството, пиянството, войната, нито която и да е от всички други последици на бедността, а тъкмо самата бедност.“ Аз бих приложил драстични мерки, за да се отървем от бедността, да се избавим от икономическата потиснатост, от неравенството и неправдата, за да се избавим от престъпността...

— Е, сега не е време за тези прекалени мерки — прекъсна го Колинс. — Аз не отричам, че това е необходимо като основа. Всичко това ще стане, когато му дойде времето.

— Това време не ще настъпи никога, щом успеете да прокарате 35-та поправка.

Колинс изгуби желание за повече спорове.

— Любопитен съм, мистър Йънг, разговаряте ли така, когато работите с директора Тайнън?

— Никога нямаше да бъда тук — присви рамене Йънг, ако разговарях така с директора. С вас е възможно, защото, изглежда, сте добър човек.

— Аз наистина съм такъв.

— И, надявам се, не ще се засегнете, ако ви кажа, че се чудя какво правите заедно с тази тълпа гангстери.

Това попадна точно на място. Когато преди един месец той се съгласи да приеме длъжността главен прокурор на САЩ, Карин бе изказала същото мнение. Тогава той намери отговор за нея, но сега

никак не му се искаше да го повтаря пред един наистина чужд човек. Вместо това той каза:

— Бихте ли желали да видите някой друг във връзка с работата си? Някой препоръчан от Тайнън? Защо, мислите, поех този пост? Защото струва ми се, че добрите хора ще се свършат най-напред. — Той погледна отново часовника си и стана. — Съжалявам, мистър Йънг, но времето ни свърши отдавна. Още когато влязохте, ви казах, че ме очакват цял куп дела, а след това — да отида в Белия дом. Вижте какво, след месец-два сигурно ще съм запознат с въпроса много по-добре и ще бъда в състояние повече да ви помогна. Защо да не ми позвъните тогава?

Айшмъил Йънг беше на крака и прибираше бележките и касетофона си.

— Ще ви се обадя, ако сте още тук. Надявам се да бъдете.

— Ще бъда.

— Тогава ще ви потърся. Хиляди благодарности.

Кристъфър Колинс стисна ръката на писателя и проследи неговата поклащаща се към вратата фигура. Изведнъж му се дощя да попита нещо, скрито досега в подсъзнанието му.

— Между другото, мистър Йънг, колко време работите с Тайнън?

— Около шест месеца — отвърна Йънг от прага, — веднъж седмично.

— Е, и досега не ми казвате какво мислите за него?

— Мистър Колинс — едва се усмихна той, — аз ще се придържам към петата божия заповед — сега вече се бе ухилил, — петата все още е в сила, нали? Тази работа ми е хлябът и солта. Тях никога не бих рискувал. Освен това бях подложен на известен натиск, за да се заема с нея. Благодаря ви още веднъж — и изчезна.

Колинс не помръдваше. Мислеше за разговора им, за кризата в страната, за новата поправка, която се очакваше да ликвидира това, за директора Тайнън, като преоценяваше мислите си за всичко поотделно. Тогава осъзна колко време пропиля и колко много му предстоеше още да привърши. Накрая седна и започна да преглежда книгата.

Скоро забрави за посетителя. Вниманието му бе погълнато изцяло от случаите, изискващи незабавно неговото мнение. Отвлечане на човек от един щат в друг, нарушаване разпоредбите за атомната енергия, оплакване за земя от индианци, заведено дело срещу един от

големите тръстове, огромна сделка с наркотици, покана от федерален съдия, подмолен заговор срещу Конгреса, случай на изгонване от страната, множество вълнения, съмнения за заговор срещу правителството. Въпреки че беше изцяло погълнат от работата, слухът му бе много чувствителен. Въпреки мъртвата тишина в огромния кабинет той усети стъпките ѝ върху дебелия ориенталски килим. Вдигна глава и видя Мериън Райе, секретарката си, да влиза от прилепения към неговия кабинет. В ръцете си държеше огромен служебен кафяв плик.

— Току-що пристигна, донесен на ръка отсреща — каза тя.

„Отсреща“ означаваше от другата страна на Пенсилвания авеню, т.е. зданието на Едгар Хувър, ФБР, респективно директора на ФБР.

— Надписано е „поверително“ и „много важно“ — добави тя, — сигурно е от директора Тайнън.

— Необичайно! — учуди се Колинс. — Обикновено той изпраща всичко до обяд.

Тя му подаде плика и произнесе колебливо:

— Ако няма някаква друга работа, мога ли да си отивам?

— Колко е часът? — той бе изненадан.

— Шест и двадесет.

— Боже мой, та аз не съм завършил и половината. Не биваше да позволявам този писател да ми загуби толкова време. — След като помисли малко, промърмори: — Е, може пък да е от полза. Интересен човек. — Неспойно погледна купчината документи и продължи: — Вижда се, ще трябва да ги взема у дома. Добре, Мериън, заключвай и заминавай.

— И вие нямате повече време за работа. Не забравяйте, поканен сте на вечеря в Белия дом, точно в седем и петнадесет.

— Това може би е също работа — направи гримаса Колинс.

Тя се поколеба още за миг и върху обикновеното ѝ продълговато лице се появи сдържана усмивка.

— Аз... искам да ви честитя, мистър Колинс, първата седмица като главен прокурор. Всички така много се радваме, че сте с нас. Лека нощ.

— Лека нощ, Мериън. Високо ценя вашите чувства.

Останал сам, той заоглежда плика. Напоследък ФБР го изненадваше с все по-парещи новини, така че и сега колебливо отвори

плика. Извади десетки листове полицейска статистика. Заедно с тях се подаде и писмо, писано на ръка. Разкривеният, нечетлив почерк му беше познат — неправилна пунктуация, волни съкращения — всичко подсказваше, че бележката е от Тайнън, преди още да е видял подписа. Колинс зачете с любопитство:

Драги Крис —

Ето ти последните статистики за последните месеци за нац. престъпления най-лошите досега — най-лошите в нашата история — изпращам копие до През и едно до теб, така че да ги имаш преди да отидем при През тази нощ. Отбележи скока в убийствата, нападенията, въоръжените грабежи, отвлеченията. Виж и моята добавка от нишки към конспиратори и революционери — в огън сме и скоро ще бъдем опечени, и единственото което може да ни измъкне от него е прокарването на 35-а Поправ. още тази нощ моли се за нея. Аз вече телефонирах тези последни статистики до законодателите в Олбъни, Н. Й. и Кълъмбъс, О. така че те знаят истинската ситуация, преди да гласуват тази нощ.

Мразя да ти изпращам такава страхотна информация, но чувствавам че трябва да си наясно преди да срещнеш През. Всичко е в суров вид — ще ги прегледаме утре най-щателно — преди да ги публикуваме — доскоро виждане на телевизионната вечеря.

Най-добри, Върнън

Като прибра писмото, Колинс прегледа официалните донесения за престъпността в страната. През последния месец, в сравнение с предишния, убийствата бяха нараснали с 18%, изнасилванията — с 15%, въоръжените грабежи — с 30% и нападенията — с 20%.

Остави тези страници и през ума му премина друга статистика. Поради нарастващите беззакония затворите се пукаха от наплив на престъпници. Преди пет години в 250-те по-големи затвори и изправителни домове в страната се намираха по едно или друго време от годината по два милиона души. Въпреки нарасналите усилия да се сложи край на закононарушенията, въпреки включването на 45 000

юристи и агенти на ФБР в тази борба, въпреки че от Пентагона бяха отделени три специални армейски дивизии за контролиране на вътрешните безредици, въпреки 22-та милиарда, предвидени да се изразходват за тази цел през настоящата година (през 1960 г. те са били само 3,5 милиарда), спиралата на престъпността се издига бързо. След година може би ще достигне крайна степен — предвестник на свършека на организираното общество.

Той се отпусна назад в креслото си, с ръце на гърдите, сякаш сключени за молитва. Беше сигурен, че това е най-мрачният период в историята на Америка насам от времето на Гражданската война. Всеки нов ден анархията и терорът вземаха връх. Когато се пробудиш сутрин, не знаеш ще видиш ли настъпването на нощта. Когато си легнеш вечер, не си сигурен ще се пробудиш ли сутринта. Всяка утрин, когато целуваше Карин, запътил се към работата си, той изпитваше мъчителна несигурност, че когато се завърне, може да не я намери жива (а с нея и детето, което тя носеше в утробата си). Чувствуваше как невидимите пръсти на ужаса присвиват стомаха му. Това не му беше за първи път. В същия миг мисълта му премина от хаоса по улиците отвъд прозорците към собственото му жалко положение. Наистина той — той и Тайнън имаха най-безславните и безнадеждни длъжности на света. Тази мисъл го накара да се задълбочи повече в себе си. Защо той, Кристъфър Колинс, здравомислещ, добре контролиращ се, умеещ навреме да се оттегли, понякога и егоистичен (знаеше да бъде и обективен) човек, беше приел тази невъзможна длъжност: юрист номер едно на нацията и глава на най-голямата държавна правна фирма? Беше ли дошъл тук без дълбоко убеждение (като изключим внушението на Айшмъил Йънг, че демократичното общество трябва да се възстанови), движен само от желанието да обладава сила? Може би е искал да задоволи егоизма си? А не е ли било от желание да изпълни патриотичния си дълг? Да не би пък да се е самозалъгвал, че може да извърши нещо добро? А би ли могло да има заложени у него някакви мазохистични или дори самоубийствени склонности? Той не знаеше — най-малко през тази нощ.

Телефонният звън прекъсна мислите му. Колинс се изви наляво и погледна таблото с редица бутони и лампички. Святкаше бутонът на частния му телефон — този, предназначен за разговори с Карин и най-

близки приятели. Той рязко се отличаваше от другите — за президента, за директора Тайнън, за заместник главния прокурор Ед Шредър.

— Колинс слуша — повдигна той слушалката.

— Мили, надявам се, че не прекъсвам някакво твое занимание...
— чу се гласът на Карин.

— Не, не. Тъкмо преглеждах някои известия от последната минута. Ти как си, мила?

— Понеже отиваме на вечеря — не отговори тя направо, — исках да проверя кога ще дойде шофьорът ти да ме вземе. В седем часа ли беше?

— В седем без четвърт и ще се срещнем с теб в седем. В седем и петнадесет трябва да сме в Белия дом. Президентът изисква да сме точни. Ще наблюдаваме специалното телевизионно предаване от Ню Йорк и Охайо. Облечена ли си вече?

— Да, отдолу, само трябва да се пхна в нещо. Гримът ми също е готов. Като как ще е? Мога ли да сложа червената плетена рокля?

— Облечи нещо обикновено. Секретарката съобщи, че вечерята е съвсем неофициална.

— Струва ми се, че с плетената ще съм добре. Може би това ще е последното ѝ обличане, преди коремът ми да почне да личи.

— Някакви акции днес?

— Къде? О, искаш да кажеш там... Няколко плахи подритвания.

— Чудесно! Червенокожите от малки трябва да се учат да яздят. Но ти все още не си ми отговорила как си.

— Отлично! Всичко е наред, обмислено.

— Какво е обмислено? — Той знаеше, но му бе нужно да попита.

— Знаеш много добре какво изпитвам във връзка с този протокол за високопоставените. В Белия дом съм била само веднъж с теб, когато отидохме с Бакстърови на вечеря. Беше страшно неприятно. Но сега, казваш, ще е нещо съвсем дребно, по-интимно. Това ме плаши двойно повече. Няма да знам какво да кажа.

— Не е необходимо да казваш абсолютно нищо. Ще гледаме телевизия.

— Защо е толкова нужно и ти да си там? Какво толкова налага твоето присъствие?

— Не помниш ли? Обясних ти тази сутрин.

— Съжалявам...

— Не се безпокой, ще ти обясня пак. Президентът изисква моето присъствие там, това само по себе си е достатъчна причина. Второ, аз съм главен прокурор и 35-та поправка се поставя тази нощ на решително гласуване, а тя е част от моята работа. Предполага се, че трябва да бъде дълбоко заинтересуван от нейната съдба. Тази нощ ще се състоят специалните сесии на камарите на представителите на щатовете Ню Йорк и Охайо и ще се предават по телевизията. Три от щатите не са гласували досега, а са необходими утвърдителните гласувания на още два щата, за да стане 35-та поправка част от конституцията. Това е голямата игра. Ясно ли ти е сега?

— Да, разбирам. Не ми се сърди, Крис. Просто не осъзнавах важността на събитията от тази нощ — тя млъкна за миг. — А на теб иска ли ти се да бъде прокарана тази поправка? Четох някои лоши отзиви за нея.

— И аз четох, мила. Откровено, не мога да кажа кое е правилно. Поправката би била полезна, ако страната се управлява от добри хора, но може да бъде ужасна, ако попадне в ръцете на злодеи. Мога засега да ти кажа, че ако я прокарат, работата ми ще стане по-лесна.

— Тогава да се надяваме, че ще мине — но в гласа ѝ липсваше убеденост.

— Е, както казват в мистериозния Близък изток, каквото има да става, ще става. Засега ни предстои да ядем гозбите на президента, да гледаме и да слушаме — той погледна часовника. — Ти по-добре намъквай роклята. Шофьорът ще пристигне всеки миг. Обичам те. До скоро виждане.

Като остави слушалката, Колинс сложи част от книгата в чантата си, а след това мислите му се насочиха към Карин. Съжаляваше, че понякога, макар и много рядко, е бил леко грубоват с нея. Тя заслужаваше по-добро отношение — най-доброто. Знаеше, че предстоящата вечеря ще бъде тежко изпитание за нея. Тя беше против промяната в тяхното обществено положение от самото начало, против това той да заеме длъжността заместник главен прокурор, против преминаването му от частна практика в Лос Анджелис към държавна във Вашингтон, като протестира най-бурно срещу влизането му в правителството като главен прокурор на САЩ. Отначало тя претендираше за аполитичност и не се изразяваше напълно откровено, но той долавяше позициите ѝ. Всичко се изясни, преди той да влезе в

системата на правосъдието. Тя не харесваше и не вярваше на хората, с които трябваше да се обвърже — от президента Уодсуърт до директора Тайнън. Беше отишла и по-далеч, като се стараеше да му обясни, че длъжността му поначало е бита карта — въпреки цялата си натруфеност и важност в края на краищата той ще бъде принесен в жертва, ако се стигне дотам. Страната вървеше към пропаст, а той трябваше да стои на кормилото. Карин не искаше най-вече да живее като риба, затворена в аквариум, не ѝ допадаха наложени насила приятелства от съответния социален живот, не ѝ се нравеше позирането, наложено от службата му, пред средствата за масова информация. Бяха женени неотдавна — и двамата за втори път. Само две години брачен живот, беше и бременна в четвъртия месец и се нуждаеше от близост и уют, без да ѝ се налага да споделя съпруга си с това противно общество.

Крис се изправи, взел решение цялата вечер да бъде плътно до нея, каквито и усилия да му струваше това. Той протегна високото си сто и деветдесет сантиметра тяло, така че ставите му изпукаха. Хвърли кратък поглед в огледалото към мършавото си, но симпатично лице и рошава коса и усети, че е време да побърза след дванадесет минути колата пристигаше. Запъти се към личния си кабинет, за да се измие и преоблече, а мислите му бяха отново насочени към вечерята — щеше ли да се превърне тя в паметен момент за историята?

Когато техният кадилак влезе в Белия дом през вратата на Пенсилвания авеню, Колинс видя пред северната фасада на зданието тълпа журналисти, очакващи гостите.

Майк Хогън, телохранителят му от ФБР, се извърна от предната седалка и запита:

— Ще желаете ли да говорите с тях, мистър Колинс?

Той стисна ръката на Карин и отговори:

— Не, стига да успее да се измъкна. Да влизаме направо.

Щом излязоха от колата, Колинс беше любезно уклончив с представителите на пресата. Хванал Карин под ръка, той забърза към входа след Хогън, като отговори само на един въпрос.

Един от телевизионните журналисти подвикна след тях:

— Чуваме, че тази нощ ще гледате телевизия. Как ви се струва, какво ще излезе от това представление?

— Ще гледаме новото копие на „Отнесени от вихъра“. Убеден съм, че северняците ще победят — отговори през рамо Колинс.

Вътре то очакваха две изненади.

Той мислеше, че събирането ще се състои в Червената зала или в една от по-малките на горния етаж, но бяха насочени към малката зала за срещи на правителството. Очакваше също да присъствуват тридесет-четиридесет души, но видя само около дванадесетина.

Богати зелени завеси покриваха стената от френски прозорци, водещи към розовата градина на Белия дом. На отсрещната стена, посред лавиците с книги, бе монтиран огромен цветен телевизор. Изправени, няколко души наблюдаваха картината, въпреки че звукът бе много приглушен. Обърнати към телевизора, зад грамадната полирана черна заседателна маса (напомняща на Колинс похлупак на саркофаг) бяха наредени в полукръг дълбоки кресла. Встрани от масата, между огромния президентски печат, гравирани на източната стена, и знамето, стоеше президентът Ендрю Уодсуърт, ангажиран в оживен разговор с водачите на мнозинството от Сената и Камарата на представителите и техните съпруги.

Въпреки че досега Колинс беше посещавал шест пъти тази зала — пет пъти като заместник главен прокурор вместо болния полковник Бакстър и преди една седмица вече като главен прокурор, — тя му се стори необичайно чужда. Креслата бяха отстранени от масата и наредени пред телевизора и така се създаваше този ефект. Далечният край на грамадната маса, там, където на стената висеше портретът на Вашингтон, рисуван от Джилбърт Стюарт, беше постлан със зелена покривка и отрупан със съдове от старинна мед, натъпкани с топли предястия, а около тях се въртеше главният готвач с накривена бяла шапка. Чрез най-обикновена безразборност официалната зала бе превърната в място за веселие.

Докато Колинс и Карин, притиснала нервно лакътя му, оглеждаха залата, първият помощник на президента, Макнайт, се спусна да ги поздрави. Той ги поведе и бързо ги представи на присъстващите: заместник-президента Франк Лумис и жена му; мис Леджър, личната секретарка на президента; Роналд Стийдмън, личен агитатор на президента от университета в Чикаго; министъра на вътрешните

работи Мартин; след това водачите на мнозинството в Конгреса и накрая президента.

Президентът, слаб, подвижен човек, учтив и изтънчен, ласкав, с тъмна коса, посребрена по слепоочията, с изострен нос и придърпана навътре брадичка, пое ръката на Карин, раздруса Кристъфъровата и изведнъж започна сякаш да се извинява:

— Марта — заговори той за първата дама на САЩ — съжاليا толкова много, че не може да присъствува тази вечер, за да се опознае по-добре с вас. На легло е с лека инфлуенца. О, тя ще се оправи, та това няма да е последното ни събиране... Е, Крис, изглежда, ще прекараме приятна вечер?

— Надявам се, мистър президент. Какви са сведенията ви?

— Както знаете, сенатите на Ню Йорк и Охайо ратифицираха 35-та поправка още рано вчера. Сега сме изцяло в ръцете на камарите на представителите им. Веднага след вчерашното гласуване агитаторите на Стийдмън плъзнаха в Олбъни и Кълъмбъс да обработват гласоподавателите. Охайо изглежда съвсем сигурен. Стийдмън притежава броя на гласоподавателите с „да“ и той е значителен. Нюйоркчани са малко по-колебливи, не се знае накъде ще залитнат. Доста от обработваните са отговорили „не съм решил“, а други „не коментирам“, но тези с положителните отговори вярват в успеха. Също така мисля, че последните статистики на Върнън... Здравей, Върнън!

Директорът Върнън Т. Тайнън се присъедини към тях, като огромната му фигура засенчи всичко. Ръкува се с президента, с Колинс и отправи комплименти към Карин.

— Току-що говорих, Върнън — подхвана отново с вибриращ глас темата си президентът, — за информацията, доставена от теб преди един час. Тя ще произведе голям ефект в Олбъни. Много съм доволен, че успя да я доставиш навреме.

— Не беше лесно — отвърна Тайнън, — доста се поблъскахме. Но вие сте прав. Ще свършат хубава работа. Роналд Стийдмън изглежда твърде неуверен. Според него Охайо е на наша страна, но Ню Йорк виси някак във въздуха. Не е съвсем сигурен в техните гласове.

— Е, аз пък съм уверен — прозвуча гласът на президента. — Само след два часа ще имаме доверието на тридесет и осем щата от всичките петдесет и новата поправка като част от конституцията. В

ръцете ни ще бъдат средствата за спасяването на страната ни, ако изобщо то се наложи някога.

— Кога ще започне, мистър президент? — кимна към телевизора Колинс.

— След десетина-петнадесет минути. Все още спорят по някои несъгласувани въпроси.

— Мисля, че ще имаме възможност да видим, а също така и да пийнем по нещо — каза Колинс.

Като поведе Карин настрана, той усети, че и Тайнън се прилепва до него, без да са го канили.

— Бих пийнал нещичко и аз — оправда се директорът.

Доближиха мълчаливо края на огромната маса, където властвуваше над редица от чаши, бутилки и изстудителни кофички Чарлз, камериерът на президента. Тайнън хвърли поглед през Колинс към Карин.

— Как се чувствувате напоследък, мисис Колинс? — запита той.

Изненадана, Карин повдигна ръка да приглади късата си руса коса, после я отклони и опипа свободно лежащия върху талията ѝ колан.

— Никога не съм се чувствувала по-добре, благодаря ви.

— Хубаво, това е много хубаво — отговори Тайнън.

Колинс взе чаша шампанско и хайвер върху препечен хляб за жена си, а за себе си уиски с вода и се насочиха към две празни кресла пред телевизора. Изведнъж усети, че тя го подръпва леко за ръкава. Той приведе главата си към нейната.

— Чу ли това? — прошепна тя.

— Кое?

— Тайнън. Внезапната му загриженост как се чувствавам. В действителност искаше да ни каже по свой собствен начин, че знае, че аз съм бременна.

— Той не може да знае. Никой не знае! — Колинс изглеждаше объркан.

— Той знае — шепнеше Карин.

— Дори да е разбрал, какво от това?

— Само да ти напомни, че знае всичко. Да държи теб и всички останали под контрол.

— Струва ми се, преувеличаваш, мила. Не е толкова хитроумен. Опитвал се е само да покаже куртоазия. Въпросът му е бил невинен.

— Сигурно. Невинен като вълка в „Червената шапчица“.

— Шшш... По-тихо.

Бяха стигнали до креслата и се отпуснаха в тях. Като поемаше питието си на бавни глътки, Колинс се опита да се съсредоточи върху екрана. Добре известен телевизионен коментатор тъкмо казваше, че ще отдели няколко минути, за да припомни процедурата за приемане на нова поправка към конституцията, и по-специално трудния път, преминал от настоящата 35-а поправка от задвижването ѝ до този момент, когато вече е на границата да бъде ратифицирана.

— Съществуват два начина, посредством които може да бъде предложена всяка нова поправка — започна коментаторът.

Колинс остави чашата си, запали цигарата на Карин и своята и се облегна назад да слуша не чак дотам внимателно.

— Единият начин за поставяне началото на дадена поправка е тя да бъде предложена в Конгреса. Другият начин е поправката да бъде предложена от общонационално събрание, призовано от Конгреса по искане на две трети от законодателните тела на САЩ. Нито една от поправките не е била предлагана досега по този начин. Всичките са започвани от Конгреса във Вашингтон. Щом Сенатът или Камарата на представителите представят резолюция за нова поправка, започва прослушването ѝ от законодателната комисия и комисията по правилника. След като се одобри от тях, тя се внася в Сената и Камарата на представителите. Тук е необходимо да бъде утвърдена от две трети от законодателите. След минаването на тези процедури не е нужен подписът на президента, а документът се изпраща на администрацията, където се размножава и се изпраща по едно копие до губернаторите на петдесетте щата. Те от своя страна го отправят до щатските законодателни тела за разисквания и гласуване. Когато три четвърти от щатите го ратифицират, това ще рече 38 от 50-те щата на САЩ, поправката се превръща в официална част от конституцията.

Колинс всмукна от цигарата си и пое чашката с поглед, фиксиран върху екрана. Коментаторът продължаваше своето изложение:

— До 1789 г. са направени първите десет поправки на конституцията, а от това време досега са внесени в Конгреса 5700 резолюции за промяна на конституцията в една или друга насока.

Предлагани са били поправки от всякакъв вид, да се замени президентският пост с тричленен ръководен комитет; да се премахне заместник-президентството; да се замени името Съединени щати на Америка със Съединени щати на света; да се промени изборителната система; да се промени правото на собственост така, че никой да не може да притежава повече от десет милиона долара. Повечето от тези 5700 предложения са били отхвърлени още в Конгреса, но от немалкото останали само 34 са ратифицирани от три четвърти от щатите и са станали законна част от конституцията. Не съществуват никакви ограничения във времето, за което отделните щати трябва да ратифицират или отхвърлят дадена поправка. Най-бързо одобрената в нашата история поправка е 26-а, даваща право на глас на 18-годишните. Три месеца и седем дни след излизането ѝ от Конгреса тя е била ратифицирана. Ето ни сега пред последната 35-а поправка. Тази нощ ще наблюдаваме дали тя ще загине, или ще стане част от нашия основен закон.

Колинс забеляза раздвижване в залата и видя, че присъстващите започнаха да заемат местата около телевизора.

— Така силно оспорваната 35-а поправка — продължи коментаторът — изникна от желанието на конгресмените и на президента Уодсуърт да заместят временно първите десет поправки, т.е. закона за гражданските свободи, при извънредно тежки за страната обстоятелства, да изковат оръжие, чрез което да налагат законност и ред, ако това се окаже необходимо за страната.

— Оръжие?! — извика президентът, току-що седнал близо до Колинс. — Какво иска да каже с това оръжие? Ако някога съм чувал по-предубеден език, това е този. Как бих искал да прокараме една поправка, чрез която да се защитаваме от коментатори като този.

— Тъкмо сега прокараме такава — прогърмя гласът на Тайнън, заел място встрани и малко срещу президента. — 35-та ще се погрижи и за такива вредители.

Колинс улови бързия остър поглед на Карин и неловко обърна очи отново към екрана.

— ... и така, след като резолюцията бе готова — продължаваше коментаторът, — предлаганата поправка стигна до Сената и Камарата на представителите на Конгреса за гласуване. Въпреки словесната, но ограничена опозиция на либералните блокове двете законодателни

тела одобриха 35-та поправка със значително мнозинство, далеч надхвърлящо необходимите две трети от гласовете. След това копия от нея се разпратиха до петдесетте щата. Това стана точно преди четири месеца и два дни. След сравнително лесното преминаване през първите гласуващи щати постепенно пътят на 35-та започна да става буреносен, тъй като срещу нея бе организирана опозиция. До днес тя е прогласувана в четиридесет и седем щата: единадесет я отхвърлиха, тридесет и шест я одобриха, не ѝ достига одобрението на още два щата. До този момент не са гласували само три щата: Ню Йорк, Охайо и Калифорния. Ню Йорк и Охайо ще приключат с гласуването си тъкмо тази нощ, историческо събитие, което ще ви предадем след малко, а Калифорния ще каже думата си след един месец. Ще бъде ли обаче необходим гласът на Калифорния? Ако двата гласуващи тази вечер щата отхвърлят поправката, с нея е свършено, ако я одобрят, тя веднага става част от основния закон и президентът Уодсуърт ще разполага с арсенал за борбата срещу беззаконието и безредиците, стиснали здраво за гърлото цялата нация. Гласуването в Ню Йорк и Охайо тази нощ може да се окаже съдбоносно и да промени хода на американската история за векове наред. А сега след кратки реклами ще ви пренесем на събранието в Олбъни, Ню Йорк, където разискванията преди гласуването приключват.

Рекламата, внушаваща, че един от петролните концерни е единственият, който прави живота на хората лесен и щастлив, беше бързо задавена от шума в залата.

Колинс взе чашата си и посегна за шампанското на Карин. Тя го покри с ръка — не искаше повече — и той се запъти към импровизирания бар. Докато се приближаваше, забеляза, че президентът, агитаторът му Стийдмън, Тайнън и Макнайт разискваха оживено — сигурно последните сведения на Стийдмън за настроенията в законодателното тяло на Ню Йорк. Когато се върна на мястото си с нова доза уиски, Колинс видя, че телевизионната картина вече показваше заседателната зала на събранието в Олбъни.

— Какво става!? — запита той жена си.

— Скоро ще започне гласуването. Дебатите почти приключват. Последният говорител надува здраво свирката в полза на поправката.

Колинс пое голяма глътка от чашата си и погледна тъкмо когато телевизионната камера улови в близък план важен мъж. Написано

беше и името му — депутатът Лаймън Смит — довършващ речта си:

— ... и както нашата конституция е написана от нашите прадеди като благороден инструмент на закона, така също повтарям, че тя не е някаква свещена книга, неподлежаща на промяна. Тя не бе замислена да се превърне във вкаменелост. Тя трябва да бъде гъвкава, заради това в нея поначало са предвидени поправките. Дадени са ни възможности да я променяме така, че да посреща нуждите на всяко поколение и изискванията на човешкия прогрес. Не забравяйте, приятели мои, че тази наша конституция бе създадена от шепа млади радикали, хора, които се возеха в конски каруци, хора, които носеха перуки, хора, които пишеха с пачи пера. Те никога не бяха чували за химикалки, пишещи машини, електронни калкулатори. Никога не бяха виждали телевизия, реактивни самолети, атомни бомби или космически сателити. Но те устроиха тяхната конституция така, че тя да се превърне в инструмент за приспособяване на нашите федерални закони към всяка изненада, поднесена ни от бъдещето. И ето че бъдещето дойде, денят за промяната, времето да приспособим нашия върховен закон така, че да може да посрещне бурите на настоящето. Старият закон за гражданските свободи, написан от тези хора с перуките, е твърде неясен, твърде общ и твърде мекушав, за да е в състояние да посрещне пороя от явления, заплашващи да унищожат тъканта на нашето общество и структурата на нашата демокрация. Единствено одобряването на 35-та поправка може да ни спаси. Моля, приятели и колеги, гласувайте за нейната ратификация!

Когато говорещият се отпрати към мястото си, камерата обхвана целия местен парламент, гръмнал от аплодисменти.

Колинс чу аплодисменти и около себе си.

— Браво! — извика президентът, като постави пурата си в пепелника и започна да ръкопляска, после се провикна през рамо: — Макнайт, кой бе току-що говорилият? Някакъв Смит? Провери! Човек с такава точна мисъл, а при това и красноречив, може да бъде използван и в Белия дом — погледът му се върна върху екрана. — Внимание! Започва гласуването.

Всъщност то бе започнало. Колинс чуваше повикването имената на депутатите и тяхното „да“ и „не“. Някъде от вътрешността на залата гърмяха предсказанията на Тайнън, че това ще е истинско конно надпрепускане. Колинс чуваше зад себе си забързания глас на

Стийдмън, че гласуването ще отнеме доста време, тъй като депутатите са 150.

Понеже гласуването щеше да се забави и понеже беше уморен, Колинс отклони вниманието си от телевизора и спря поглед върху Тайнън. Той стоеше изправен, подобното му на булдог лице бе зачервено от напрежение, очите му присвити в тесни цепнатини, докато следеше гласуването. Колинс погледна през рамо към президента. Лицето му беше като гранит — безстрастно, неподвижно, сякаш позираше на ваятел, докато гледаше екрана.

Честно казано, всеотдайни хора, помисли Колинс. Не е важно какво казват външните наблюдатели — заядливици като Айшмъил Йънг, а дори и неверници като Карин, — те бяха същества, изпълнени с отговорност. Внезапно той се почувствува удобно в своя кръг от силни хора. Усещаше, че принадлежи към тях. Бе чудесно. Така много му се искаше да изкаже благодарност на човека, поставил го тук — полковник Бакстър — той му липсваше, но, уви, не можеше да го достигне. Бакстър лежеше в кома в болницата Бетесда.

Колинс вярваше, че дължи всичко на полковник Бакстър, но в действителност сега разбираше, че издигането му до главен прокурор е станало благодарение на серия от случайности и грешки. Първо, той беше син на баща си, а полковник Бакстър и баща му са живели в една стая при следването си в колежа Станфорд. След завършването им в първите усилни години са останали най-близки приятели. Бащата на Колинс е искал да се отдаде на юридическата практика, но след това станал бизнесмен и богат индустриалец в областта на производство на електроника. Колинс си спомни изключителната гордост, изпитвана от баща му, че синът му е станал юрист. Старият Колинс непрекъснато държеше в течение Бакстър и другите си приятели за успехите му в юридическата практика.

Две открояващи се случки привлякоха отново вниманието на Бакстър към него. Работеше като адвокат на Американския граждански съюз за свободи в Сан Франциско. По това време защити успешно отявлено фашистка американска организация, защото вярваше в свободното прокламиране на идеи, независимо какви са. На полковник Бакстър като консерватор този факт направи много силно впечатление, защото сметна погрешно, че Колинс стои на крайнодесни позиции. Известно време след това като новоназначен областен прокурор в

Оклънд Колинс спечели вниманието на нацията, като проведе успешно обвинението срещу трима чернокожи убийци, извършили ужасни престъпления. То допадна още повече на Бакстър. Той разбра, че Колинс няма жалостиво сърце да прояви повече състрадание към черните, отколкото към белите. Не излезе обаче наяве истинското вътрешно разбиране на Колинс за случая, че тези бедни, зле възпитани и зле живеещи хора бяха всъщност истинските жертви — жертви на обществото. За нещастие законът не предвиждаше милост за несретата и обременената наследственост.

Да, сензационните заглавия бяха спечелили симпатиите на Бакстър. Фактът, че Колинс по време на частната си практика в Лос Анджелис успешно защити правата и живота на няколко групи чернокожи и латиноамерикански емигранти и спаси главите на шепа бели сектанти, бе разгълкуван от Бакстър като младежка разпаленост и средство за успокояване съвестта на младия адвокат. Така в резултат на досегашната си юридическа практика и старото семейно приятелство Колинс бе повикан във Вашингтон да заеме поста заместник главен прокурор, а после изненадващо поради артериално заболяване на Бакстър — главен прокурор на САЩ и част от тази елитна компания.

Внезапно му се стори, че мислите закънтяха в главата му, и тогава осъзна, че залата е притихнала. Огледа се, видя как президентът изведнъж скочи от креслото си и чу всеобща наздравица. Стреснат, той погледна телевизора, след това Карин, която не участвуваше в наздравицата и шепнеше:

— Тя току-що бе приета. Нюйоркската Камара на представителите току-що ратифицира 35-та поправка. Не чуваш ли говорителя? Той обявява, че е необходим само още един щат за окончателното приемане на поправката. След кратко прекъсване ще бъде включен Кълъмбъс.

Всички бяха изправени, радостни, а пред Колинс се изпречи Стийдмън, насочил се към президента.

— Поздравления, мистър президент! Това се казва обрат! Нашите пресмятания го допускаха, но не очаквахме, че ще стане точно така.

— Голямо събитие, момче, нали? Голямо събитие! — раздрусва рамото на Колинс Тайнън.

— Върнън — чу се гласът на президента.

— Да, мистър президент?

— ... знаеш ли какво свърши работата? Знаеш ли кое обърна нюйоркчани на наша страна? Речта на този Смит. Ех, тази реч, тя беше чудесна. Сякаш ти си я писал.

— Може и аз да съм я писал — ухили се широко Тайнън.

Всички се засмяха съзаклятнически, сякаш споделяха обща тайна. Колинс също се засмя, въпреки че не разбра нищо, защото му се искаше да остане в това обкръжение.

— Вечеря на крак, моля! — чу се пискливият глас на мис Леджър, секретарката на президента. Тя насочваше гостите към далечния ъгъл на масата. — Всичко е пригответено за ваше удобство така, че да можете да сложите чинията в скута си. Не са нужни ножове, а само вилици. Добре е да се нахраните, преди да е започнало предаването от Охайо.

Колинс хвана Карин за ръката и я поведе към далечния край на масата, където беше сервирана храната. Те се оказаха последни в редицата и преди да могат да си вземат нещо, останалите вече бяха насядали по местата си. Очакваше се предаването да започне всеки момент. Напълниха чиниите си с късчета пилешко месо, студено пушена херинга в краставичен сос, смесена зелена салата и пресни плодове. Хляб не беше предвиден. Насочиха се към полукръга от кресла пред телевизора. Колинс забеляза, че президентът Уодсуърт беше заел неговото място, така че той насочи Карин към две свободни кресла на втората редица.

От залата на Камарата на представителите в Охайо говорител обясняваше характеристиката на предлаганата поправка. Колинс се отказа да наднича между главите на стоящите пред него, отпусна се назад да слуша, като едновременно с това поставяше късчета пилешко в устата си.

Гласът нареждаше монотонно:

— Предложение за поправка на конституцията на САЩ, подsigуряваща вътрешната сигурност. Конгресът е приел резолюция с две трети от гласовете на членовете си да предложи поправка на Конституцията на САЩ с цел тя да стане част от конституцията, когато бъде ратифицирана от три четвърти от щатите. Посочената поправка ще бъде следната:

В случай на национални бедствия първите десет поправки от конституцията ще бъдат заменени от предлаганата поправка, както следва:

Раздел I. Член 1. Никакви свободи няма да бъдат гарантирани, ако може да се допусне, че те заплашват националната сигурност.

Член 2. В случай на явна опасност президентът има право да назначи Комисия за национална сигурност, която ще работи заедно с Националния съвет за сигурност.

Член 3. След вземане на решение, че сигурността на страната е в опасност. Комисията за национална сигурност ще направи декларация за крайно изострено напрежение и ще бъде облечена във всеобхватна власт, подменяща конституционната власт до ликвидирането на опасността.

Член 4. Председател на тази комисия ще бъде директорът на Федералното бюро за разследване.

Член 5. Това състояние ще важи, докато не се декларира, че опасността е взета под контрол.

Раздел II. Член 1. По време на действие на поправката ще бъдат гарантирани всички останали права на конституцията.

Член 2. Всичките предприемани действия от комисията трябва да бъдат приемани с пълно мнозинство.

Колинс беше чел всичко това няколко пъти, но сега, когато го слушаше, му се стори много по-грубо — това породило тревога у него и той се отпусна, поемайки машинално от храната си.

— Започва гласуването — чу се гласът на президента. — Та то ще бъде само формалност. Свършено е. 35-та е вече в торбата ни. Ето, тръгна, започнаха да призовават деветдесет и деветте депутати поименно.

Колинс остави чинията си настрана — целият очи и уши. Виждаше в близък план как представителите на Охайо натискат бутоните върху банките си. Гласовете им се регистрираха веднага на едно от двете огромни табла, поставени фронтално пред залата — ДА и НЕ почти наравно.

С изключение откъслечните обаждания на телевизионния коментатор залата с гостите на президента бе притихнала. Постепенно истината се очертаваше безжалостно: ДА, НЕ, НЕ, НЕ, ДА, НЕ, ДА, НЕ, НЕ...

— НЕ взима преднина — чу се гласът на говорителя. — Голяма изненада, ратификацията, изглежда, се изплъзва. Въпреки агитацията и дълбокоумните пресмятания всичко пропада.

Минутите течаха, гласовете се редуваха. Както внезапно започна гласуването, така и свърши. Камарата на представителите в Охайо отхвърли 35-та поправка.

Залата с гостите в Белия дом зашумя — охкания, пъшкане, викове на отчаяние и недоволство. Необяснимо защо за Колинс, сърцето му заудря по-бързо. Хвърли страничен поглед към Карин. Тя беше спокойна и правеше усилия да потисне усмивката си. Той свъси вежди и отмести очи настрана. Всички се надигнаха от местата си оклюмани и с почуда започнаха да се скупчват около президента.

— Аз мислех, че тя е вече в торбата ни, Роналд. Къде изтървахме работата? — присвил рамене, президентът изгледа агитатора си.

— Очаквахме умерено изразена победа — отговори Стийдмън, — но нашите последни допитвания към гласуващите бяха преди тридесет и шест часа. Кой знае какво се е случило през тези часове.

— Мистър президент — Макнайт махаше с ръка, — изглежда, говорителят ще ни поднесе обяснението...

Президентът и гостите му, включително Колинс, извърнаха глави към телевизора.

— ... и така, току-що до нашата кабина достигна слух, който все още не сме в състояние да потвърдим, но неколцина от законодателите заявили пред нашия представител долу в залата, че през последната нощ и тази сутрин се е разгънала в кулоарите на събранието светкавична кампания от адвоката Пиърс, Тони Пиърс. Той оглавява ЗЗГС, национално политическо обединение, известно като Защитници на закона за граждански свободи. Само преди един месец той е започнал масирана кампания срещу поправката сред законодателите на още негласувалите щати и вече постигна своя най-голям успех в Охайо. В единадесет часа той е говорил пред голяма група колебаещи се, а дори и поддържащи поправката депутати и с документи им е доказал какви непоправими за нацията беди ще донесе тя. Така той е насочил гласовете против поправката, която само преди един час изглеждаше непоклатима. Тони Пиърс, както мнозина от зрителите ще си спомнят, е бивш служител на ФБР, напуснал това учреждение и

станал добре известен адвокат, писател и защитник на гражданските свободи. Неговата репутация...

Рев, подобен на животински, удави гласа от телевизора.

— Знаем ние тази репутация — бучеше гласът на Тайнън, скочил пред телевизора, размахал юмрук към екрана. — Знаем всичко за този кучи син!

Той се завъртя около себе си, червен като рак, втренчил поглед в останалите, а след това и към президента.

— Простете неприличния ми език, но ние познаваме това копеле Пиърс твърде добре! Знаем, че той оглавяваше група активисти радикали в университета Уисконсин. Знаем как получи във Виетнам медал, който не заслужаваше. Знаем как се промъкна като невестулка във ФБР, играейки ролята на герой от войната, как лъжеше нашия велик директор Хувър, заел се да му помогне. Знаем, че беше немарлив към задълженията си, освобождаваше криминални типове, които бе длъжен да задържи, преиначаваше докладите си, като се мъчеше да изплува нагоре, отказваше да се подчинява. Именно заради това го изритах от Бюрото. Знаем имената на четири радикални групи, към които принадлежи жена му. Знаем, че едно от децата му има извънбрачно поколение. Знаем поне девет подривни организации, представлявани от неговата правна фирма. Познаваме Тони Пиърс като обърната ръкавица и знаехме какъв лош ефект ще има неговата агитация, преди още да се бе заловил с нея. Трябваше да го смачкаме още в минутата, когато оглави ЗЗГС, но не го сторихме, защото не искахме да представим бивш агент на ФБР в такава негативна светлина, да не увредим образа на Бюрото сред масите и освен това не допускахме, че някой ще приеме сериозно такава смахнато чуцело.

— Не се тревожи, Върнън — опита се да го успокои президентът, — всичко това е минало. Бедата е извършена, ако, разбира се, той е отговорен. Сега трябва да се погрижим да се не повтаря.

Наблюдавайки сцената, Крис Колинс откри, че е объркан и разстроен. Бе изненадан от грозния изблик на Тайнън. Той излъчваше злоба и разкри своите инквизиторски качества, неподозирани досега от Колинс. Крис бе хванал ръката на Карин, сякаш да сподели с нея своята обърканост, когато забеляза, че президентът го вика. Той пусна ръката ѝ, провря се между Макнайт и водача на мнозинството в Сената

и се озова пред президента, към когото вече се бе присъединил и Тайнън.

За миг президентът остана замислен, потривайки брадичката си.

— Е, джентълмени, една погрешна победа и една погрешна загуба. Сами виждате колко непостоянна е страната ни. Всички наши надежди сега са насочени към Калифорния. След един месец — той замълча за миг. — Не съм обръщал голямо внимание на пропагандата по тихоокеанското крайбрежие. Бях сигурен, че всичко ще свърши тази нощ. Сега е по-добре да насочим всички сили там. Роналд ми извести, че там имаме известно пропагандно предимство, но това не ме задоволява. Калифорния е щат, с който винаги трябва да се съобразяваш. Знаете, че от тях всичко може да се очаква. Това е нашата последна надежда и аз залагам всичко на нея. Искам от вас, Върнън и Крис, да дадете всичко от себе си. Ние *трябва* да спечелим.

Колинс и Тайнън закимаха енергично с глава.

Президентът отрязва върха на нова пура и изчака, докато Тайнън му я запали. Издухвайки струи дим, той се обърна към Колинс:

— Имам идея как да започнем, Крис. Ти произхождаш от Калифорния, нали?

— Да, от областта на Залива съм, освен това съм практикувал в Лос Анджелис.

— Отлично. Струва ми се, заслужава си да отидеш за една-две седмици там. Можеш да проведеш доста деликатна, но ефективна агитация за нашата кауза.

— Ами... — отвърна разтревожен Колинс. — Не съм сигурен, че ще имам толкова голямо влияние. Единственият наистина популярен местен човек, той на практика е идол в Калифорния, е върховният съдия Мейнърд.

— Не, Мейнърд няма да я свърши — поклати отрицателно глава президентът. — Зная от сигурен източник, че той не е на наша страна. Освен това той е много непрактичен, но дори ако не беше така, не е никак подходящо съдия да агитира на политическа тема.

— Да благодарим на бога за това — вметна Тайнън, — никога не бих му се доверил относно поправката.

— Не ни трябва Мейнърд — продължи президентът, обръщайки се към Колинс. — Но ти сигурно ще ни потрябваш. След всичко това, Крис, не подценявай себе си. Ти си главен прокурор. Това значи нещо.

Истинските хора ще те чуят. Да, харесва ми идеята да те пратим в Калифорния. Можем да уредим и повод за твоето отиване там. Нека си помисля малко.

Изпаднал в неудобство от тази идея, Колинс знаеше, че не би посмял да се противопостави.

— Ще направя каквото наредите, ако смятате, че то е много важно...

— Адски важно — намеси се Тайнън. — Нищо не е по-важно от това. Казвал съм го стотици пъти и ще го кажа отново. Това е най-съдбоносното гласуване, провеждано някога в Щатите. Без него не ще имаме своя държава изобщо.

— Върнън е прав — каза президентът. — На всяка цена трябва да имаме някого в Калифорния. Или ти, или, възможно е, някой от твоята величина, прекарал по-дълго време в администрацията. — Той спря за малко, след това добави настойчиво: — В никакъв случай не бива да загубим този път. Тази сутрин се поразходих да видя възстановителните работи върху тази част от Белия дом, нападната преди две седмици. Какви разрушения, какъв позор! Когато домът на президента не е сигурен, това значи, че сме в опасност. И всичко това може да се повтори отново. Знаете тренираните немски овчарки и доберманите, които ме накараха да поставя наоколо? За сигурност, ме убеждаваха. Миналата нощ загина шестото от тях от снайперист. Сега ме съветват да инсталирам електрическа бариера, обикаляща около Белия дом, да се изолирам, да превърна себе си в затворник в собствения си дом, начин, по който мнозина порядъчни граждани на тази страна са принудени да заключват себе си зад вериги и алармени системи. Е, джентълмени, не мога да търпя повече това. Длъжни сме да върнем отново цивилизацията в нашата земя чрез 35-та поправка. И това ще бъде постигнато, като победим в Калифорния.

— Амин — каза Тайнън.

В този момент се появи мис Леджър.

— Извинете ме, мистър президент... Мистър Колинс, вашият телохранител ви чака при вратата. Налагало му се да говори с вас. Казва, че е нещо спешно.

— Благодаря ви — отвърна Колинс, а после се обърна към президента: — Готов съм да направя всичко, каквото мога.

— Следващата седмица ще знаеш, а сега по-добре върви да се оправяш.

Като взе Карин, двамата благодариха на президента за вечерята и Колинс пожела лека нощ на околните.

Водейки Карин, Колинс бързо достигна вратата, където бе изправена яката фигура на телохранителя му, агента Майк Хогън.

— Какво има? — запита Колинс.

— Полковник Ноъ Бакстър, сър — произнесе с приглушен тон Хогън. — Излязъл е от комата. В съзнание е, но е на умиране.

— По дяволите, това е страшно. Сигурен ли сте?

— Съвсем сигурен, няма място за съмнение. Съобщението дойде от самата мисис Бакстър посредством централата на правосъдието и ми бе предадено по телефона в колата. Първите думи на полковник Бакстър, когато е дошъл в съзнание, са били, че иска да ви види. Трябвало непременно да ви види. Касаело се за нещо спешно. Искал да ви каже нещо много важно. Мисис Бакстър ме помоли да ви отведе до леглото му, преди да е станало твърде късно.

Колинс сграбчи ръката на Карин и я поведе по коридора.

— Много добре, да полетим към Бетесда. Да не губим и минута. — Той погледна Карин. — Чудя се, за какво е всичко това?

Кадилакът се понесе с главоломна скорост на север по Уисконсин авеню, прекоси Мериленд, мина отсечката на Чевеи Чеиз Кънтри Клъб, намали скоростта през многолюдната част на Бетесда, мина по криволичетните алеи на болничния парк и спря пред главния вход на бялата кула — основна сграда на Националния военноморски медицински център Бетесда.

Колинс помоли Карин да остане в колата заедно с Хогън и шофьора Пагано и забърза към зданието. На входа веднага го пое военноморски офицер с две нашивки на блузата си.

— Главният прокурор Колинс?

— Да.

— Последвайте ме, сър. Те са на петия етаж.

— Как е полковник Бакстър? — попита Колинс вътре в асансьора.

— Когато преди двадесет минути слизах на поста си, той висеше на косъм, съжалявам, че ви го казвам.

— Дано да съм навреме. Кой е с него?

— Мисис Бакстър, разбира се, и техният малък внук Рик. Той е с баба си и дядо си, докато родителите му са в Кения по някакво правителствено поръчение. Опитвахме тази нощ да се свържем с тях по телефона, но безуспешно. Така също той е под наблюдението на двама лекари и една медицинска сестра. А, почти забравих, при него е и отец Дубински от църквата Холи Тринити в Джорджтаун, посещавана от семейството Кенеди... Пристигнахме, сър.

Докато бързаха по коридора, срещнаха няколко военни лекари, консултиращи се помежду си. На Колинс му се стори, че Бетесда е някакво военно съоръжение, а не болница.

Достигнаха отделна болнична стая с полуотворена врата и водачът му посочи:

— Тук, сър. Полковникът разполага с две съединяващи се стаи. Тази се ползува като дневна, а в другата е той.

Стаята беше празна, но Колинс чу приглушен плач, той се поизвъртя и видя, че вратата към съседното помещение е открената. Отначало видя само част от болнично легло, но после различи в полутъмната част на по-далечния ъгъл жива картина. Там седеше в кресло Хана Бакстър, към която той изпитваше дълбоко уважение, притиснала кърпичка до очите си. Тя плачеше неутешимо. До нея стоеше момченце, внукът Рик — той беше дванадесетгодишен, спомни си Колинс, — притиснало ръката на баба си, пребледняло, объркано, с обляно в сълзи лице. Над тях се издигаше облечената в черно фигура на свещеник.

— Моля, почакайте, сър! — обърна се към Колинс придружаващият го офицер. — Ще съобщя за вашето пристигане.

Той влезе в съседната стая, като затвори вратата зад себе си. Колинс запали цигара и се заразхожда нервно из малката безрадостна стая. Отново за кой ли път той си задаваше въпроса какво е било толкова от голямо значение, че полковник Бакстър е искал да му го предаде с последния си дъх, в последните минути на живота си. Въпреки че познаваше полковника и жена му доста добре в кръговрата на социалния живот, като покани, приеми и прочие, той никога не е

бил много близък с тях, а най-често връзките им са били от служебно естество. Какво имаше да му казва Бакстър в тези чезнещи мигове?

Вратата на съседната стая се отвори и Колинс автоматично загаси цигарата и застана напрегнато неподвижен. Появи се офицерът, а след него медицинската сестра и малкият Рик. Минаха покрай него, сякаш не го забелязваха, и излязоха в коридора. След секунда рамката на вратата се запълни от черната фигура на свещеника — това явно беше отец Дубински от църквата Холи Тринити. Той затвори вратата след себе си, кимна мълчаливо към Колинс и прекоси стаята да затвори и външната врата. Колинс го наблюдаваше внимателно: невисок, набит, спокоен човек, с гарвановочерна коса и изненадващо светлосини очи, правилна уста, на възраст някъде по средата на четиридесетте.

— Мистър Колинс? — изрече той, като погледът му се наведе за миг към пода. — Аз съм отец Дубински.

— Да, зная — отвърна Колинс. — Бях в Белия дом, когато получих съобщение от Хана, тъъ... тоест мисис Бакстър, че полковникът умира, че иска спешно да ме види, за да ми съобщи нещо извънредно важно. Пристигнах по възможно най-бързия начин. В съзнание ли е той? Мога ли да го видя веднага?

Свещеникът се поокашля.

— Боя се, не. Жал ми е да ви кажа, но вече е твърде късно. Полковник Бакстър почина преди около десетина минути. — Той направи малка пауза и добави: — Нека душата му почива вечно в мир!

Колинс не знаеше какво да каже.

— Това, това е цяла трагедия — промълви той накрая. — Почина преди десет минути? Не мога, не мога да повярвам!

— Боя се, че това е истината. Полковник Бакстър беше прекрасен човек. Зная какво чувствувате, досещам се по собствените си чувства. Но отново бе осъществена божията воля.

— Да — отговори Колинс.

Той се чудеше ще бъде ли правилно в този момент на дълбок траур да се опита да открие защо Ноъ Бакстър го бе повикал, но правилно или неправилно, беше убеден, че трябва да пита.

— Тъъ, отче, беше ли полковникът в съзнание, преди да умре? Беше ли изобщо в състояние да говори?

— До известна степен.

— Каза ли на някого, на вас или на мисис Бакстър, защо му беше необходимо да се срещне с мен?

— Не, боя се, не. Той просто каза на жена си, че иска да ви види и говори с вас.

— И нищо повече?

Свещеникът заопипва броеницата си.

— Ами как да ви кажа, поговори кратко с мен. Аз му казах, че съм при него, за да проведе тайнството на примирителното причастие, миропомазването и изповедта, ако той пожелае. Той се съгласи да изпълня тези тайнства и аз успях да ги извърша навреме, за да го примиря с бога като добър католик. Почти непосредствено след това той затвори очите си навеки.

Колинс реши да среже изкъсо тези църковни приказки.

— Отче, искате да кажете, че той направи своята предсмъртна изповед?

— Да, изслушах последната му изповед.

— Е, имаше ли в нея нещо, което би ми дало ключ към тази настойчивост да ми съобщи нещо?

— Мистър Колинс — присви устни отец Дубински, — на изповедта се гарантира абсолютна тайна.

— Но ако той е споделил с вас нещо, предназначено за мен?...

— Не мога да си позволя аз да решавам кое е било предназначено за вас и кое за всемогъщия. Повтарям, изповедта на полковник Бакстър трябва да остане тайна. Не мога да ви разкривам нито частица от нея. Сега е най-добре да се върна при мисис Бакстър. — Той замълча за миг. — И все пак съжалявам много, мистър Колинс.

Свещеникът се отправи към вътрешната стая, а Колинс по коридора. След минути седеше до изгарящата от нетърпение Карин. Той нареди на шофьора да ги откара у дома в Маклийн.

— Пристигнах много късно — обърна се той към жена си. — Беше вече мъртъв.

— Това е ужасно! Узна ли какво е искал да ти каже?

— Не, нямам ни най-малка представа — той потъна по-дълбоко в седалката си, разтревожен и учуден, — но имам намерение да открия това по всякакъв начин. Защо бе запазил последните си думи за мен? Та аз дори не бях от най-близките му приятели.

— Но ти си главен прокурор. Ти го наследи като главен прокурор.

— Точно както мислех и аз — Колинс промърмори сякаш на себе си, — трябва да има някаква връзка с това, с моята служба или с делата на държавата, едно от двете, нещо важно за всички ни. Казал, че е от изключителна важност, когато е пратил да ме извикат. Не мога да оставя този въпрос неразрешен. Все още не зная как ще стане, но на всяка цена трябва да науча какво е искал да ми каже.

Почувствува как пръстите на Карин се впиват в ръката му.

— Недей, Крис, не се заангажирай повече! Не мога да ти обясня защо, но се страхувам. Не искам да живея в страх!

— А аз не искам да живея в мистерии! — Колинс бе впил взор през прозорчето в заобикалящата ги нощ.

2.

Погребаха полковник Ноъ Бакстър, бившия главен прокурор на САЩ, във влажна майска утрин на едно от малкото свободни места, останали в 420-акровото национално гробище Арлингтън отвъд Потомак. Близки, приятели, членове на правителството, президентът Уодсуърд бяха на почетна стража, докато отец Дубински произнасяше последната молитва.

Сега всичко бе свършило и живите, изпълнени едновременно с траурно настроение и облекчение, се завръщаха обратно към грижите на живота.

Директорът Върнън Т. Тайнън, помощникът му Хари Адкок, малко по-нисък от него мускулест човек, и главният прокурор Кристъфър Колинс, дошъл за ритуала с тях, си отиваха отново заедно. Те вървяха умълчани по Шеридън авеню, покрай надгробните камъни на Пиер Чарлз л'Анфан и генерал Филип Шеридън, покрай вечния огън, горящ над гроба на президента Джон Ф. Кенеди, към официалната, бронирана лимузина на Тайнън.

Мълчанието бе прекъснато само веднъж от Тайнън, когато крачеха край групата надгробни камъни от времето на Гражданската война.

— Виждате ли тези надгробни камъни на юнионисти и конфедерати? — каза Тайнън, сочейки ги. — Знаете ли как ще отличите едните от другите? Юнионистите имат надгробни камъни със заоблени горни краища, а конфедератите със заострени върхове, заострени, защото те говорят: „Да държим тези проклети янки далеч от нас, да не могат да седнат отгоре ни.“ Знаете ли кой ми каза това? Ноъ Бакстър. Старият Ноъ ми го съобщи веднъж, когато се връщаме както сега от погребението на някакъв генерал с три звезди — Тайнън изсумтя. — Предполагам, той никога не си е въобразявал колко скоро ще бъде тук.

Изведнъж той вдигна глава към небето:

— Допускам, че за днес с дъжда е свършено. Е, най-добре е да се връщаме към работата си.

Бяха достигнали колата на Тайнън и агент от ФБР им отвори задната врата. Хари Адкок се качи пръв, последван от Тайнън, а след това и Колинс. След миг те бяха вече извън гробището, като излязоха през Мемориалната врата на Арлингтън и пресякоха Мемориалния мост, движейки се между златните статуи на конете на края на моста, и навлязоха в града.

Отново Тайнън поднови разговора.

— Старият Ноъ ще ми липсва. Не знаете колко близки бяхме. Радвах се на стария скъперник.

— Готин човек беше — съгласи се Адкок, който обикновено беше ехо на своя началник.

— На мен също ще ми липсва — каза Колинс, за да не остане назад. — В края на краищата той е причината да бъда това, което съм.

— Тъх — каза Тайнън. — Съжалявам, че пукна скоростивно, без да види плодовете от труда си върху 35-та поправка осъществени. Всеки мисли, че президентът измисли 35-та, но всъщност Ноъ беше отговорен, за да стъпи тя на крака. Той вярваше в нея като в религия, че ще спаси всички ни. Дължим му да мине одобряването ѝ през Сената на Калифорния.

— Ще опитаме да я прекараме през Камарата на представителите — обади се Колинс.

— Задължени сме да направим повече, отколкото „да опитаме“, Крис. Трябва да я прокараме на всяка цена — Тайнън му отправи настойчив поглед. — Зная, че Ноъ би разчитал на теб, Крис, да изпишаш всичко докрай, както той би направил, ако беше тук. Казвам ти, Крис, полковник Ноъ Бакстър считаше минаването на тази поправка за най-важното и първостепенно нещо.

Притиснат между облицованата със стомана врата и туловището на Тайнън, в съзнанието на Колинс проблесна думата *важно*. Внезапно мисълта му се върна към сцената в болницата, когато свещеникът бе потвърдил, че полковник Бакстър искал да го види по повод на нещо *важно*. Дали не е имало нещо общо с 35-та поправка? По-късно беше казал на съпругата си, че не обича мистериите и има намерение да разреши и тази. По това време нямаше никаква представа откъде да започне. Сега му се струваше, че налучква откъде. Може би, щом

Тайнън е бил толкова близък с полковник Бакстър, би му предложил нещо полезно, някаква диря.

— Върнън — каза Колинс, — апропо, някое от първостепенните неща в главата на полковника сигурно е имало отношение към моето повикване, когато бяхме в Белия дом. Беше толкова странно. Нали помниш колко бързо трябваше да излетя? Получих съобщение от Бетесда, че полковник Бакстър умира и иска да ме види по някаква важна работа, да ми каже нещо от жизнено значение. Дотичах в болницата, но беше твърде късно. Той беше умрял няколко минути преди пристигането ми.

— О, да? — каза Тайнън. — Наистина странно. Откри ли какво мислеше той, че е толкова важно да ти съобщи?

— Там е работата, че не разбрах. Казал е няколко последни думи точно преди да умре, но не на мен, а на свещеника. Направил е своята изповед пред свещеника, изпълнил службата в Арлингтън днес, отец Дубински. Когато чух това от свещеника, помислих, че в последната си минута полковникът е искал да свали нещо от съвестта си и да го прехвърли на мен. Отец Дубински обаче не ми каза нищо. Отговори, че е имало изповед и тя е тайна.

— Така е — пропя Адкок.

— Чудя се — продължи Колинс — дали ти нямаш някаква представа за информацията, която Бакстър е искал да ми предаде. Някаква недовършена работа, възможно дискутирана с теб, някаква програма, за която е трябвало да бъде уведомен. Наистина, това е загадка за мен.

Тайнън втренчи поглед в гърба на шофьора си.

— Аз също съм озадачен. Нямам представа какво Ноъ е имал наум. Не мога да се сетя да сме разисквали някакъв нерешен проблем преди пет месеца, когато той получи удар. Мога само да повторя какво го занимаваше непрекъснато. Той беше въввлечен в хиляди неща, но едно стоеше над всички. Това беше ратифицирането на поправката, за да стане най-после закон. Може би желанието му да ти съобщи нещо е имало отношение към този въпрос.

— Може би, но какво точно около тази поправка? Трябва да е било нещо специално, за да ме повика на смъртния си одър.

— Разбира се, но той не е знаел, че е на смъртния си одър. Така че най-вероятно не е било нещо специално.

— Той е казал, че е важно и спешно — настояваше Колинс. — Знаеш ли какво, намислил съм да посетя отново този свещеник и да направя нов опит.

Адкок се наведе през Тайнън. Лицето му, разорано от акне, беше тържествено.

— Ако познаваш поповете както мен, би разбрал, че само ще си губиш времето. Само бог може да измъкне нещо от тях.

— Хари е прав — съгласи се Тайнън. Той се наведе и втренчи поглед през прозореца. — Е, ето че сме пред правосъдието. Отново у дома.

— Да, време е за работа — каза Колинс. — Благодаря, че ме докарахте.

Той слезе от колата и се изправи пред зданието на правосъдието.

— Крис — провикна се Тайнън, — по-добре стягай багажа си! Президентът все още обмисля пътуването ти до Калифорния през следващата седмица.

— Ако каже тръгвай, готов съм.

Тайнън и Адкок проследиха Колинс, докато влезе в сградата, след това тяхната лимузина се насочи към задния вход на зданието на Едгар Хувър, където беше частният паркинг на директора на втория от трите подземни етажа. Щом колата зави по Е стрийт, очите на Тайнън срещнаха погледа на Адкок.

— Ти чу всичко, Хари, нали?

— Точно така, шефе.

— Какво, мислиш, е искал да му каже старият Ноъ толкова важно, че да го вика преди смъртта си?

— Не мога да си представя, шефе. А може би мога, но не искам.

— Може и аз да знам. Допускаш ли, че старият Ноъ Бакстър в последните си минути е станал така религиозен, че да иска да разкрие душата си?

— Може и да е така. Не мога да кажа. Няма начин да зная. Няма начин никога да се узнае. Все пак благодарение на бога не е имал време да избърбори нищо.

Не е вярно, Хари. Не чу ли? Избърборил е нещо пред попа.

— По дяволите, шефе, та това е било света изповед. Умиращият се изповядва, а не говори за работа.

Тайнън изкриви лицето си.

— Откъде да знаем? Наречи го както искаш, изповед или каквото ти дойде наум, обаче е факт, че Ноъ е казал каквото е имал в главата си на някого, преди да хвърли топа. *Говорил е*, чуваш ли ме? Искал е да каже някому нещо много важно и в края на краищата го е казал. Това не ми харесва. Искам да знам какво е говорил и какво точно е казал. За мен това е много важно.

Лимузината потъна в подземните етажи на ФБР. Адкок извади носната си кърпа, закашля се и се изхрачи в нея.

— Това е мръсна работа, шефе — изрече той накрая.

— Всички работи са мръсни, Хари. В края на краищата не са толкова мръсни, да си кажем право, Хари. Всички сме затънали в мръсотия. Нашият шеф, самият Едгар, обичаше да казва това. Ние живеем от тази мръсотия, тя ни поддържа. Задачата на ФБР е да накара хората да говорят по-специално, когато имат информация, заплашваща правителствената сигурност. Няма никаква причина този поп, как му беше името?...

— Отец Дубински. Той е от Холи Тринити в Джорджтаун. Там ходят всички католици от правителството.

— Добре, искам и ти да идеш там, Хари. ФБР кара хората да говорят и не виждам защо този Дубински трябва да бъде някакво изключение. Мисля, че е време и ти да ходиш на църква. Направи на добрия отец приятелско посещение. Открий какво му е казал старият Ноъ в последния си час. Разбери какво знае този Дубински. Ако знае повече, отколкото трябва, ще намерим начин да му затворим устата. Хари, искам веднага да се заемеш с това.

— Шефе, знаеш, че бих направил всичко, но в този случай, ми се струва, шансовете ни са малко.

— А, така ли? Аз пък ти казвам, че имаме всички шансове. Ако се заловиш както трябва, няма да загубиш. Хари, за бога, не те карам да идеш там невъоръжен. Най-напред поискай от службата най-подробни данни за отец Дубински. Тези боголюбци не са по-различни от останалите. Знаеш нашето желязно правило: всеки има нещо да крие. Така е и с този поп, та нали и той е човек, и той си има своите пороци или ги е имал. Може да се напива. Може да е имал нещо с някое от момченцата в хора. Може да е оправял осемнадесетгодишната си прислужничка в дрешника. Може би майка му е била комунистка. Винаги ще се намери нещичко. Иди при тоя боголюбец с

неизповяданото от него и го притисни с него. Той ще пропее, така че няма да можеш да му затвориш устата. Заради нашето мълчание той ще е готов на всичко.

Лимузината беше достигнала втория подземен етаж и паркира на директорското място. Тайнън остана замислен за миг.

Съвсем сериозно ти говоря, Хари. Така близо сме до целта, че не бива да допуснем нищо да ни убегне. Стегни се, това е най-важното, разбрано, Хари?

— Разбрано, шефе.

В продължение на два часа след погребението Върнън Тайнън работи в кабинета си. Точно в дванадесет и четиридесет и пет той отиде в личната си баня да се освежи, измъкна една официална папка от строго секретните и се забърза към асансьора. На втория подземен етаж, между вътрешно тренировъчно стрелбище и гимнастическия салон, го чакаше шофьорът с колата му.

— Александрия — разпореди се Тайнън.

— Да, сър — бе автоматичният отговор и след секунди бяха вече на път.

Беше събота, а всяка събота през този час, откакто бе директор на ФБР, Тайнън съблюдаваше свещения ритуал да пътува до Голдън Иърс Синиър Ситизънс Вилидж, за да обядва с майка си.

Няколко години след смъртта на Едгар Хувър той научи, че старецът е живял заедно с майка си, Ана-Мари, докато тя умряла през 1938 година. Хувър се е отнасял към майка си много мило и с уважение — това беше пример, направил дълбоко впечатление на Тайнън. Бе разбрал, че великите хора са имали в сърцата си достатъчно място за своите майки. Не само Хувър, а нека вземем за пример и Наполеон. За съжаление в нашата страна малцина от младите хора, а дори и по-старите уважават майките си. Престъпленията биха били по-малко в страната ни, ако своеволните млади хора започнат редовно да посещават майките си, вместо да се занимават с пистолети и съботни вечерни увеселения.

Когато пристигнаха до сградата, където беше наел четиристаен апартамент с всички удобства, Тайнън напомни на шофьора:

— Един час.

— Един час, сър.

Тайнън влезе в жилищния блок, зави наляво и се изправи пред вратата на апартамента. Той имаше ключ, но бе инсталирал на вратата и алармена система. За да установи включена ли е тя или не, той натисна червения сигнал — беше изключена. Трябваше да напомни на старата жена да държи алармата включена дори когато тя си е у дома. Не бива да бъдат пропуснати никакви предпазни мерки особено в днешни дни, когато са се развилнели всякакви хулигани, главорези и крайни леви екстремисти. Никак не е невероятно някои крайни левичари да нахлуят в дома на майка му, да я отвлекат — та тя е майка на директора на ФБР — и после да поискат освобождаването на всички задържани левичари в затворите — където впрочем им е мястото. Наистина, той непременно трябва да постави майка си нащрек.

Той завъртя ключа в бравата и влезе. Старата седеше на обикновеното си място, в меко, подплатено, удобно кресло пред цветния телевизор.

— Здравей, мамо — каза той.

Тя махна с подутата си от вени ръка, без да вдигне разпаления си поглед от кривящите се фигури по екрана. Въпреки че бе увлечена в любимите си филми, Тайнън я доближи и залепи целувка на напудреното ѝ чело. Тя изказа признателност с лека усмивка, после сложи пръст върху устните си и проговори:

— Обядът е готов. Филмът свършва. Съблечи палтото си — тя отново насочи вниманието си към картината, сложи ръце на хълбоците си и се заля от смях.

Тайнън остави папката, съблече сакото си и грижливо го постави върху облегалката на един от столовете. Измъкна пура, отхапа върха ѝ, поднесе пламъка на запалката си на половин инч от пурата (точно както правеше президентът) и пое от ароматичния дим. Изправен до майка си, той се загледа в безсмислицата на екрана, а после обърна поглед към нея, изпълнен с гордост. Отнасяше се добре с майка си. Ако беше възможно да го види сега, в тази минута, Едгар Хувър, старият би го похвалил.

На осемдесет и четири години Роуз Тайнън беше здрава като кавказка... Не, не тази комунистическа страна... като индианска селянка. Произходът ѝ беше ирландски, с широки рамене, яка жена,

добре охранена. Като се имаше предвид възрастта ѝ, тя беше в отлична форма, с изключение на лекото прегърбване, слабото артрозно накуцване и случайното губене на памет.

Най-после филмът свърши. Роуз Тайнън, пъшкайки, се изправи, изключи телевизора, облегна се на ръката на сина си, отведе го в малката столова и го настани на масата.

— Сега ще ти сервирам обяда — каза тя.

— Мамо, алармената система беше изключена, когато влязох. Би трябвало да бъде включена по всяко време. Прави го заради мен, моля те.

— Понякога забравям. Ще се опитам да го запомня за следващия път.

— Гледай да не забравяш.

— Как вървят твоите работи?

— Както винаги, много зает.

— Няма да те задържа много тук.

— Мамо, тук съм, защото искам да бъда с теб. За мен е радост да те виждам.

— Тогава да направим обяда два пъти седмично.

Тя изчезна в кухнята и се върна с чинията телешко и зеле. Нормалният му обяд беше точно както на стария Хувър — пилешка крем супа и домашно сирене, но сега това беше съботен обяд.

— Мирише чудесно, мамо.

— Хлябът е на масата, ръжен е. Вземи си малко, сигурна съм, че не предпочиташ голяма филия. Ууу, забравих бирата.

Тя се върна отново в кухнята и донесе глинена халба пенлива бира, постави я пред него и шумно, с пъшкане седна.

— Е, Върн, как мина сутринта ти?

— Немного щастливо. Бях на погребението на Ноъ Бакстър.

— Днес ли беше погребението? О, да, днес беше.

— Беше тази сутрин.

Бедната Хана Бакстър! Е, все пак ѝ остават синът и внукът. Трябва да ѝ се обадя.

— Трябва.

— Ще я потърся утре. Харесва ли ти телешкото? Не ти ли се струва малко тлъсто?

— Чудесно е, мамо.

— Добре, кажи ми нещо ново.

— Ти ми кажи.

Навлязоха във вечно повтарящия се съботен разговор. Редът беше най-напред на Роуз Тайнън. Тя направи преглед на най-пресните слухове за съседите си. По средата на седмицата е имало филм за човек, сираче и куче — последва обширно резюме на целия сценарий, а след това му разказа за написаните от нея писма и за получените. Дойде ред на Върнън. Той заговори за Хари Адкок.

— Как е Хари? — запита тя.

— Изпраща ти най-добри пожелания.

— Чудесен младеж е той.

Тайнън прехвърли разговора върху Колинс.

— Свестен ли е той, Върн?

— Не зная, мамо, но ще видим.

След това разговорът бе прехвърлен за президента Уодсуърт. Спомена също двама убийци, стоящи в списъка на десетте най-търсени престъпници от ФБР, за които се предполагаше, че са в Минеаполис и Канзас сити. Най-после стигна до 35-та поправка точно когато поемаше последното късче жилаво месо.

— Не се безпокой, Върн, ще спечелиш.

— Нужно ни е потвърждението на още един щат, а остава да гласува само един.

— Ще спечелиш.

Обедът свърши точно навреме. Оставаха още десетина минути до идването на шофьора.

— Готова ли си за секретната папка, мамо?

— Винаги готова — широко се засмя тя.

Той стана от масата, отиде в дневната и донесе секретната папка. Тази папка беше последният подарък за майка му през следобедните десет минути всяка събота. Подобни папки обикновено съдържаха статистиката за големи сексуални скандали на видни хора от сцената, киното и спортния свят, с добавка от подобни истории за добре познати политици и индустриалци. Роуз Тайнън, следяща всички списания и големи вестници, обичаше след това да се впусне в клюки.

Тайнън отново почувствува, че ако Едгар Хувър е тук, ще одобри поведението му. В крайна сметка Хувър събираше материали за сексуалния живот и пьянските навици на известни американци и

редовно препращаше тези секретни материали на Линдън Б. Джонсън, за да направи по-приятно четенето му преди лягане.

Тайнън отвори папката и започна да вади секретните документи един по един.

— За начало неприятна изненада, мамо. Твоят любим киноартист — и той прочете името на един от най-красивите филмови идоли, обожаван от майка му, а тя изкудкудак с предчувствие, — ... та той отишъл в салон за масажи в Лае Вегас през последната седмица, съблякъл се, а две голи момичета го завързали към кушетката и го нашибали с камшик.

— Това ли е всичко? — запита разочаровано Роуз Тайнън, добър познавач на насилието.

— Все пак някои хора смятат такова нещо за достатъчно сензационно — отговори Тайнън. — Мога да ти поднеса и нещо по-добро. Познаваш депутатката от Конгреса, развихрила речи срещу Пентагона? — той каза името ѝ. — Никой не знае това, но ние открихме, че тя е лесбийка. Нейната секретарка по печата Радклиф, двадесет и две годишна... — и той продължи да ѝ разказва през остатъка от десетте минути, а Роуз Тайнън го слушаше очарована.

Когато той завърши и затвори папката, майка му каза:

— Благодаря ти, Върн, добро момче си. Винаги мислиш за майка си.

— Благодаря ти, мамо.

На вратата тя се втренчи в лицето му.

— Имаш много грижи, виждам го.

— Времената са лоши за нашата страна, мамо. Има още много да се прави. Ако не прокараме 35-та поправка, не мога да си представя какво ще се случи.

— Ти знаеш кое е най-доброто за всекиго. Онзи ден казах на мисис Гросман, тя живее в апартамента над мен, та казах ѝ, че ти би знаел какво да правиш, ако беше президент. Вярвам го, ще станеш президент.

Като отваряше вратата, той ѝ намигна.

— Може да стана и нещо повече някога, ще видим.

За Кристъфър Колинс денят се оказа дълъг. Като се опитваше да компенсира времето, загубено около погребението на полковник Бакстър, той работи напрегнато през целия ден и дори не ползува единия час обедна почивка. Сега, седнал със съпругата си и едно от най-близките им семейства до камината от бял егейски мрамор в отделна стая от горния етаж в ресторанта на 36-а улица в Джорджтаун, той едва бе започнал да утолява глада си. По една чашка уиски и по една френска супа с лук, поръчани за него и Карин, бяха го довели до състояние на леко отпускане за първи път през този ден. Когато се залови с печената патица в портокалов сос, той вдигна очи към Рут и Пол Хилърд, за да установи доволни ли са от предястието. Явно бяха доволни.

Колинс изпитваше към Пол Хилърд — беше му трудно да го възприема като млад сенатор от Калифорния — най-приятелски чувства. Познаваше се с нето още от началото на кариерата им, когато Хилърд беше градски съветник в Сан Франциско, а Колинс — адвокат на Американския граждански съюз за свободи. По онова време играеха заедно хандбал три пъти седмично, а по-късно, при венчавката на Хилърдови, Крис им стана кум. Сега, след години, те бяха и двамата във Вашингтон, Колинс като главен прокурор на САЩ, а Хилърд като сенатор. И двамата бяха се издигнали високо.

Хилърд беше приятен човек, с очила и вид на учен, с уравновесен характер и мек глас, отличен събеседник за вечер като тази. Разговорът, както обикновено, вървеше непринудено — някои клюки относно фамилията Кенеди, перспективите на вашингтонския футболен тим „Редскин“ за през есента и още около новия филм за живота на Лизи Бордън, който всеки трябваше да види.

Хилърд приключи със своето филе миньон, постави изискано ножа и вилицата си в чинията и започна да пълни с тютюн новата си датска лула. Колинс го запитва:

— Как ти хареса виното, Пол? То е калифорнийско.

— Погледни само чашата ми — показва празната чашка той, — тя е най-доброто доказателство за нашите калифорнийски лозя.

— Да пийнем още малко?

— Отделихме достатъчно време на калифорнийските вина — запали лулата си Пол, — но все още никакво на самата Калифорния.

Все още чакам да почнем да разискваме този въпрос. Струва ми се, че оттук нататък там ще има да се случва, каквото ще се случва.

— Какво има да става? О, ти имаш предвид 35-та?

— Откакто Охайо гласува по-миналата нощ, непрекъснато ми се обаждат от Калифорния. Целият щат кипи от възбуда.

— Какво се приказва?

— Чува се, че ще бъде ратифицирана — Пол направи колелце от дим. — През идната седмица губернаторът щял да направи декларация в подкрепа на поправката.

— Това ще зарадва президента — отзова се Крис.

— Между нас казано, това е сделка — отвърна Пол. — След изтичането на мандата му губернаторът възнамерява да се кандидатира за сенатор. Той се нуждае от подкрепата на Уодсуърт, но президентът винаги е бил равнодушен към него. Сега те се договарят. Губернаторът ще поддържа публично 35-та, ако президентът поддържа него. — Той направи малка пауза. — Отвратително!

Колинс, захапал последното парченце от патицата, застина.

— Какво значи това, Пол? — и той преглътна залька си. — Какво... какво е отвратителното?

— Това, че хората от „голямото добрутро“ се нареждат в подкрепа на поправката в Калифорния.

— Мисля, че ти беше за нея.

— Не съм бил нито за нея, нито против нея. Играех ролята на непредубеден наблюдател. Само наблюдавах и чаках какво ще излезе. Подозирам, че вътре в себе си и ти си стоял на същата позиция, но сега, когато моментът за вземане на решение вече тропа на вратите ни, склонен съм да се включа и да действувам.

— На чия страна? Срещу поправката?

— Срещу нея.

— Не избързвай, Пол — намеси се нервно Рут Хилърд. — Защо не изчакаш да видиш какви са желанията на хората?

Никога не ще разберем желанията на хората, докато те не узнаят какво мислим ние. Те разчитат на водачите си да им кажат кое е истината. В края на...

— Ти сигурен ли си, Пол, каква е истината? — прекъсна го Крис.

— Постепенно започвам да ставам сигурен — отговори спокойно Хилърд. — Основавайки се на дошлите от разни източници факти,

разбирам, че правата, осигурени от 35-та поправка, са пресилени. Тя е натоварена с твърде тежко въоръжение, предназначено за сравнително слаб враг. Точно така мисли и Тони Пиърс. Той заминава за Калифорния, за да се бори срещу поправката.

— На Пиърс не бива да се вярва — каза Колинс, припомняйки си тирадата на Тайнън срещу защитника на гражданските права поминалата нощ. — Мотивите на Пиърс са доста подозрителни. Той превърна поправката в лично отмъщение. Бори се както срещу Тайнън, така и срещу поправката, защото Тайнън го е изхвърлил от ФБР.

— Това известно ли ти е като факт? — запита Хилърд.

— Ами това съм чул. Не съм го проверявал.

— Провери го, защото аз чух други неща. Пиърс е бил разочарован от ФБР, когато е работил там. Той е оказал подкрепа на някои от специалните агенти, малтретирани от Тайнън. В отговор на това Тайнън решил да го изпрати едва ли не на заточение в места като Монтана или Охайо, а Пиърс е подал оставка, за да води борба за своите схващания отвън. Казано ми бе, че Тайнън разпространява версията, че го е уволнил.

— Това няма значение — каза Колинс със следа от неспокойствие в гласа си. — От значение е това, че ти си решил да стоиш на страната на тези, които се противопоставят на поправката.

— Защото тя ме тревожи, Крис. Разбирам дълбокия ѝ смисъл, той е твърде груб и все повече усещам, че нейните условия могат да бъдат ползувани злонамерено. Откровено казано, ако тя бъде приета, единственият успокоителен факт е, че Джон Мейнърд има високо положение като върховен съдия, а той е честен човек. И въпреки това възможността да бъде одобрена ме тревожи.

— Тя има и положителни страни, Пол. Ще възпре престъпленията да ни залееят. В Калифорния специално престъпността взема твърде големи размери...

— Така ли? — прекъсна го Хилърд.

— Какво искаш да кажеш? Нима ти не четеш статистиките на ФБР също като мен?

— Статистики, цифри. Кой беше казал, че цифрите не лъжат, но лъжците правят цифрите? — Хилърд се размърда неспокойно, извади лулата от устата си и погледна Колинс право в очите. — Всъщност исках да разисквам с теб тъкмо това. За статистиката, искам да кажа.

Колебаех се да повдигна този въпрос, защото той е в обсега на твоята служба, и се боя да не проявиш известна чувствителност.

— Защо да се засягам? По дяволите, та ние сме приятели, Пол. Говори направо...

— Добре... — Той все още се колебаеше, но продължи: — Имах твърде обезпокоителен телефонен разговор онзи ден. Обади ми се Олин Кийф.

Името не говореше нищо на Колинс.

— Той е новоизбраният депутат от Сан Франциско — обясни Хилърд, — много добър приятел. Ще ти хареса и на теб. Той е в някаква комисия, където му се налага да говори с доста голям брой полицейски шефове от областта на Залива. Двама от тези полицейски началници са изразили гласно учудването си защо ФБР се опитва да ги представи в лоша светлина. Полицейските шефове са се оплакали, че цифрите, изпратени от тях на директора Тайнън, за които те гарантират, че са абсолютно точни, нямат нищо общо с тези, публикувани от твоите подчинени.

— Аз не правя статистиките, а само техническото им публикуване — каза Колинс, леко раздражен. — Тайнън ги събира от отделните райони и ги обработва на компютър. Моята служба формално ги разпространява, прави ги публично достояние за негова сметка. Все пак това не е така важно. Какво искаш да ми кажеш, Пол?

— Опитвам се да ти обясня, че младият Кийф, депутатът Кийф, подозира, че Тайнън преправя тези статистики за престъпността у нас, по-специално тези, изпратени му от Калифорния. Залива ни с по-голяма вълна от престъпления, отколкото ги има в действителност.

— Защо ще прави това? То няма никакъв смисъл.

— Има твърде голям смисъл. Тайнън върши това, ако наистина го върши, за да изплаши нашите законодатели, та да прокарат поправката.

— Слушай, знам, че Тайнън е пощурял на всяка цена да прокара поправката. Зная, че ФБР винаги е било доволно от статистиките. Защо да рискуват да фалшифицират цифрите? Какво печелят от това?

— Сила.

— Но той има сила — каза с равен глас Колинс.

— Но не същата сила, която би придобил като шеф на Комисията за национална сигурност, ако някога бъде обявено бедствено

положение в страната според поправката. Тогава Върнън Т. Тайнън ще бъде *über alles*^[1].

— Не мога да го повярвам — поклати глава Колинс. — Не вярвам нито частица от това. Аз — живея с правосъдието. Осемнадесет месеца съм част от него под една или друга форма. Знам какво се върши там. Ти си далеч от всичко това. Този твой млад депутат Кийф е също далеч. Не му е известно нищо за правосъдието.

Хилърд обаче не можеше да бъде спрян лесно. Той повдигна очилата си и каза съвсем сериозно:

— От нашия телефонен разговор разбрах, че той е добре осведомен. Той знае още твърде много неща и те не са съвсем красиви. Не желая да те съветвам и да ти натрапвам моето мнение, Крис. Открий всичко сам за себе си. Преди малко ми каза, че е възможно скоро да посетиш Калифорния. Отлично, защо не ми позволиш да те запозная с Олин Кийф? Тогава го изслушай — той спря за миг колебливо, — освен ако имаш някакви причини да откажеш.

— Остави тези приказки, Пол. Познаваш ме много добре. Никаква причина не може да ме възпре да чуя факт и те, ако те са наистина факти. Не обичам празните приказки. Аз се интересувам от истината толкова, колкото и ти.

— Тогава ще се видиш с Кийф?

— Ти уреди срещата и аз ще дойда.

— Ще очаквам тази среща с голяма надежда. Съдбата на цялата ни страна зависи от хода на работите в Калифорния. Не ми харесват някои неща, извършвани точно сега там. Моля те, слушай добре всичко, каквото ще ти каже той, Крис, и тогава сам си състави заключение.

— Ще то изслушам — каза твърдо Колинс и взе листа за менюто. — Портокаловият сос към патицата беше твърде кисел. Хайде сега да си поръчаме нещо сладко.

На следващия ден, точно по обяд, както правеше това от шест месеца насам всяка седмица, Айшмъил Йънг пристигна в подземието на ФБР, след като бе дошъл с колата си от наетото от него бунгало във Фредериксбърг, щата Вирджиния. Въпреки че беше неделя, известно му бе, че в тези критични времена всички в правосъдието и ФБР са на

седемдневна работна седмица. Тайнън сигурно го очакваше. Йънг паркира, измъкна се с усилие от червена спортна кола, купена на старо, и се запъти към частния асансьор на директора, където го чакаше специалният агент О'Дий. Понякога го посрещаше и заместник-директорът Хари Адкок, но днес беше О'Дий, бивш агент за проследяване на хора.

Изкачиха се заедно до седмия етаж и тук се разделиха. Айшмъил Йънг тръгна по дълъг коридор, хванал в една ръка касетофона, а в другата — чантата си, и скоро влезе в апартамента на директора Тайнън. В огромния кабинет, разположен високо над Пенсилвания авеню, Йънг хвана едно от креслата и го изтърколи до малката кръгла масичка пред дивана, където след малко щеше да се разположи Тайнън. Йънг извади книгата си и се приготви за работа. Точно в дванадесет и петнадесет Бет, секретарката на Тайнън, сложи халба бира за шефа си и диетична пепси-кола за писателя му. Миг след това тя подреди върху масичката съдове с храна, доставена от деликатесния магазин на близката 9-а улица — пилешка крем супа и домашно сирене за Тайнън, а за Йънг — картофена салата, туршия и сандвич с варени яйца и лук. Най-сетне Тайнън се надигна иззад грамадното си бюро, каза по телефона да не го свързват с никого, изключение само ако го търси президентът, и заключи двете врати на кабинета. После мина покрай Йънг, като че ли той не бе там, и влезе в тоалетните помещения. Минута по-късно излезе освежен, отпусна се на дивана и се залови за бирата си.

Тайнън се радваше на тези автобиографични срещи явно заради това, че той беше обектът за разискване.

Йънг ги мразеше.

Йънг харесваше ФБР, но мразеше директора Тайнън. Той харесваше ФБР не заради самата му същност, а за това, че в Бюрото всичко бе гладко, безпогрешно ефикасно, с каквото Йънг не можеше да се похвали. Възхищаваше се от голямата организираност в действие, като например Ай Би Ем, Съветската комунистическа партия, Ватикана, Мафията, ФБР, без да се интересува на какво служат те. Но му допаднаше как тези организации, по-големи от живота, довеждаха нещата безболезнено докрай. Самият той също довеждаше започнатата работа докрай, главно с молив, пишеща машина и купища хартия, но

всичко ставаше с голямо напрежение и пристъпи на нервност, та на човек чак не му се живееше.

Харесваше ФБР и го уважаваше като организация допреди шест месеца, когато се състоя първата му среща с Тайнън и Адкок го разведе из цялата сграда, за да получи вътрешно усещане за нея. Част от обиколката беше по маршрута за туристи. Всяка година около половин милион туристи посещаваха експозицията. Не ги винеше, защото всичко бе много любопитно: залата за големи престъпници показваше Джон Дилинджър, собственото му оръжие, бронираната му жилетка и посмъртната му маска; „Престъплението на века — шпионажът за атомната бомба“, показващ Юлиус и Етел Розенберг; списъкът на десетте най-търсени престъпници; случаят с ограбването на Бринк; „Ръката на съветския шпионаж“, показваща полковник Рудолф Абел; вътрешното тренировъчно стрелбище, където всеки девет минути специален агент демонстрира смъртоносна точност, като ползува 38-калибров служебен револвер, а след това 45-калибров автомат, за да разкъсва големи колкото човек хартиени мишени.

Дотук вървеше заедно с туристите, а след това Адкок го поведе по специално подбрани за него маршрут. В това чистилище за престъпници се съхраняваха папки, съдържащи повече от 250 000 000 пръстови отпечатащи. Ако бог имаше ръце, си помисли Йънг, ФБР щеше да има и неговите пръстови отпечатащи. В останалите 8700 кабинета между другото се намираха мостри на всички произведени в света пишещи машини и образци от техния шрифт. Йънг реши в себе си, че никога не би написал на машина анонимно писмо. Имаше папки с водните знаци; папки с номерата на откраднати от банките банкноти; папки с образци от фалшифицирани банкноти. Имаше още толкова много неща — серологична секция, където се изследваха телесни течности и кръв; химически отдел, където се варяха човешки органи; спектрографска стая, където се изследваха частици от най-различни тъкани. Беше му трудно да се откъсне от кабинета за косми и влакна.

— Когато хората се бият — обясни му Адкок, — влакънца от техните дрехи могат да се закачат едно към друго. Ние събираме тези влакна, отделяме ги едно от друго и изследваме кое от тях принадлежи на нападателя и кое на жертвата. Нашата лаборатория е тайното ни оръжие. То е непобедимо. Едгар Хувър я основа през 1932 година. Той казваше: „Най-малкото петънце от кръв, променени книжа, частица от

кибрит, намерени на сцената на нападението, стъпкови отпечатащи или най-малки частици от прах могат да ни дадат най-съществена връзка, за да свържем доказателствата за престъпника с престъплението или да оправдаем невинния.“

Когато Адкок го остави, главата на Йънг се пръскаше от хиляди идеи — това място беше рай за писателя фантаст. Вътрешно той се учудваше, но не беше задал този въпрос на Адкок, как някой престъпник би могъл да се изплъзне от ФБР. Не беше попитал, защото страната гъмжеше от престъпления, а по-голяма част от престъпниците все пак се бяха измъкнали.

След това се състоя първата му среща с директора Върнън Т. Тайнън. Той беше очаквал, че част от доброто му впечатление за ФБР ще се прехвърли към неговия директор. Подобно нещо не се случи и той не бе изненадан. Мразеше Тайнън от самото начало, преди дори да го беше видял. Тайнън желаше да продиктува автобиография и за целта му беше препоръчан Йънг. Беше прочел две от неговите работи и те му допаднаха. Йънг обаче се противопостави. От приказки беше разбрал репутацията на Тайнън, неговия егоцентризъм и беше отхвърлил предложението за сътрудничество, но само за кратко. Всъщност Тайнън го беше изнудил и го бе насилил да участва в написването на книгата.

Никога нямаше да забрави първата си среща с Тайнън в неговия кабинет. Ето го и самия директор — котешки очи, поставени в череп на булдог, който казва:

— Най-последно, мистър Йънг. Доволен съм да ви видя, мистър Йънг — повтори той присмехулно името му.

— Наричайте ме Айшмъил.

Тайнън му отправи безизразен поглед. Тогава Йънг разбра какво представлява той и че такъв щеше да бъде отук нататък. Между другото Тайнън никога не се обърна към него с Айшмъил, сигурно считаше това име за чуждестранно. Беше допуснал само компромиса да го назовава „Йънг“ или просто „вие“.

Бяха минали шест месеца и отново те седяха един срещу друг — Айшмъил Йънг, пиещ своята диетична пепси-кола, и Върнън Тайнън, допиващ бирата си. Щом Тайнън постави настрана бирената халба и посегна за супата си, Йънг знаеше, че това е сигнал да започва. Той се наведе напред и включи касетофона, като ухапа сандвича и започна да

преглежда бележките в скута си. Преди седмица Тайнън беше обявил предмета на техния разговор, Йънг беше свършил домашната си работа и сега беше готов. Нямаше да му бъде лесно. Напомни си наум да проявява сдържаност.

— Ще разговаряме за Едгар Хувър — каза Тайнън, като налага парче от сиренето си — и как той ме дресираща и направи от мен това, което съм. Дължа му много. Когато в 1972 година той умря, не исках да работя за Грей, Ръкълсхауз, Кели или за някого от другите, които го наследяваха. Те бяха добри хора, но който веднъж е работил за Стареца, така наричахме ние Хувър, той щеше да изглежда разглезен за всеки друг. Затова реших да преустановя работата си и да открия собствена детективска агенция. Единствено президентът успя да ме накара да се откажа от частната си агенция, за да оглавя тази служба. Предполагам, че ви казах всичко това преди.

— Да, сър, имам го записано и редактирано.

— Тъй като обстановката се влошаваше, оказа се, че президентът отново се нуждае от Стареца, но него го нямаше. Тогава президентът реши, че му трябва истинско копие на Хувър, и ето че призоваха мен, никога не съжалявали за това, а тъкмо обратното. Вече ви го казах, нали? Преди един месец ме извика настрана и каза: „Върнън, дори Едгар Хувър не би могъл да направи това, което ти успя да сториш.“ Това са точно неговите думи.

— Спомням си — каза Йънг. — Това е било истинска възхвала.

— Е, Йънг, не бих искал тази част от книгата да бъде моя възхвала, а възхвала на Стареца, така че читателят да знае защо го уважавам и какво съм научил от него.

— Да, през тази седмица изчетох доста много за Хувър.

— Забравете какво сте чели. Тези порочни представители на печата никога не са били честни към Стареца, по-специално към края на живота му. Слушайте какво говоря аз и така ще разберете истината.

— Ще постъпвам тъкмо така, директоре.

— Записвайте си грижливо какво ще ви кажа сега, за да не се допусне някаква грешка.

— Ами, сър, включил съм касетофона. Не е необходимо да записвам...

— О, да, забравих. Добре, сега слушайте Едгар Хувър въведе професионализма в съдебното дирене. Той ни отърва от образа на

фантето Кийстоун и направи добре, накара публиката да ни уважава. ФБР беше основано по време на президентството на Теди Рузвелт от главния прокурор на САЩ Чарлз Бонапарт. Той е роден в САЩ, но бил внук на най-младия брат на Наполеон. След това се изреждат доста директори, но всички са били или посредствени, или направо некадърни. Последният, преди Стареца, беше Уилиам Бърнс, истински ужас. Според Харлан Стоун под негово ръководство ФБР се е превърнало в частна детективска агенция за силите на корупцията вътре в правителството. И ето, една година преди да се издигне до Върховния съд, откри двадесет и девет годишния младеж Едгар Хувър и го постави начело на ФБР. Преди това Хувър е работил като служител в държавна библиотека. По време на встъпването му в длъжност ФБР е наброявало само 657 души, а когато умираше, те бяха около 20 000. Той основа лабораторията по криминалистика, въведе дактилоскопията, създаде академията за обучение на кадри в Куантико, а така също и националния информационен център по престъпността с неговите компютри и над три милиона записа. Стареца направи всичко това сам. Под негово ръководство, както и под мое, нито един агент на ФБР не е извършил престъпление или акт на корупция. Това е голяма работа, а?

— Голяма е — съгласи се Йънг.

— Помислете си само какво свърши Едгар Хувър — довърши сиренето си Тайнън. — Прикова до стената Джон Дилинджър, Прити Бой Флойд, Алвин Карпис, Кели Картечницата, Бейби Фейс Пелсън, Ма Баркър, Бруно Хауптман, осемте нацистки саботьори, пристигнали с подводница, Юлиус и Етел Розенберг, Клаус Фукс и касоразбивачите на Бринк, Джеймс Ърл Рей, списъкът ще се окаже цяла миля.

Десет мили, помисли Айшмъил Йънг. Стори му се, че Тайнън изостави лесно останалата част от триумфа. През по-голямата част от живота си Хувър не е обръщал внимание на мафията, отказвал е да вярва, че тя съществува. Така до 1963 г., когато Валачи решава да говори и Хувър е бил принуден да признае организираната престъпност. Притиснат от тези доказателства за съществуването на мафията, той все пак е упорствувал и никога не я е наричал с това име, а е ползувал другото — Коза Ностра. Защитниците му биха го оправдали, че игнорира мафията, защото се е страхувал хората от подземния свят да не започнат да подкупват и корумпират агентите му,

както биха постъпили с местните полицейски органи, и по този начин да опетнят незамесеното му в скандала име. Противниците му биха настоявали, че той избягва да се занимава с престъпния синдикат, тъй като разследванията около него биха продължили дълго време и биха снижили пресилените успехи в криминалните статистики.

Айшмъил Йънг си помиели и за друг „триумф“ на Хувър, подминат внимателно от Тайнън. Хувър наричаше д-р Мартин Лутър Кинг прочут лъжец и беше монтирал подслушвателна уредба на телефона му, за да регистрира детайли от неговия интимен живот. Хувър наричаше бившия главен прокурор Рамзи Кларк медуза. Хувър наричаше отец Беригън и другите деятели от католическата църква — антивоенни активисти — терористи и конспиратори още преди да бъдат изправени пред съда. Хувър петнеше пуерториканците и мексиканците, че хората от тези две нации не стават за войници. Хувър беше монтирал подслушвателни уредби на конгресмени, нарушавайки гражданските им права, понеже протестираха против войната. Беше подложил на полицейско разследване даже четиринадесетгодишно момче от Пенсилвания, защото искало да летува на къмпинг в Източна Германия, и един предводител на скаути, възнамеряващ да заведе момчетата си през лятото в Русия.

Айшмъил Йънг си припомни статията от Пит Хамил. В нея между другото се казваше: „През последните тридесет години никой не е вършил такава огромна подривна работа в нашата страна, както Едгар Хувър. Този човек подрони вярата ни в себе си, в свободното общество, нашите надежди, че хората могат да живеят свободни от тайна полиция, от скрито наблюдение, от преследване за политически идеи.“ Всичко това трябваше да се дискутира, но Йънг държеше езика зад зъбите си.

— И ще ви кажа някои лични неща, известни на малцина, за Едгар Хувър — продължаваше Тайнън. — Винаги съм твърдял, че може да се научи много нещо за човешката личност, съдейки от отношенията с родителите му. Хувър живя с майка си, Ана-Мари, докато стана четиридесет и три годишен. Човек, способен на толкова нещо, сигурно е много свестен.

„Или случай за Фройд“ — помисли Йънг.

— Нека ви разкажа друга история, показваща защо Стареца беше уважаван и защо специално аз го уважавах много. Когато Едгар Хувър

навърши седемдесет, бе приложен голям натиск върху президента Линдън Джонсън да го освободи. Президентът Джонсън, за негова чест, каза НЕ, не би го пуснал никога. Някой го запита защо и президентът отговори: „Предпочитам да го имам в палатката си и той да пикае вън от нея, отколкото да е отвън и да пикае вътре в нея!“ Как ви харесва това? — Тайнън удари коляното си и избухна в неприличен смях. — Това не значи ли нещо?

— Да, сигурно значи — каза колебливо Йънг.

— Не зная да включа ли тази история в моята книга.

— О, да — каза бързо Йънг. — Това е пикантна история. Трябва да включим всички анекдоти, до които можем да се доберем.

— Възможно е да споменете, че президентът Джонсън го е казал лично на мен намигна хитро Тайнън. — Никой няма да знае истината. Джонсън е мъртъв, Хувър е мъртъв, кой би ни противоречил?

— Линдън Джонсън би могъл да го каже и на вас — отвърна Йънг. — Мисля, че трябва да го предадем точно така. Това ще направи анекдота по-ефектен.

— Да, напишете го така, Йънг. Вие знаете как се правят тези неща. Освен това може да вмъкнете и нещо друго. Преди една седмица сънувах, че Едгар от оня свят ми завижда, че завършвам голямо дело по отношение на престъпността в Америка, 35-та поправка. Винаги съм считал, че тя ще бъде своето рода паметник за мен, а той би искал да е имал тази възможност. Казах му, че в известен смисъл и той има пръст в тази поправка, тъй като без негова помощ нямаше да съм директор на ФБР във времена като днешните. — Той се ухили към Йънг. — Това беше наистина сън. Е, това не е ли нещо?

Преди Айшмъил Йънг да успее да отвърне, телефонът иззвъня от бюрото на директора.

Тайнън се стресна, изправи се и се насочи към бюрото.

— Сега пък кой ли ще е? Мисля, че Бет трябваше да ме предупреди, ако е президентът.

Той вдигна слушалката.

— Да, Бет? — замълча за миг. — Хари Адкок? Ами попитай го не може ли да почака, какво толкова важно има? — остана заслушан по-напрегнато. — Какво Бакстър? Работата с Холи Тринити... А, да, разбира се, разбира се, за Колинс? Добре, кажи му, че след минута ще бъда готов да го видя.

Постави слушалката обратно, замислен. Накрая се отдалечи от бюрото и като видя Айшмъил Йънг, трепна.

— Вие... забравих, че сте още тук. Чухте ли този разговор?

— Какво? — измърмори Йънг, демонстрирайки обърканост, докато ровеше из книгата си.

— А, нищо — каза успокоен Тайнън. — Боя се, че възникна спешна работа. Та нали ние все още управляваме страната, знаете. Съжалявам, но трябва да прекъснем разговора, Йънг, обаче през следващата седмица ще ви отделя допълнителен половин час. Съгласен?

— Разбира се, както кажете, сър.

Докато изключваше касетофона и припряно натъпкваше книгата в чантата си, Йънг реши веднага щом се прибере в бунгалото си, да прослуша последната част от записа. Какво не желаше директорът да бъде чуто от него? Нещо налагаше бърза среща на Хари Адкок с него. Отнасяше се до Бакстър, бившия главен прокурор, погребан вчера. Ами Холи Тринити? Сигурно е кодово наименование... или може би църквата Холи Тринити в Джорджтаун. А работата с Колинс? Това трябва да е Кристъфър Колинс. Какво ли толкова важно се крие зад всичко това? Той реши да се занимае поотделно с всеки откъс от газии, както изглежда, интересна кръстословица. Може би с известни допълнителни данни би добил по-ясна представа за деянията на Тайнън.

Как много му се искаше да открие за Тайнън нещичко, с което да се противопостави, а по възможност и да заличи тайната, използвана от директора срещу него, та да получи възможност да се измъкне от тази гадна работа по автобиографията.

Йънг се изправи с пъшкане и се насочи към външната врата тъкмо когато Тайнън я отключваше и я задържа отворена, за да пропусне госта си.

— Все пак срещата ни беше резултатна — каза бодро Тайнън. — През следващата седмица ще бъде по-добре. Ще се занимаем с това, което съм научил от Стареца, и ще поговорим за приноса на Върнън Т. Тайнън към ФБР. Как ви се струва това?

— Бомба, едва ще дочакам.

А всъщност си мислеше каква връзка може да има между мъртвия главен прокурор, католическата църква в Джорджтаун, Колинс

и управлението на страната. Вероятно, ако съобщи на Колинс, той ще му каже, а е възможно дори да му остане задължен. А може би, реши Йънг, с оглед на спокойствието си би било по-добре да забрави изобщо, че е чул нещо.

— Не ме свързвай с никого по телефона — нареди Тайнън на секретарката си, — освен ако повикването е от Белия дом. — Остави слушалката и се извъртя с лице към Хари Адкок, седнал в креслото срещу него. — Добре, Хари, разказвай.

— Направихме проверката за попа, искам да кажа отец Дубински от църквата Холи Тринити. Не открихме много нещо. Само един дребен факт, и то далеч в миналото. Някога е бил забъркан в случай с опиати в Трентън, но полицията го е освободила. Все пак ние.

— Това е повече от достатъчно — прекъсна го Тайнън. — Иди и му го изчуруликай, пък после ще видим...

— Тая работа я свърших вече, шефе — побърза Адкок. — Бях при него предобед. Току-що идвам оттам.

— Е, по дяволите, какво каза той? Изплю ли камъчето за изповедта на Ноъ?

Хари Адкок беше дисциплиниран и правеше докладите си в хронологичен ред. Никога не излагаше безразборно мисълта си, както правят журналистите, защото смяташе, че то води до пропуски и недоразумения. Тайнън бе привикнал с неговите навици и прояви търпимост. Изчакваше го, като барабанеше с пръсти по бюрото си.

— Телефонирах на отец Дубински рано сутринта, обясних му кой съм и му заявих, че трябва да разговарям с него по въпрос, отнасящ се за сигурността на страната — продължи Адкок. — Срегнах се с нето в жилището му към църквата точно в единадесет и пет. Представих се, показах му полицейската си значка и той се задоволи с това. По време на разговора бяхме сами.

— Що за човек е той? — попита Тайнън.

— Косата му черна, чуплива, удължено лице и мургав. Висок около един и седемдесет. На възраст четиридесет и четири години. Работи в Холи Тринити около дванадесет години. Изключително спокоен и хладен характер.

— Продължавай, Хари.

— Не си губих времето. Казах му, че имаме сведения, че той е бил изповедникът в предсмъртния час на Ноъ Бакстър. Обясних му, че сме разбрали, че Бакстър е говорил само с него, преди да умре. Попитах го вярно ли е това. Отговори утвърдително. — Адкок зарови в джоба си и извади прегънат плик с драсканици по него. — Скицирах нашия разговор, докато ме връщаха с колата. — Адкок ги попрегледа. — А, да, тогава той ме попита дали информацията ми е от главния прокурор Кристъфър Колинс. Отговорих му НЕ.

— Добре.

— Тогава му казах: „Както може би се досещате, отче, полковник Бакстър е бил посветен в някои от най-важните държавни тайни. Всяко нещо, съобщено от него на човек извън правителството, независимо дали е болен, или в непълно съзнание, би било от изключителен интерес за ФБР. Ние се опитваме да открием източника за изтичане на много важна за сигурността информация, затова е от голямо значение за нас да узнаем говорил ли ви е полковник Бакстър за това.“ След това му казах: „Бихме искали да знаем последните му думи, тези, казани на вас.“ — Адкок вдигна погледа си. — Отец Дубински отговори: „Съжалявам. Последните му думи са неговата изповед, а тя е тайна. Като изповедник на полковник Бакстър нямам право да открива никому последните му думи.“

— Копеле! — процеди през зъби Тайнън. — Какво му отговори ти?

— Казах му, че не сме очаквали да разкрива изповедта на отделна личност. Тази информация е нужна на правителството. Той ми отговори направо, че църквата не е задължена на правителството. Напомни ми, че църквата и държавата са отделени една от друга. Каза ми, че аз представлявам държавата, а той — църквата. Едната не може да посегне върху другата. Разбрах, че няма да стигна доникъде, така че позагрубях.

— Добре, Хари. Постъпил си отлично.

— Аз му казах нещо такова, не помня точно, че независимо от църковния му сан той не стои над закона. Фактически му съобщих, че имаме сведения за нарушаване на закона в миналото от негова страна.

— Подложи ли му добре? Браво, браво! Как реагира той?

— Най-напред не каза нищо. Остави ме да се доизкажа. Притиснах го със сведенията, че преди петнадесет години е бил

заловен с опиати в Трентън. Той не отрече, изобщо не проговори. Обявих му, че въпреки липсата на разпореждане за арест тази информация, ако се направи публично достояние, би го поставила в доста неудобно положение днес. Усещах, че кипи вътрешно, но без външен израз. Отговори ми само едно: „Мистър Адкок, заплашвате ли ме?“ Побързах да му кажа, че ФБР не заплашва никого, ФБР само събира факти. Правосъдието действа съобразно тях. Бях много внимателен, знаех, че нямаме истинско обвинение, за да му го прикачим. Можем само да му причиним неприятности с енорияшите.

— Всички попове са уязвими в социалната област — каза тържествено Тайнън.

— На това разчитах. Това ми бяха възможностите. Опитах се даже да позасиля нещата. Опитвах се да му внуша, че поради положението си може съвсем несъзнателно да се е докоснал до жизненоважна за сигурността информация. Казах му, че ако я премълчи, тогава ще бъде неизбежно неговото име и миналото му да излязат наяве, когато нашите хора започнат разследване. „Но ако сътрудничите с правителството, миналото ви няма да бъде споменавано.“ Настоятелно го съветвах да ни помогне. Той хладно отказа.

— Кучи син! — Юмрукът на Тайнън изтрещя по бюрото.

— Шефе, когато имаме работа с тия попове, ние не се разправяме с нормални хора. Те не реагират като обикновени човешки същества. Това се дължи на всичките божи глупости, зад които се крият. Така и сега, след като отказа да сътрудничи, той се изправи, за да ме отпрати, и каза нещо подобно: „Чухте ме. Сега правете каквото искате, но аз оставам верен на клетвата си пред по-висок авторитет, отколкото вашия, такъв, считащ изповедта за свещена и ненарушима.“ Това беше всичко. Когато излизах, реших да му отправя последно предупреждение. Казах му да помисли отново, защото, ако не иска да ни сътрудничи за доброто на своята страна, ще бъдем принудени да поговорим със стоящите над него свещени чинове относно него, поведението му и миналото му.

— И пак ли не се огъна?

— Хич.

— Допускаш ли да се пречупи?

— Боя се, не, шефе. Мисля, че нищо не може да го накара да проговори, дори и да изложим на показ кирливите му ризи, той пак ще предпочете святото мъченичество пред пристъпване на клетвата. — Дъхът му пресекна. Той натъпка сгънатия плик в джоба си. — Какво ще правим по-нататък, шефе?

Тайнън се изправи, пъхна ръце в джобовете на панталоните си и закричи за няколко мига зад бюрото, а след това спря.

— Нищо — отвърна той. — Нищо няма да правим. Това е моето решение. Ако отец Дубински не проговори въпреки казаното му от теб, той няма да отрони и дума пред когото и да би то. — Тайнън въздъхна. — Известното нему няма никакво значение. Ние сме непоклатими.

— Все пак аз мога да отида до някого от началствата му и да окажа натиск. Това може би ще...

Телефонът извънтя. Тайнън се запъти към него.

— Не, забрави го засега, Хари. Работата ти дотук е отлична. Хвърлай му по някое око от време на време. Това ще е достатъчно. Благодарности.

Щом Адкок напусна стаята, Тайнън вдигна слушалката.

— Да, Бет?... Добре, свържи ме! — Почака малко и каза: — Здравейте, мис Леджър! — Той се заслуша. — Чудесно, разбира се. Кажете на президента, че идвам веднага.

Върнън Т. Тайнън не знаеше никакви чужди езици, а само няколко чужди думи, доловени тук и там. Две от тях бяха френски, а именно *deja vu*. Беше ги научил от рапорта на един от специалните агенти и беше изпаднал в ярост, когато ги прочете. Постави резолюция, че във ФБР се пише и говори само на английски и да се придържа към това правило, ако не иска да изхвъркне в Монтана. Все пак той имаше някаква мъглива представа за значението на тези думи.

Когато и да посетеше Овалния кабинет в Белия дом, а това напоследък ставаше все по-често, моментално получаваше чувството за *deja vu*. Това се дължеше на президента Уодсуърт, голям почитател на президента Джон Кенеди, макар и не на неговата политика. Той беше възстановил Овалния кабинет така, както изглеждаше по времето на Кенеди. Като млад служител от ФБР на няколко пъти Тайнън бе съпровождал Хувър в Овалния кабинет, призоваван от Кенеди да

свидетелствува при подписването на някои присъди. Тогава още бе виждал огромното бюро с лампата, засенчена в зелено, задържаща флуоресцентна светлина. Зад бюрото същите зелени завеси закриваха прозорците към поляната на Белия дом; същите шест флага висяха на стената — американският, президентският, флаговете на армията, на военноморските сили, на военновъздушните сили и на морската пехота. На стената висяха същите два фенера от карета, а над камината — два модела на кораби. Извитите стени бяха боядисани в замърсенбяло, а върху тавана бе гравирани президентският печат, противостоящ точно на огромния сиво-зелен килим с изтъкан върху него американски орел. Срещу бюрото беше камината, оградена от две канапета и люлеещ се стол помежду им. В голямото въртящо се кресло зад бюрото тогава седеше президентът Кенеди.

Сега, когато секретарят Никълс, отговарящ за срещите на президента, го въведе в Овалния кабинет, Тайнън отново получи усещането за „видяно вече“. За части от секундата той помисли, че зад бюрото седи президентът Кенеди, говорещ с някого, до себе си усети директора Хувър, а самият той — че отново е млад. В същия миг чу Никълс да произнася името му и цялата картина се разсея. Човекът до него, запътил се отново към вратата, беше Никълс, а не Хувър. Човекът зад бюрото беше Уодсуърт, а не Кенеди и този, на когото говореше, беше Ронълд Стийдмън.

— Доволен съм, че успя да пристигнеш, Върнън — каза президентът. — Придърпай това кресло! Махни вестниците от него... по-добре в боклука, там им е мястото. Чел ли си някои от тях?

Тайнън ги взе и ги погледна — „Ню Йорк Таймс“, „Сън Таймс“ от Чикаго, денвърския „Пост“, „Кроникъл“ от Сан Франциско, — преди да ги прегъне и хвърли в кошчето за отпадъци.

Без да дочака отговор, президентът продължи:

— Всички, от единия океан до другия, се обединяват против нас. Същинска глутница вълци, виещи за нашата кръв. Опитвали сме се да запушим устата на хората, знаеш ли това? Трябваше да видиш редакционната статия в „Ню Йорк Таймс“. Наричат своята Камара на представителите позорна, задето ратифицира поправката. Пишат отворено писмо до калифорнийските законодатели, заявявайки, че съдбата на свободата в нашата страна е в техни ръце, и ги молят да гласуват против поправката. А някой ни подсказва, че следващите

издания на „Таим“ и „Нюзуик“ ще подхранват същите пораженски чувства.

— Тесни, егоистични възгледи — намеси се Стийдмън. — Пресата се безпокои за своето бъдеще.

— И им се полага да се безпокоят — изръмжа Тайнън. — Разните мръсотии, с които заливат хората като с канални води, са също престъпления и насилия както всички останали. — Той се доближи към бюрото на президента. — Но доколкото ми е известно, ние нямаме само врагове, имаме и привърженици.

— Не знам — каза колебливо президентът.

— Нюйоркският „Дейли Нюз“, чикагският „Трибюн“ — започна да изрежда Тайнън. — „Ю. С. Нюз енд Уърлд Рипорт“ също ни подкрепя и е за поправката. Две от телевизионните компании са неутрални, но както чувам, преди гласуването в Калифорния ще излязат на наша страна.

— Дано да е вярно — каза президентът. — В края на краищата всичко зависи от народа, от натиска, оказван от него върху законодателите. Тъкмо този въпрос обсъждахме с Ронълд. Почти приключихме. Всъщност този разговор бе причината да те повикам. Необходим ми е твоят съвет.

— Готов съм винаги да окажа помощ според възможностите си, мистър президент — отговори Тайнън, като дотъркаля креслото до бюрото на президента.

— Тези последни ваши цифри от Калифорния, Ронълд, колко души бяха анкетирани? — извъртя се към него президентът.

— Точно 2455 души. Въпросът беше единствен и се състоеше от три части: предпочитат ли Калифорния да одобри 35-та поправка, против ли са, или все още нямат свое собствено решение?

— Прочети отново резултатите, така че да ги чуе и Върнън.

— Веднага — каза Стийдмън и извади куп компютърни листове. — Резултати от анкетата, проведена с 2455 пълноправни гласоподаватели от Калифорния, извършена едва дни след одобряването от Ню Йорк и след отхвърлянето от Охайо на 35-та поправка: 41% са за поправката, 27% са против и 32% нямат мнение.

— Доста много без мнение — каза президентът. — Сега прочети резултатите от анкетата, проведена сред сенаторите и депутатите от Калифорния.

Стийдмън кимна, порови из книгата си и извади други листове.

— Тази анкета задоволява още по-малко. Законодателите, явно, са доста предпазливи. Изчакват, за да разберат мнението на избирателите. 40% все още нямат мнение или отказват изобщо да коментират. От останалите 60% с изразено мнение, взети като цяло, 52% са за поправката и 48% са против.

— Твърде много седят върху междинната ограда — поклати недоволно глава президентът. — Никак не ми харесва.

— Мистър президент — повиши глас Тайнън, — наша работа е да ги свалим долу от тази ограда и да ги поставим на точно място.

— Затова и пожелах да си тук, Върнън. Искам да разискваме стратегията... Благодаря, Ронълд. Кога ще се видим пак?

Стийдмън се изправи незабавно.

— Според вашите разпореждания, мистър президент, всяка седмица ще провеждаме анкети в Калифорния. Ще имам резултатите от тазседмичната през следващия понеделник.

— В минутата, когато си готов, се обади на мис Леджър и си уговори среща с мен.

След като прибра документите си, Стийдмън си замина и президентът и Тайнън останаха сами в Овалния кабинет.

— Е, ето ти и проблема, Върнън — започна президентът. — Съдбата ни е изцяло в ръцете на тези, невзели още решение. От това следва, че трябва да знаем какво ни е необходимо да сторим. Нужно е да вкараме в действие всякакви хитрости, да приложим целия необходим натиск, за да ги накараме да видят нещата, както ги виждаме ние... за тяхно добро, разбира се. Заложена е последната искра от нашите надежди, Върнън.

— Уверен съм, че ще се уреди, както го желаем, мистър президент.

Президентът не беше така уверен.

— Не бива да оставяме нищо на случайността. Бъдещето ни зависи от собствените ни действия.

— Прав сте, разбира се — съгласи се Тайнън. — Предприел съм вече някои неща. Ускорих вече ритмичността за постъпване на рапортите за престъпността. Уведомих всички шефове на местната полиция в Калифорния да изпращат своите криминални статистики всяка седмица вместо всеки месец. Сега вече ще разпространяваме

тези сведения всяка събота, за да ги има пресата готови за неделните издания. Ще залеем Калифорния с повишеното равнище на собствените им престъпления.

— Отлично! Проблемът е там обаче, че хората много лесно привикват с повторението на цифрите. Статистиката просто сама не може да драматизира тежестта на положението — той посегна през масата към работната си папка, където бяха надраскани някакви бележки. — Много често майсторски изготвената реч ще драматизира положението далеч по-добре и ехото от нея ще се разнесе нашироко. Тук съм си набелязал някои членове на администрацията, членове на правителството или оглавяващи отдели да говорят на събрания, планирани вече в някои по-големи градове на Калифорния. Трудно е все пак да се ориентираме кой ще бъде най-ефикасен.

Тайнън се размърда в креслото си.

— Един-единствен човек може да бъде действително ефективен — той насочи пръста си към президента. — Вие, мистър президент. Вие може да ги сплотите около поправката и да ги убедите да повярват в собствената си бъдеща сигурност, за да приложат натиск върху своите законодатели в Сакраменто.

Президентът Уодсуърт поразмисли, но за кратко, после поклати отрицателно глава.

— Не, Върнън, страхувам се, че от това нищо няма да излезе, на практика може да се получи тъкмо обратен ефект. Ти не си политик, Върнън, затова не можеш да го разбереш. Нямаш представа колко ревниво пазят отделните щати своите права. Както законодателите, така и гражданите могат да видят в евентуална моя реч, тласкаща ги към решение, което е тяхно право, намеса от страна на федералните власти. Могат да възнегодуват срещу президент, който ги учи какво да правят. Струва ми се, че трябва да бъдем по-ловки.

— Е, тогава, какво ще кажете за мен? Мога да замина за Калифорния и така да им свия сармите, че да подкрепят поправката.

— Не, ти съвсем явно си човек на властта. На теб няма да гледат обективно и безпристрастно. Всеки ще каже, че си точиш секирата. Който и да е от ФБР, ще изглежда — съмнителен. Както споменах по-рано, мислих доста за Колинс. С готовност бих изпратил човек като Крис Колинс. Той не носи униформа, така да се каже. Главният прокурор винаги ще бъде считан за цивилен човек.

— Ммм, Колинс... Аз също мислих за това... но не съм сигурен в него. Не съм убеден, че ни е предан...

— Точно така. Неговата колебливост ще бъде ценно качество в случая. Да му окажем повече доверие. Всъщност, Върнън, аз нямам истински съмнения относно неговите разбирания. Не, той е явно на наша страна. Знае откъде идва маслото върху хляба му. Схваща кое е добро за неговото положение, а освен това е облечен в авторитета на своята служба. Миналата седмица обсъждахме изпращането му в Калифорния, но сега ми се струва, че той ще изиграе по-голяма роля.

— Какво имате предвид? Да изнася речи тук и там по ваша програма?

— Не, то ще прилича твърде много на програмирана пропаганда. — Президентът се замисли за миг. — Трябва ни нещо не така явно... — Той щракна с пръст. — Току-що си спомних. Вчера получих известие... Да, ако това се осъществи... Помолих мис Леджър да го разгледа. Нали разбираш, Върнън, досетих се, че ако Колинс трябва да бъде в Калифорния по повод на специфична за него задача, тогава всичко би изглеждало много по-естествено. Една секунда само...

Той натисна бутона за мис Леджър. Почти в същия миг се отвори вратата в далечния край на кабинета и тя се появи.

— Мис Леджър, спомняте ли си... вчера, когато си тръгнах, ви помолих да прегледате събранията, предвидени да се провеждат в Калифорния... такива, планирани за следващите две седмици... подходящ случай за не принудено заминаване на главния прокурор, за да говори пред някое от тях.

— Да, преди около час получих отговор на направените от мен запитвания, но не исках да ви безпокоя.

— Е, открихте ли нещичко?

— Имаме късмет, мистър президент. Американската асоциация на юристите ще проведе ежегодната си национална среща в Лос Анджелис от понеделник до петък.

Президентът скочи сияещ.

— Великолепно! Превъзходно! Свържи ме веднага по телефона с президента на асоциацията, той ми е стар приятел, и му кажи, че ще му бъда много благодарен, ако е възможно да впише главния прокурор Колинс като главен говорител от гостите за последния ден на конференцията.

— Няма да е лесно, мистър президент. — Мис Леджър изглеждаше пообъркана. — Разбрах, че списъкът на гостите е вече готов по програма. Главният ще говори в петък, 3 часа следобед, и той е върховният съдия Джон Мейнърд.

— Какво от това? Сега ще имат двама главни гости говорители. Главният прокурор Колинс може да предхожда или да последва върховния съдия. Кажи им, че ако сторят това, ще го считам като лична услуга.

— Ще се обадя незабавно, мистър президент.

След като мис Леджър излезе, президентът продължи да стои прав.

— Е, с това е приключено. Ще се обадя на Колинс. Ще го накарам да говори по-общо за променения подход към престъпленията след подобряване на поправката. Може да спомене за 35-та поправка като надежда за бъдещето и да говори за историческата роля на Калифорния, ако поправката бъде одобрена. Надявам се, че доста от законодателите ще бъдат в залата. По-късно е възможно Колинс да даде неофициален коктейл за тях, за да ги доубеди. Е, смятам, че и това е уредено...

Той се бе загледал в меморандумите, пръснати върху бюрото. Внезапно повдигна един от листовете.

— Почти забравих, Върнън. Има още нещо. Телевизионно шоу. Споменах ли ти за него?

— Не, мистър президент.

— Всяка седмица в отделен щат някой от известните представители на пресата провежда по националната телевизионна мрежа специално шоу. Мис... мис... — той се взря в меморандума. — Мис Моника Еванс, продуцентът на това половинчасово шоу, телефонира на Макнайт, явно стара негова приятелка. В края на следващата седмица възнамеряват да запишат дебати ще гласува ли Калифорния, или не 35-та поправка. Програмата е озаглавена „Търсене на истината“. Обикновено двама души дискутират от различни позиции по проблема. Гледал ли си някое от тях?

— Гледал съм — намръщи се Тайнън.

— Ами този път си поканен ти, Върнън. Искат да представиш аргументация в полза на поправката. Ще се състои през същия ден, когато Крис ще говори пред юридическата асоциация. Може да

отлетите заедно. Мисля, че това появяване пред телевизията ще бъде важно за нас.

— Кой ще бъде опонент?

Президентът погледна листа още веднъж.

— Тони Пиърс.

Тайнън настръхна на креслото си.

— Мистър президент, простете ми, но считам за грешка директорът на ФБР да се появява заедно с бивш агент от Бюрото, изгонен заради предателство. Не смятам да оказвам такава чест на възгледите на такъв въшлив комунист като Пиърс и да се явявам на едно и също шоу с него.

— Ако го вземеш толкова надълбоко, Върнън — повдигна безразлично рамене президентът, — няма да те насилвам. Мисля обаче, че излизането пред екрана с нашите виждания е от голямо значение. Все някой от нашия тесен кръг трябва да се появи.

— Защо не Колинс? — ободри се Тайнън. — Та нали той ще бъде по това време в Лос Анджелис. Може да проведе и това шоу, и речта си. Като главен прокурор той ще бъде добре дошъл за програмата.

Президентът видимо остана доволен.

— Чудесна идея! Ще кажа на Макнайт да се свърже с тази мис Еванс и да утвърди Колинс вместо теб. — Той поклати замислено глава. — Е, това дава възможност на Колинс да направи твърде много там за нашата кауза. Ще бъде истинска помощ.

Той протегна ръка и Тайнън се изправи тежко, за да я стисне.

— Надявам се, че ще бъде, мистър президент.

— Благодарности за всичко, Върнън — усмихна се той. — Е, Калифорния, ето ни! — Той посегна към телефона. — Ето те и теб, главни прокуроре Колинс.

Притиснал телефонната слушалка между рамото и ухото си, Крис Колинс усърдно записваше по-важното от инструкциите на президента. Въпреки че произнасяше кратки думи на съгласие с предложенията на президента, те не допадаха на Колинс. Нямахше нищо против да отиде до Калифорния. Това щеше да бъде една седмица в стария дом, възможност да види порасналия си син и стари приятели и да посъбере слънчеви лъчи. Не му харесваше другото, че

бива насилван публично да защитава 35-та поправка и да води спор с човек като Тони Пиърс пред такава широка аудитория като телевизионната. Беше наблюдавал често рубриката „Търсене на истината“, харесваше я, но разбираше, че не им е лесно на спорещите — човек не можеше да пипа меко или да е двусмислен на такова шоу. Разискванията често довеждаха до страхотни караници, изсилване на позициите, така че неговото място в програмата ще бъде твърде горещо.

Също така на Колинс му бе неприятна идеята да говори на едно и също място с върховния съдия Мейнърд, човек, чиито либерални схващания той уважаваше и чиито решения по отношение гражданските свободи приветствуваше. Сега той бе насилван в негово присъствие съвсем определено да защитава публично 35-та поправка. Досега Колинс избягваше нещо повече от съвсем леки ангажименти към политиката на администрацията. Сега той трябваше твърдо да се ангажира и да играе ролята на тръбач на президента. Да върши всичко това пред лицето на Мейнърд щеше да бъде истински тормоз за него. И все пак нямаше друг избор.

— Е, това е всичко, Крис — чу той гласа на президента. — Съвсем ясно ли е всичко?

— Да, мистър президент. Следващия петък в Лос Анджелис.

Един часа следобед — „Търсене на истината“ в студиото на телевизията. Три часа — на заседанието на асоциацията в Сенчъри Плаза хотел.

— Дръж здраво на двата фронта. Не оставяй Пиърс да стъпче поправката. Нашибай го здраво!

— Ще се постарая, мистър президент — преглътна неловко Колинс.

— Колкото до асоциацията, подготви солидна реч, Крис. Тук аудиторията ще бъде много по-различна от телевизионната. Ще преобладават професионалисти. Не им натрапвай поправката изведнъж. Запази най-силните думи за края на речта. Постави съдбата на нацията в зависимост от мъдростта на Калифорния.

— Ще се опитам.

— Всички зависи от теб. Ще се видим преди заминаването ти.

След като остави слушалката, Колинс се взря за кратко с мрачен израз през прозореца. Накрая премести листа с програмата си настрана

и се залови с ежедневната си работа. Скоро той затъна в поток от доклади. Телефонът звънеше непрекъснато, но той не прекъсваше работата си. Очевидно Мериън беше в състояние сама да се справя с повикванията. Когато след упорит труд вдигна глава, за да се протегне, той видя, че е настъпил мрак. Часовникът му показваше, че работното време в правосъдието е изтекло. Ако и той си тръгнеше сега, за първи път от месеци насам щеше да бъде навреме у дома си за вечеря. Реши да изненада Карин и да се прибере вкъщи в приличен час.

Събра останалите необработени книжа и ги постави в чантата си. Телефонът извъня. Той не му обърна внимание, но след това чу гласа на Мериън по вътрешната уредба.

— Мистър Колинс, търси ви някой си отец Дубински. Името не ми е познато. Казва, че вие може би ще се сетите. Не желае да ми предаде никакво съобщение. Настоява, че е много важно да говори лично с вас.

Колинс се сети веднага за името и любопитството му изведнъж се пробуди.

— Свържи ме. Благодаря. До утре сутринта! — Той седна и вдигна слушалката. — Отец Дубински? Кристъфър Колинс слуша.

— Не зная бихте ли разговаряли с мен — гласът на свещеника звучеше много далечен. — Не зная дали ще си спомните. Срегнахме се през нощта, когато полковник Ноъ Бакстър почина в Бетесда.

— Естествено, помня ви, отче. Всъщност се канех аз да ви потърся. Искан да говоря...

— Тъкмо за това ви се обаждам. Бих искал да ви видя. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Ако е възможно, бих искал да ви видя още тази вечер. Отнася се за нещо може би интересно за вас. Не мога да ви кажа нищо по телефона. Ако не ви е възможно тази вечер, тогава може би утре сутринта...

Колинс трепна. Любопитството му се изостри до крайна степен.

— Съгласен съм за тази вечер, след половин час.

— Радвам се! — в гласа на свещеника прозвуча облекчение. — Ще бъде ли нахално, ако помоля вие да ме посетите в църквата? Ще ми бъде, ь-ь-ь... много трудно да ви посетя.

— Разбира се, аз ще дойда. Църквата Холи Тринити, нали?

— Намира се на 36-а улица, между улиците N и O в Джорджтаун. Откъм 36-а улица е главният вход. Предпочитам да не го ползвате, а

да дойдете направо в жилището ми, за да можем да говорим необезпокоявани. От 35-а улица ще завиете наляво, т.е. на запад по улица О, където ще достигнете първата църковна сграда от лявата ви страна. — Той направи пауза, колебаещ се да каже нещо повече, и внезапно добави: — Струва ми се, заслужавате да ви дам известни обяснения. Главният вход е под наблюдение. Добре би било и за двама ни, ако посещението ви остане незабелязано. Ще ме разберете, когато се срещнем. Добре, до половин час.

— Дори по-рано — каза Колинс.

Отпуснал се върху задната седалка на служебния кадилак, из целия път до Джорджтаун Колинс не преставаше да обсъжда въпроса защо отец Дубински настояваше да се види с него така незабавно. Не му идваше нищо наум. По време на последната им среща в Бетесда свещеникът беше отказал твърдо да разкрие последните думи на полковник Бакстър. Нямахше никакви основания да мисли, че сега той е решил да пренебрегне святото задължение относно изповедта. Възможно е до него да са достигнали други сведения и той да иска да ги сподели с Колинс? Но сведения за какво? Още по-объркваща беше забележката на свещеника, че главният вход на църквата е под наблюдение. Ако това не бе приумица, а факт, тогава кой извършва наблюдението и с каква цел? Всичко бе така объркано.

По едно време Колинс се изкушаваше да сподели тази загадка с двамата мъже на предната седалка. Единият беше Пагано, бивш професионален боксьор с деформирано лице, когото бе довел от Калифорния за свой шофьор. След като го бе защитил успешно в Окланд, където е бил замесен в криминална история, се сприятелиха и Пагано му остана благодарен за цял живот. Можеше да му се доверява напълно. На предната седалка до него седеше специалният агент Хогън, грижливо подобреният му телохранител от ФБР, комуто също можеше да се довери. В един момент обаче Колинс реши, че е безполезно да търси чуждо мнение. Свещеникът го търсеше по много важен проблем. Нямахше ни една думичка, подсказваща за какво може да се отнася, затова бяха излишни всякакви разисквания. Налице бяха само необяснимите смътни предчувствия на Колинс.

Движеха се вече по 35-а и приближаваха улица О. Колинс се наведе напред.

— Пагано, спри пред ъгъла на 35-а и О. Аз ще сляза, но не искам никой да забележи колата ми.

Когато стигнаха ъгъла, Колинс бързо отвори вратата и се разпореди през рамо:

— Откарай колата един-два блока на север по 35-а. Спри, където намериш за добре. Аз ще те намеря. Не зная колко ще се бавя. Може би петнадесет-двадесет минути.

Той затвори вратата и се обърна, но до нето се оказа Хогън. Колинс погледна замислено телохраниеля си.

— Добре, можеш да дойдеш с мен до сградата. Аз ще вляза вътре, а ти чакай навън, но гледай да не биеш много на очи.

Завиха по улица О и след малко Колинс посочи наляво.

— Ето, тук е. — Жилището на свещеника беше червена тухлена сграда, поръбена с бяло. — Ти остани тук.

Когато Колинс доближи вратата, тя се отвори от невидима ръка и той чу познат глас.

— Влизайте бързо, мистър Колинс.

Той се оказа в малко преддверие, осветено слабо, а срещу него бе изправен тъмнокосият, мургав, облечен в черно свещеник. Стиснаха ръцете си и отец Дубински посочи на Колинс да го последва.

Влязоха в хола. По средата на една от страничните стени имаше врата. Отец Дубински я отвори.

— Нашата по-голяма приемна — каза той и добави, — стените ѝ са звуконепропускливи.

Колинс веднага огледа стаята. Вдясно от него стоеше бюро с два стола. В дъното, точно срещу вратата, бе устроен молитвен кът и над него на стената висеше съвременна картина на Исус Христос, току-що свален от кръста.

Отец Дубински, хванал Колинс за лакътя, го поведе наляво към канапето с малка масичка пред него.

— Никой не ме видя да влизам — каза Колинс. — Кой държи под наблюдение главния вход?

— ФБР.

— ФБР? — повтори Колинс недоумяващ. — Наблюдават вас? Но какви са причините?

— Ще ви обясня, но седнете моля. Желаете ли кафе или чай?

Колинс отказа и двете и седна на канапето близо до масичката, а свещеникът — малко по-встрани от него. Той започна веднага:

— Днес предобед ме посетиха. Някой си Хари Адкок. Служебната му карта сочеше, че е заместник на директора на ФБР.

— Да, той е първият заместник на директора Тайнън. Какво търсеше той тук?

— Искаше да узнае изповедта на полковник Бакстър в предсмъртния му час. Каза, че тя може да се отнася до факти, засягащи вътрешната национална сигурност. Можех да възприема разпита като благонамерен, ако не бях проявил благоразумие, но едно нещо ме възпря. Когато отказах да повтора думите на полковника, мистър Адкок ме заплаши.

— Да заплашва вас? — повтори Колинс, невярващ на ушите си.

— Да, но преди да ви изложат подробностите, ще ми се да си изясня друг въпрос. Как е успял да узнае, че полковник Бакстър е имал време да говори с мен, да се изповяда? Да сте му казвали вие?

Колинс замълча, като се мъчеше да си спомни, и изведнъж се сети.

— Наистина, говорих по този въпрос. Връщяхме се от погребението на Бакстър, аз, Тайнън и Адкок, и разговаряхме за полковника и смъртта му. Съвсем непреднамерено, понеже тази мисъл владееше ума ми, споменах как бях извикан в болницата през нощта на неговата смърт. Казах им как настоятелно е искал да ме види, но пристигнах късно. След това сигурно съм споменал за срещата си с вас, да, помня, точно така беше. Казах им, че последните му думи са били изповедта му пред вас, но че свещеник не може да говори по съдържанието на изповедта. — Колинс смръщи вежди. — Споделих това с Тайнън и Адкок, понеже мислех, че те имат някаква представа за това, което Бакстър е искал да ми каже, защото Тайнън беше много близък с полковника. За мое разочарование, те също не знаеха нищо. — Той се замисли. — В действителност Тайнън е изпратил Адкок тук, той е изпълнителят на всичките му мръсни дела, за да узнае изповедта на Бакстър от вас. Щом сте отказали да сътрудничите, той ви заплаши, а? Просто човек да не повярва!

— Може да се окаже не чак толкова невероятно. Вие сам ще отсъдите накрая.

— Как ви заплаши?

Отец Дубински фиксира погледа си в малката масичка.

— Заплахата не беше нито загатната, нито изразена по заобиколен начин. Беше открита и целенасочена, истинско изнудване. Явно, ФБР беше извършило подробна проверка за мен и миналото ми. Допускам, че това е рутинна практика днес?

— Стандартна процедура, когато ФБР проучва някого.

— Или когато ФБР иска да изрови нещо за някого, за да го накара да говори? Дори човек невинен по отношение на каквото и да било престъпление?

— Не е в задълженията им да постъпват така — загърчи се Колинс, — но ние двамата с вас знаем, че се върши. Злоупотреба с власт.

— Сигурен съм, че сигналът за това ровене в миналото ми е дошъл от директора Тайнън. Сам споменахте, че Адкок е истински негов... негов лакей за мръсни дела.

— Точно така.

— Много добре. ФБР изрови от миналото ми отдавна погребан и нещастен за мен случай. Бях млад свещеник и първото ми назначение бе като църковен служител в църквата към гетото в Трентън, Ню Джърси. Залових се тогава в програма за борба срещу наркотиците. За да пресекат моето начинание, някои от най-разпалените младежи наркомани поставили пакетче с опиати в жилището ми и уведомили властите, че и аз съм наркоман, а и продавам наркотични средства. Полицията пристигна и откри пакетчето. Това би сложило край на службата ми. За мой късмет скандалът бе избягнат, когато моят епископ успя да убеди шефа на местната полиция да дам показания пред епископалния съд. Въз основа на искрените ми думи бях оправдан. Тъй като виновниците не бяха разкрити, всичко се реши на база на честната ми дума. Сега виждам, че когато някой поиска да бърка в този стар инцидент, може да го изкара недоизяснен по отношение моята вина или невинност. Ясно е обаче, че този неприятен за мен случай е попаднал по някакъв начин в папките на ФБР. С това ме атакува днес мистър Адкок.

— Просто не мога... не мога да повярвам — изуми се Колинс.

— По-добре повярвайте! Мистър Адкок ме заплаши, че ще направи тази случка публично достояние, ако отказвам упорито да

разкрива изповедта на полковник Бакстър. Беше безкрайно досаден. Реших, че моят свят обет е много по-важен, отколкото тази заплаха да ме убие духовно. Както и да е, ако тази история се разпространи, тя не може да увреди сериозно моя свещенически статус, може само да ме постави в неловко положение. Но още нещо. Казах на Адкок да прави каквото ще, обаче аз няма да му сътруднича, и го изхвърлих с парцалите. Целия следобед днес бях много ядосан, но най-вече ме засегна, искам да кажа, от случилото се с мен фактът с каква груба ръка правителството посяга към честните граждани, които е задължено да закриля.

— Все още намирам всичко това невероятно. Какво е било тъй значимо в изповедта на Бакстър, за да принуди Тайнън да отиде толкова далеч?

— Не зная. Допусках, че може би вие знаете, затова и ви потърсих.

— Не знам какво ви е казал Бакстър, ето защо няма начин...

— Ще узнаете какво е казал полковник Бакстър, защото възнамерявам да ви то съобщя.

Отец Дубински подхвана разказа си бавно:

— Посещението на Адкок така ме разгневи, че загубих няколко часа да обмислям положението си. Зная, че не мога да сътруднича на Адкок или Тайнън, но започнах да съзирам в друга светлина вашата молба, отправена ми в Бетесда. Стана ми ясно, че полковник Бакстър е имал вяра във вас. Когато вече си заминаваше, единствен вие бяхте този, за когото изпрати да повикат. Ясно, беше готов да предаде на вас казаното по-късно на мен. Постепенно започнах да схващам, че повечето от съобщеното на мен е предназначено за вас. Осъзнавах все по-точно, че задълженията ми са не само духовни, но и светски и че аз просто съм преносител на информация, която покойният е искал да бъде предадена на вас. Такъв е изминатият от мен път, довел ме до решението да повтора последните му думи пред вас.

Сърдечните удари на Колинс се учестиха.

— Така дълбоко оценявам всичко това, отче!

— Умирайки, полковник Бакстър бе изпратен с думите на светеца Павел: „... да се отдели от земята и да остане с Христа“, и така бе примирен с бога. След като му дадох светото причастие и приключих с изповедта, той направи опит да се върне към някаква

неприключена земна грижа. Изговаряше думите с последен дъх... — Свещеникът затърси из гънките на расото си. — Записах ги, след като мистър Адкок си отиде, за да не допусна някаква грешка, когато ви ги цитирам. — Той измъкна поомачкан лист хартия. — Ето последните му думи и аз дълбоко вярвам, че те бяха предназначени за вас: „Да, отче, съгреших... най-големият ми грях... трябва да говоря за него. Те не могат сега да властвуват над мен... свободен съм, не се страхувам повече... отнася се за 35-та...“

— За 35-та? — учуди се Колинс.

Отец Дубински го изгледа сепнато и продължи да чете:

— „отнася се за 35-та“. За миг думите на полковника станаха несвързани, а после долових: „... документът R... опасност... страшен... трябва да се изнесе найаве изведнъж, на всяка цена... документът R е...“ Той се унесе, а сетне опита отново. Беше много трудно да се разбере какво иска да каже, но съм почти сигурен, че беше: „Видях... измама... идете, вижте...“, настъпи тежка въздишка, остана неподвижен и свърши.

Колинс седеше като вледенен. Чул бе глас от гроба. Объркан и смутен, той произнесе:

— Документът R? За такова нещо ли говореше?

— Два пъти го спомена. Сигурно искаше да обясни нещо за него, но не успя.

— Уверен ли сте, че не каза нищо повече?

— Разбираеми думи бяха само тези. Имаше и други, но не успях да ги разбера.

— Отче, имате ли и най-малка представа какво може да означава този документ R?

— Надявах се, че вие може би ще знаете.

Никога не съм чувал за него. — Той се замисли върху проблема какво влагаше толкова настойчиво полковник Бакстър в тези думи, засягащо главния прокурор. — И заявява, че е съгрешил, като се е оставил да бъде въввлечен в това... това, каквото и да е то? Това значи, че е бил насилен. Каквото и да е, то засяга 35-та поправка и нещо, назовано документ R, опасна измама, която трябва да се направи публично достояние. Търсил ме е, за да ми предаде това.

— Неговото послание до живите, желанието му да се поправи греховното.

— Посланието му е към мен, неговия наследник — мърмореше Колинс сякаш на себе си. — Защо не към президента? Или към Тайнън? Или дори към съпругата му? Единствено към мен, но защо?

— Възможно е, понеже на вас е вярвал повече, отколкото на президента или на директора. Може би защото е чувствувал, че вие ще разберете неща, неясни за съпругата му.

— Но и аз не мога да разбера! — изрече отчаяно Колинс, почувствувал, че потъва, посяга и не улавя нищо. — Документът R, та какво е той?

— Струва ми се, вие трябва да откриете, и то час по-скоро — изправи се отец Дубински и му връчи листа хартия. — Сега знаете всичко, каквото знам аз и каквото Ноъ Бакстър искаше да ви съобщи в предсмъртната си агония. Останалото е във вашите ръце. Надвиснала е някаква опасност. Ще се моля за вашия успех и вашата сигурност. Дано бог бъде с вас!

[1] Над всичко. — Б.пр. ↑

3.

Рано на следващата утрин той се събуди, взе си душ, облече се и напусна деветстайната си къща в Маклийн, Вирджиния, за да пропътува седемте мили до службата си. Не беше споменал на жена си за случката в Холи Тринити предишната вечер.

По време на вечерята и след това Крис възнамеряваше да разкаже на жена си целия епизод с отец Дубински, но някакъв инстинкт на загриженост и предпазливост към любимата го спря да разкрие тази среща. Знаеше, че това ще я стресне и разтревожи, защото бе стреснало и разтревожило него.

Вместо това беше ѝ казал за разговора по телефона с президента, довел до крайното решение да замине за Калифорния. Единствените му задължения бяха да изнесе своята реч пред Асоциацията на американските юристи, да се появи на телевизионното шоу и ако е възможно, да проведе агитация с някои от законодателите. През останалото време щеше да бъде свободен и те двамата можеха да прекарат няколко слънчеви дни в Калифорния. Беше помолил Карин да го придружи. Тя отказа, като се извини с бременността си и общата отпадналост. Настоя, че е по-добре да използва свободното си време за своя син Джош и да се види със старите си приятели. След този разговор той не настоя повече. Знаеше, че може да посвети свободното си време не само на младия Джош, но също така да се срещне с човека на Пол Хилърд, депутатът Олин Кийф, който настояваше, че ФБР преправя калифорнийските криминални статистики. След срещата си със свещеника предишната му загриженост относно ФБР започна да се засилва.

След като приключи с книгата си, Крис се запъти към леглото и видя, че Карин е будна. Прегърна я за лека нощ и почувствува, че тя го желае. Той бе така обзет от мистерията на документа R, че любовта беше последното нещо в мисълта му. Независимо от това, понеже искаше да бъде внимателен и тъй като щеше да отсъства няколко дни, той удовлетвори желанието ѝ. След кратка размяна на ласки той

забрави всичките си грижи и достигна нейната степен на възбуда. Въпреки че беше много деликатен, през цялото време се боеше да не се случи нещо неприятно с бременността ѝ. То беше съвсем естествено взаимоотношаване, каквото никога не бе изпитал с майката на Джош — защо той винаги мислеше за първата си жена, Хелън, само като майка на Джош? След това той и Карин заспаха почти веднага.

Когато на сутринта се събуди, умът му бе зает вече не с Карин, а с документа R.

Из пътя той премисляше отново настойчивостта на искането на полковник Бакстър да научи за съществуването на този документ и да го направи публично достояние. Да научи и изложи най-вече какво? Някаква измама, забелязана от Бакстър? Но как да го намери? Пък и с какво да започне? Започна да разсъждава по проблема в логичен ред. За да научи повече, му бе необходимо да започне с някого или нещо, свързано по някакъв начин с починалия полковник Ноъ Бакстър.

Преди всичко налице бяха личните папки на Бакстър. Тях той държеше отделно от служебните си книжа като главен прокурор. Те бяха под контрола на Мериън. Колинс трябваше да изследва и деловите, и частните книжа на полковника. Той се замисли върху тази задача. Звучеше толкова просто, но къде да погледне по-напред? Трябва ли да започне от буквата R? Или от T за 35-та? Или пък от P заради поправката? Или S, за секретно? Или O от опасност? Не виждаше обаче много надежди в папките. Смисълът на думите на Бакстър сочеше ясно, че този документ не би бил открит лесно на някое видно и достъпно място.

Толкова за папките на Бакстър. Оставаха само хората, близки до полковника: семейството му, познати, приятели — всеки, който е чувал от него да споменава по едно или друго време за документ, озаглавен R. С кого да започне? Директорът Върнън Т. Тайнън изглеждаше най-подходящ. В последните думи на полковника той не бе споменат и не бе отправено никакво предупреждение против него. Съобщеното от Бакстър сигурно целеше Колинс да започне с някого около себе си. Искаше ли Бакстър той да започне с Тайнън, или да го избегне?

Колинс огледа внимателно Тайнън като човек, от когото да започне. Откри две важни причини за предпазливост. Защо полковникът потърси него, а не Тайнън, за да предаде предупреждението си? Защото не му се доверяваше ли? Но за това

нямаше никакви доказателства. Все пак, учудваше се Колинс, може ли да се вярва на Тайнън? Втората причина да бъде предпазлив се появи в съзнанието му като червен флаг. На връщане от гробището Колинс бе направил някои съвсем невинни бележки относно изповедта на Бакстър. Директорът бе изпратил веднага свой човек при отец Дубински да узнае, с добро или зло, та дори ако е необходимо, с изнудване, какво е съдържала изповедта. Беше ли Тайнън по дирите на неизвестни нему сведения? Да не би пък да искаше да открие не е ли издал Бакстър някаква секретна информация, споделяна само от тях двамата? И в двете допускания имаше вероятност директорът да знае какво означава документът R. Не е ли възможно да е готов да обясни това на колегите си и висшестоящите? Той трябваше да види така ли е. Но червеният флаг трептеше пред очите му — бъди много внимателен.

Внезапно мисълта му се насочи към друг човек. Над него не висяха въпроси, на него можеше да се разчита, а възможно е да знае тайните на полковник Бакстър. Този човек беше вдовицата на полковника Хана. Червеният флаг изчезна. Можеше да намери Хана, която би се отзовала приятелски на молбите му. Той бе в отлични отношения с нея. Тя винаги проявяваше майчинска грижовност към него. Тя щеше да е напълно подходяща. Беше омъжена за полковника почти четиридесет години. Сигурно познаваше всичките му посериозни ангажименти. От друга страна, ако наистина беше така, защо не се е доверил на нея, а е пожелал Колинс да чуе последните му предупреждения? Бакстър се е обърнал към нея, само за да го свърже с Колинс. Все пак би могло да се намери обяснение за такова поведение от негова страна. Може би полковникът е бил от този вид хора, убедени, че мъжките работи трябва да се разискват само от мъже, особено когато включват бившия главен прокурор и неговия наследник.

Когато влизаше в кабинета си, Колинс все още се колебаеше коя стъпка да предприеме най-напред.

Седнал зад бюрото си, без да поглежда известията, наредени върху него, той продължаваше да обмисля проблемите си. Когато Мериън влезе с чашката му силен чай, той вече бе решил откъде да започне. Искаше да се залови с източниците, не тъй сложни като хората.

— Мериън, къде са папките на полковник Бакстър?

— Ами той поддържаше два вида папки.

— Зная.

— Основната част от тях е в моя кабинет. Личните, като частната му кореспонденция и меморандуми, бяха в огнеупорната каса към приемната.

— Там ли са и сега?

— О, не. Около месец след заболяването му те бяха преместени у дома му, в Джорджтаун.

— И сега са там, така ли?

— Да. Ако ви е необходимо да прегледате нещо от тях, бих могла да отида там...

— Не, не е нужно. Мога да го сторя и аз.

— Искате ли да се обадя на мисис Бакстър?

Веднага блесна в съзнанието му кого трябва да разпита най-напред във връзка с документа R.

— Да, потърси я и я попитай готова ли е днес следобед да ме приеме за няколко минути. — Когато Мериън си тръгна, той добави със съвсем безразличен глас: — Между другото, Мериън, интересува ме меморандум, наречен документ R. Говори ли ти нещо това название?

Тя се опита да си спомни.

— Боя се, не. Никога не съм регистрирала подобен документ.

— Този меморандум е свързан с 35-та поправка. Би ли погледнала сред обикновените ни папки за него?

— Веднага.

Като отпиваше чая на бавни глътки. Колинс прегледа съобщенията върху бюрото си набързо, проведе телефонни разговори с двама от заместниците си и кратка среща с директора за обществена информация, комуто бе възложил да се занимае с подготовката на речта му пред Асоциацията на юристите в Лос Анджелис. Загуби повечко време със заместника си Ед Шредър върху разисквания по едно дело на корпорация, отклонила се да плати данъците си. След това случаи на арести при нападение в Денвър и Канзас Сити; най-новите разкрития около конспиративната организация „Хора за свободата вътре в страната ни“.

Към обяд секретарката му докладва по два важни въпроса. Първо, преровила всички папки и не е намерила търсения от него

документ. Интересно, но той не бе изненадан от този резултат. Второ, бе успяла да се свърже с мисис Хана Бакстър и тя заявила, че ще бъде радостна да се види с него у дома си в два часа.

След като обядва в частната си трапезария с трима прокурори от провинцията и проведе още четири телефонни разговора, Колинс бе готов да започне личното си разследване относно документа R.

Пагано, придружен от Хогън, го откара до Джорджтаун и точно в два без пет бяха пред познатата бяла триетажна постройка от ранните години на деветнадесети век на улица, притулена в зеленината на дървета. Колинс остави двамата си придружители да го чакат, изкачи се по величествената стълба и натисна бутона на звънеца. Бе приет от весело чернокожо момиче.

— Ще повикам мисис Бакстър — каза тя. — Бихте ли искали да почакате в патиото^[1]? Денят е толкова хубав.

Той се съгласи, придружи я до плъзгащите се стъклени врати и влезе в постланото с плочи патио. Погледна отражението си в гладката повърхност на плувния басейн, обърна се и седна в стол от ковано желязо до масичката, покрита с керамични плочки, като запали цигара.

— Здравейте, мистър Колинс — чу той младежки глас зад себе си.

Погледна през рамо и видя Рик Бакстър, внука на Хана, коленичил на плочите, зает да поправя касетофона си.

— Здравей, Рик. Как така днес не си на училище?

— Шофьорът е болен и баба ме остави вкъщи.

— Родителите ти още ли са в Африка?

— Да. Не успяха навреме да пристигнат за погребението на дядо, така че останаха там още за един месец.

— Изглежда, имаш неприятности с тази дяволия. Развалено ли е нещо?

— Не мога да го включа. Мъча се да го поправя, та да мога да запиша тазвечерното телевизионно предаване. То ще е специално, „Историята на комедията в Америка“.

— Дай да го видя, Рик. Не съм техник, но може би ще помогна.

Рик му го подаде. Той беше кестеняво момче, с живи големи очи и задължителните укрепващи скоби на зъбите. Колинс отбеляза, че за своите дванадесет години той беше много буден и зрял.

Колинс пое касетофона, провери точната нагласа на бутоните и го отвори. След миг видя неправилното свързване, оправил го и изпробва апарата. Работеше.

— Благодарности! — възкликна Рик. — Ще мога да си направя записа довчера. Трябва да ви покажа колекцията си. Записвам най-добрите телевизионни и радиопредавания и интервюта. Моята колекция е най-хубавата в нашето училище. Това е хобито ми.

— Един ден твоята колекция ще стане много ценна.

Векът на магнетофона, помисли си Колинс. Учудваше се дали някои от тези деца, даже умни като Рик, ще имат възможност в бъдещето да пишат. Ако 35-та поправка бъде прокарана, ще стане и лошо. Електронното подслушване и наблюдение ще станат публична практика.

— Здравей, бабо — поздрави Рик.

Колинс незабавно се изправи и се обърна навреме, за да посрещне мисис Бакстър. Когато тя го доближи, той я прегърна внимателно и я целуна по двете бузи. Тя беше дребна, пълничка жена, сега вече позастаряла, но с озарено от топлота лице и благородни черти.

— Толкова съжалявам — каза Колинс. — Много съжалявам!

— Благодаря ти, Кристъфър. Доволна съм, че всичко свърши. Не можех да понасям повече страданията му и да го гледам да лежи така като къс месо, човек с неговата жизненост. Той ми липсва. Не можеш да си представиш как ми липсва Ноъ, но това е животът. Всички сме длъжни да го изживеем — тя се изви.

— Рик, ти влизай вътре и ни остави сами. И никаква телевизия и записи до довчера. Залавяй се за книгите си и учи. Не искам да изоставаш. Баща ти ще се сърди на мен.

Когато момчето си отиде, те седнаха около масичката. Хана Бакстър подхвана носталгично отново разговора за Ноъ, как са живели заедно и как е било, когато е бил здрав, но накрая гласът ѝ притихна и тя въздъхна.

— Не ме оставяй да продължавам — произнесе тя. — Ти как се справяш с работата си?

— Не толкова лесно. Сега виждам през какво е преминал Ноъ.

— Той обичаше да казва, че службата му лежи на подвижни пясъци. Каквито и усилия да правиш, потъваш все по-надълбоко. Във

всеки случай, ако някой успява да се справи, това си ти, Кристъфър. Зная, че Ноъ имаше голяма вяра в теб.

— Заради това ли изпрати да ме повикат през последната нощ, Хана?

— Разбира се.

— Как точно го стори?

— Бях до него, когато излезе от комата. Беше отчайващо слаб, а гласът му трудно разбираем. Позна ме, прошепна нещо мило, а след това ме помоли за услуга. „Доведи Крис Колинс — каза той. — Трябва да го видя. Важно е. Трябва да говоря с него.“ Не го изговори така ясно, но се опитваше да каже това. И така, аз изпратих да те повикат. Съжалявам, че не можа да пристигнеш навреме.

— Хана, защо не е казал на тебе това, каквото е искал да предаде на мен?

Тази мисъл никога не беше я осенила.

— Защо не го е сторил, та то беше служебно, сигурна съм. Много рядко ме посвещаваше в служебните си проблеми. Отнасяше ли се до работата, винаги търсеше човека, с когото е свързана. В случая искаше на теб да каже нещо. Лошото е, че тази възможност пропадна.

На Колинс му се прииска да й съобщи, че полковникът е използвал тази възможност чрез отец Дубински, но тъй като това не й бе известно, той инстинктивно реши да не го споделя с нея.

— Ех, ако бях говорил с него — каза Колинс. — Би ме напътил за толкова много неща по отношение на службата, искам да кажа. Например някои от неговите папки липсват. Търсихме ги в службата. Секретарката ми каза, че личната му архива е била пренесена тук след заболяването му.

— Точно така. Съхранявах ги в работния му кабинет.

— Мога ли да ти отнема няколко минути, за да ги прегледам, Хана?

— Няма ги у дома. Тези папки вече не са тук. Бяха изнесени непосредствено след смъртта на Ноъ. Обади се Върнън Тайнън и ме замоли да ги оставя на негово разположение за един-два месеца. Обясни ми, че иска да направи проверка да не би между тях да има строго секретни материали. С радост му ги предадох. Тези секретни материали на Ноъ са действували винаги на нервите ми. Ето защо, ако ти трябва нещо, потърси Върнън. Той ще ти услужи, сигурна съм.

Чудна работа, помисли си Колинс. За какво Върнън Тайнън ще се рови в частните книжа на полковник Бакстър? Но засега нямаше време да се занимава с това.

— Всъщност, Хана, търся книжа, свързани с 35-та поправка. Под названиее „Документът R“. Да си го срещала някъде сред папките?

— Никога не съм пипвала папките му. Нямаше защо.

— Ами спомняш ли си някога Ноъ да е споделял нещо с теб за документа R?

— Не — поклати глава тя, — не ми идва наум. Както ти казах, рядко споделяше с мен служебни въпроси.

— Можеш ли да се сетиш за някого — продължи разочарован Колинс, — някои приятели, с които да е говорил за него?

Тя посочи пакетчето с цигари на масата.

— Може ли да си взема една, Кристъфър? — Той сръчно извади цигара, подаде ѝ я и я запали. — Започнах да пуша отново на следващия ден след погребението. — Тя всмукна няколко пъти замислено. — Ноъ нямаше много близки приятели. Беше доста затворен човек, както може би знаеш. С някои хора той прекарваше доста време в кабинета си, като Тайнън и Адкок например, но това бяха по-скоро служебни отношения. Що се отнася до личната страна... лични приятели? — Тя се замисли дълбоко. — А, да, допускам, че само един може да бъде квалифициран като близък приятел, това е Доналд, Доналд Редънбоу. Двамата бяха най-добри приятели, докато се случи бедата с Доналд.

За момент това име не говореше нищо на Колинс, а след това си спомни за големите заглавия и името изплува на повърхността.

— След като Доналд беше подследствен, осъден и настанен във федералния затвор в Люисбърг — продължи Хана Бакстър, — е, Ноъ не можеше да продължава да се вижда с него, разбира се. Искам да кажа, че съобразно положението на Ноъ то беше неудобно. Това наподобяваше времето, когато Робърт Кенеди беше главен прокурор, а приятелят му Джеймз Лендис беше осъден за неизплатени данъци. Кенеди промени отношението си към него. Не му беше възможно да се намеси в негова полза. Също така Ноъ не можеше да се намеси в случая с Доналд. Въпреки всичко Ноъ вярваше в невинността на Доналд и считаше осъждането му за юридическа неправда. Именно Доналд беше един от най-добрите приятели на Ноъ.

— Доналд Редънбоу — каза Колинс, — спомням си това име. Придоби голяма публичност преди две-три години. Скандал във връзка с някакви пари, не си спомням подробности.

— Беше много объркан случай. Аз също не си спомням подробности. Доналд практикуваше като адвокат във Вашингтон, а след това стана съветник на президента по време на предишната администрация. Беше обвинен за измама или изнудване, забравих точно какво, за един милион долара, измъкнати от големите корпорации с правителствен контракт. В действителност парите са идвали от незаконни кампанийни вноски. Когато ФБР арестува някой си Хайлънд, той извъртя всички доказателства така, че да получи по-лека присъда, и стовари цялата вина върху Доналд Редънбоу. Хайлънд докладвал, че Доналд е на път за Майями, за да предаде парите на трети заговорник. Когато хората на ФБР го задържали в Майями, не намерили никакви пари у него. Доналд е настоявал, че никога не е притежавал такива пари. Независимо от това, а той бе съден и признат за виновен единствено въз основа свидетелските показания на този Хайлънд.

— Да, сега всичко изплува в паметта ми. Струва ми се, присъдата му беше доста тежка, нали?

— Петнадесет години — отговори Хана. — Ноъ беше много разтревожен. Винаги твърдеше, че Доналд е бил използван като изкупителна жертва от приближените с тогавашния президент, за да покажат колко чиста е неговата администрация. Ноъ не можеше да се намеси в съдебното разследване. Опита се да смекчи присъдата му, но без успех. Зная с положителност, че Ноъ се надяваше след излежаване на пет години затвор да успее да го пусне под гаранция, но Ноъ вече го няма. Все пак човекът, способен да ти окаже помощ, е Доналд Редънбоу освен Тайнън, разбира се.

— Искаш да кажеш, че Редънбоу може да знае нещо относно документа R?

— Не мога да кажа това, Кристъфър. Аз просто не зная, но ако този документ е някакъв проект, свързан с Ноъ, много вероятно е да го е обсъждал с Доналд Редънбоу. При трудни случаи той твърде често се съветваше с Доналд. — Тя смачка цигарата си в пепелника. — Защо да не посетиш Люисбърг официално? Можеш да си уредиш среща с него и да му заявиш, че искаш да му помогнеш, както възнамеряваше и Ноъ.

Може би ще се съгласи да ти сътрудничи и да ти даде необходимите сведения. Може дори да му пиша и да му кажа да ти вярва като на протеже и приятел на Ноъ.

— Би ли сторила това? — запита Крис обнадяден. — Разбира се, аз пък ще се опитам да му помогна.

— Съвсем сигурно, ще му пиша, бездруго възнамерявах да го уведомя за случилото се с нас. Не вярвам да получава много писма с изключение от дъщеря си. Тя е хубаво момиче, нарича се Сюзи и сега живее във Филадельфия. Непременно ще го уведомя, че ще го посетиш. Кога смяташ да го сториш?

Колинс прелисти мислено календара.

— В края на седмицата трябва да съм в Калифорния, за да произнеса реч. Предполагам, че след няколко дни ще се върна. Добре, можеш да пишеш на Редънбоу, че след около една седмица ще го потърся, не по-късно. Това е чудесна услуга, Хана, и съм ти благодарен! — Той се изправи, доближи се и я целуна по бузата. — Благодаря ти за всичко. Бъди спокойна и гледай да си създаваш занимания. Ако имаш нужда от нещо, Карин и аз сме винаги готови да помогнем.

Като се насочи към колата, той се чувствуваше значително облекчен. Редънбоу беше реална благоприятна възможност. След малко обаче настроението му се понижи. Най-напред трябваше да се изправи пред Тайнън с мистерията за документа R. Не беше сигурен как да го стори, но трябваше да го направи рано или късно. Докато сядаше в лимузината, бе взел решение: колкото по-рано, толкова по-добре.

На следващата сутрин в десет и тридесет Крис Колинс се срещна с Върнън Т. Тайнън в залата за конференции на директора, прилепена към неговия кабинет.

Колинс смяташе, че срещата им ще се състои в кабинета на Тайнън. Той се надяваше да види не е ли в този кабинет касата с частната архива на Бакстър. Тайнън обаче го чакаше в хола и когато той се изкачи до седмия етаж, посрещна го и го заведе в залата за конференции. Тук директорът настоя Колинс да седне на председателското място, а сам той се отпусна върху кресло вдясно от него. Докато изваждаше от чантата си кафявия служебен плик с последните криминални статистики от Калифорния, Колинс слушаше

и наблюдаваше как Тайнън се шегува със секретарката си, заета в сервирането на чай и кафе. След срещата с отец Дубински у Колинс бяха се загнездили доста съмнения по отношение директора на ФБР, но сега, когато гледаше как по човешки се държи Тайнън със секретарката си, подозренията му се разсеяха. Свадливото му лице се бе изкривило в усмивка. В държанието му имаше откровеност и прямота, които обезоръжаваха. Как можеше човек да се съмнява в един от водещите хора в правосъдието? Най-вероятно свещеникът е разбрал криво или пресилено заплахата на пратеника на директора Тайнън.

— Не забравяй, Бет — провикна се директорът след напускащата стаята секретарка, — никой да не ни прекъсва! — След това се постави изцяло на разположение на госта си. — Е, Крис, с какво мога да ти бъда в помощ?

— Необходими са ми само няколко минути — каза Колинс, като подреждаше книгата пред себе си. — Преработвам речта си за Лос Анджелис и смятам да включа в нея последните доклади за престъпността в Калифорния...

— Да, подготвихме ги точно за тях, там е сега нашето бойно поле. Не си ли ги получил? Изпратих ти ги още вчера.

— Да, ето ги тук, но искам да съм сигурен, че това са най-достоверните и свежи цифри. Ако е пристигнало нещо ново...

— Прав си, най-свежите и най-застрашителните. Ще бъдат много ефектни в речта ти. Накарай онези там да осъзнаят, че те много повече от гражданите на всеки друг щат се нуждаят от помощта на закона.

Колинс прегледа най-горните листове пред себе си.

— Трябва да ти призная, че статистиките от Калифорния са необичайно по-високи в сравнение с останалите — Колинс повдигна глава въпросително. — Сигурен ли си, че са абсолютно точни?

— Толкова точни, колкото полицейските началници в Калифорния ги желаят. Ще им цитираш техните собствени цифри.

— Исках само да съм сигурен, че стоя на твърда почва.

— Не може и да бъде по-здрава. С тези цифри ти ще постелеш пътя за преминаването на 35-та поправка.

Колинс пое глътка от изстиналия чай.

— Ще спра вниманието им върху поправката, но ще бъде внимателен да не прекалявам. Никак не ще ми е приятно да се впускам в разгорещени спорове с някого. Не очаквам нещо кой знае какво от

тази среща по телевизията. Откровено казано, нямах възможност, откакто съм главен прокурор, да проуча в подробности предлаганата поправка.

— Никак не се безпокоя как ще се представиш каза весело Тайнън. — При разискванията на поправката в Конгреса ти се държа чудесно. Запознат си достатъчно добре с нея.

— Но може би... — поколеба се Колинс, — може би не знам *всичко*.

Тайнън трепна раздражено.

— Какво повече има да се знае?

Моментът беше настъпил. Колинс мислено затвори очи и скочи във водата.

— Има нещо такова... Някакво допълнение, наречено „Документ R“. Какво ще кажеш за него? Доколко той има нещо общо с 35-та поправка?

Лицето на Колинс изразяваше простодушие — истинско невинно любопитство, но в същото време следеше зорко ще се издаде ли Тайнън с реакцията си. Притворените клепачи на Тайнън се повдигнаха. Малките му очи се разшириха, но останаха безизразни. Той беше или съвършен артист, или споменаването на документа R не означаваше нищо за него. Колинс наруши настъпилата тишина, като го подбутна.

— Какво би трябвало аз да знам за документа R?

— За какъв?

— За документа R. Допусках, че ти можеш да ме осведомиш по-добре, та да съм готов за всякаква изненада.

— Крис, нямам никаква представа за какво говориш. Откъде ти дойде наум? Какво е това?

— Не зная. Прочиствах някои от старите архиви на Бакстър. Това заглавие ми попадна пред очите върху една записка във връзка с 35-та поправка. Нещо във връзка с някаква проверка. Само това беше отбелязано в записката.

— У теб ли е? Бих искал да я видя. Възможно е да поопресни паметта ми.

— Как можах да я унищожа, по дяволите! Отиде на буницето с маса остарели архивни книжа на Ноъ Бакстър, но сега изведнъж изплува в съзнанието ми и реших да споделя тази мисъл с теб.

Допусках, че ако знаеш нещо за документа, ще ми помогнеш. Той повдигна рамене. — Но ако не знаеш...

— Повтарям — каза твърдо Тайнън, — нямам и най-малка представа за какво говориш. Може да е било синоним или както щеш го наречи, на Ноъ за 35-та поправка. Не мога да си представя нищо друго. Както и да е, но аз не знам нищо за това. Повярвай ми, разполагаш с цялата необходима информация, за да направиш удар в Калифорния. Ти свърши своята работа, а ние нашата, и можеш да бъдеш сигурен, че Калифорния ще ратифицира. Всичко е съсредоточено само на един залог, Крис, и нямам намерение да губим.

— Нито пък аз — каза Колинс, прибирайки книгата си. — Е, да вярваме тогава, че съм в отлична форма.

Вече сам в хола, Колинс замислено се спусна по стълбите до шестия етаж, като преобръщаше в ума си всяка подробност от срещата. В бронята на Тайнън не се появи никаква пукнатина. В отговорите му, в поведението му нямаше нищо, издаващо то, че знае за някакъв документ, опасен документ, както го е нарекъл Бакстър на смъртния си одър.

И все пак...

Както крачеше към асансьора, погледът му попадна върху огромен отвор в центъра на шестия етаж. Отправи се към него и погледна нагоре — нямаше никакъв покрив. После погледна надолу — виждаше се площадката за пешеходци чак на приземния етаж. По време на първата си обиколка из зданието на ФБР той бе попитал водача си, един от специалните агенти, за какво е този огромен кладенец по средата на сградата и защо не е покрит. Той му беше отговорил: „За да изглежда главната квартира на ФБР по-малко секретна, по-малко зловеща, по-малко отблъскваща. Направихме я да изглежда широко отворена, та и ние да изглеждаме широко открити за публиката.“

Да изглеждат широко открити, помисли Колинс.

Вероятно с тази измама за широко откриване директорът е целял да прикрие истината.

Колинс продължи бавно към асансьора, където то очакваше дежурният му телохранител Оукс. Е, реши в себе си Колинс, все пак още съществува Калифорния, където е вероятно да научи повече за Тайнън и за операциите му. Освен това съществуваше и Люисбърг,

където можеше да научи още повече за Тайнън и документа R. Ноъ Бакстър го бе задължил с последния си дъх да открие на всяка цена и веднага да изложи на показ измамата, наречена документ R. Беше ли съзнавал Ноъ, че го изпраща в лабиринт с голи стени? В същото време Ноъ не би го проводил в тази сляпа одисея, ако нямаше някъде отворена вратичка. Стъпил в асансьора, той се закле да я открие час по-скоро.

В кабинета си Тайнън седеше в центъра на стаята и очакваше Хари Адкок. Когато той влезе и затвори тихо вратата зад себе си, Тайнън бе забил разсеян поглед в килима. Без да повдига главата си, той каза:

— Току-що си отиде.

— Какво искаше? — запита Адкок, приближавайки.

— Искаше да знае чувал ли съм някога за нещо, наричано документът R.

— Чували ли сте?

— Нямах понятие даже за какво говореше — вдигна глава Тайнън.

— Къде е чул за такова нещо?

— Не знам. Бърбореше, че е видял това име сред някакви бележки на Ноъ — изръмжа Тайнън. — Лъжеше! Това наше приятелче мистър Колинс твърде много си вре носа. Намислил е да създава ядове.

Адкок кимна.

— Сядай, Хари.

Тайнън заобиколи бюрото си и седна зад него, докато Адкок зае креслото насреща му. Тайнън се отпусна назад с ръце, скръстени на гърдите, устремил очи в тавана. След малко заговори:

— Мислех го за кротко момче, от тези интелектуалци в леката категория, все още с жълто около устата. Също така го считах за играч от нашия тим, тъй като Ноъ го доведе тук. Вече не мисля така. Съвсем ясно търси да направи беля. Голям тарикат се пише.

— В какъв смисъл, шефе?

— Като си мисли, че може да надхитри Върнън Т. Тайнън. — Креслото под него изскърца, когато изправяше тялото си. — Знаеш, Хари, че тази сграда е паметник на Едгър Хувър. Знаеш ли пък какво

искам да бъде мой паметник? Искам това да бъде 35-та поправка, прикачена към конституцията. Пет пари не давам ще бъда ли запомнен с нещо друго. Стига ми да ме запомнят с нея.

— Ще бъде, шефе — извика пламенно Адкок.

— Така ли? Е, тогава нека и нашият мистър Колинс също го разбере. Време му е да започнем да го държим под наблюдение. Не само тук, а и в Калифорния. — Краткото му замлъкване беше истинска заплаха. — Специално в Калифорния, да, хайде да си поговорим за това, Хари, за мистър Колинс и за Калифорния. Имам някои идеи. Да ги изпробваме, а?

[1] Неполямо открито пространство, оградено от отделните сгради вътре в къщата. — Б.пр. ↑

4.

Кристъфър Колинс очакваше нетърпеливо пътуването до Калифорния, но причините не бяха речта му и телевизионно го представяне. Беше си съставил план. В четвъртък следобед щеше да пристигне в Сан Франциско и да се настани в един от предпочитаните от него апартаменти на хотел „Сан Франсис“. След това щеше да се срещне с двама от прокурорите на четирите съдебни области на Калифорния и да се почерпят. После щеше да дочака деветнадесетгодишния си син да пристигне от Бъркли. Слел като се нарадват един на друг — не беше виждал момчето от осем месеца, — щяха да се настанят в ресторанта „Ърни“ за приятна, сита вечеря.

Този план обаче не можа да се осъществи изобщо.

Два дни преди отлитането си от Вашингтон Колинс телефонира на сина си Джош, за да уговорят срещата. Започнаха с обичайните въпроси и кратки отговори:

— Как живееш, Джош?

— Адски напрегнато. Колкото щеш домашна работа и извъндомашна активност.

— А как върви училището?

— Ти знаеш, както обикновено.

— Още ли си увлечен в политическите науки?

— Разбира се, само да не ги преподаваха така скучно.

— Виждал ли си скоро майка си?

— Не съм, от рождения й ден. Прескочих до Санта Барбара за два дни. Хелън е добре, само дето не мога да се отърва от приказките й.

— Как е съпругът й?

— Предполагам, че я карат добре, но аз не мога да го понасям. Какво да говорим за минала слава с професионален тенисист с артрит? А най-лошото е, че настоява да ме нарича свой син.

Колинс не можа да се въздържи да не се разсмее, а накрая започна да се смее и Джош. Той наистина беше весело момче, много

находчив, когато се налагаше, и много чувствителен към заобикалящия го свят. По външност наподобяваше баща си: висок над един и осемдесет, жилав, с мършаво лице.

Колинс го запитва още ли е с брада, той отговори, че я намалил наполовина — Мери настояла да я подстриже. Да, живеели още с Мери в извънбрачно блаженство. Напоследък подновила апартамента им на Стюарт Стрийт, като го боядисала сама отвътре. Джош доста се подвоуми, преди да запитва за Карин — с нея се бе виждал само два пъти. Колинс от своя страна се поколеба да му съобщи ли за нейната бременност и накрая му каза, че ще има братче или сестриче след около пет месеца. За радост на Колинс синът му бе очарован и го обсипа с поздравления.

— А кога ще се видим ние двамата? — попита Джош.

— За това ти и телефонирам. Ще ме видиш още тази седмица, ако си свободен. Отлитам за Сан Франциско в четвъртък.

Той му обясни накратко целта на своето посещение в Калифорния. Настъпи внезапно мълчание, а след това Джош запитва:

— Ще агитираш ли за 35-та поправка в речта си, татко?

Колинс се поколеба, усетил настъпваща буря.

— Да, ще агитирам.

— Защо?

— Как защо? Защото това ми е работата. Аз съм част от сегашната администрация.

— Мисля, че това не е достатъчно основание, татко.

— Имам и други основания. За поправката могат да се кажат и хубави неща.

— Не мога да се сетя нито за едно — атакува го Джош. — Ще бъда честен спрямо теб. Споменах ти, че съм ангажиран в извъндомашна активност. Е, добре, използвам всеки свободен миг, за да се боря против тази поправка. Също така мога да ти съобщя, че се присъединих към групата на Тони Пиърс. Разследвам, проучвам за сметка на „Защитниците на закона за гражданските права“. Готвим се за голяма битка против поправката в Калифорния.

— Желая ви успех, но се боя, че ще загубите. Президентът е поставил всичките си налични сили в полза на поправката.

— Президентът — произнесе с презрение Джош. — Главата му е празна като волейболна топка. Ако можеше, би ни натикал всички под

чергата. За нас Тайнън е единствената заплаха. Той е копие на Хитлер.

— Не бива да отиваш толкова далеч, Джош. Той е само полицай и трябва да се справя с нечиста работа. Може да е всичко друго, но не и Хитлер.

— Мога да ти докажа, че не си прав — избухна Джош.

— Какво имаш предвид?

— Най-важният аргумент на защитниците на поправката е, че тя никога няма да бъде приложена на дело освен при истинска опасност от опит да се свали правителството.

— Това е съвсем точно казано.

— Татко, убеден съм, че подкрепящите поправката, тук не включвам теб, а Тайнън и бандата му, имат намерение да я използват много по-широко, докопат ли се веднъж до нея.

— Да я използват по-широко? В какъв смисъл?

— Не искам да го разискваме по телефона, но мога да ти го докажа.

— Какво ще доказваш? — настоя Колинс, като правеше усилия да се овладее.

— Ще ти покажа. Ще те заведа там. Проучихме и изследвахме всичко и ще ти отворя очите. Сам трябва да видиш всичко, за да повярваш. Ние, искам да кажа от организацията на Тони Пиърс, държим това в тайна като едно от големите доказателства. Ще го направим публично достояние няколко дни преди гласуването на законодателите. Вярвам, че приятелите ми няма да откажат да го покажа на теб, като имат предвид кой си ти. Надявам се това да промени възгледите ти.

— Готов съм на всичко смислено. Ако не можеш да ми кажеш по телефона какво е то, може би ще ми кажеш къде се намира, разбираш, че моето време е много ограничено.

— Времето ти няма да е загубено. Ще те заведа там. Направи ми услуга, татко, само тази единствена услуга!

Колинс се развълнува. Откакто го помнеше, синът му никога не бе искал услуга от него.

— Може би ще намеря време. Какво ще правим?

— Ще се срещнем в Сакраменто четвъртък по обяд.

— Сакраменто?

— Да, оттук ще пътуваме с кола до мястото, наречено Нюел...

И ето как, понеже беше и баща, и главен прокурор и защото обичаше сина си, той долетя в Сакраменто вместо в Сан Франциско. Предварително промени мястото на срещата с двамата прокурори за Лос Анджелис. Пристигна в Сакраменто малко преди обяд. Джош — обгорял от слънцето, стегнат, с прилично подстригана брада — го очакваше, видимо силно развълнуван. След като се прегърнаха, се отправиха веднага към наетата кола „Меркюри“. Към тях се присъедини специалният агент Хогън, докато свободният агент Оукс остана да ги чака до завръщането им тази вечер, когато веднага щяха да отлетят за Лос Анджелис.

Когато на Колинс вече му се струваше, че са изтекли безкрайни часове на път, Джош го уведоми, че приближават целта. Той не назоваваше истинското предназначение на този уморителен бяг. Трябва сам с очите си да видиш, повтаряше той на няколко пъти.

Докато колата летеше на север по щатското шосе №5 към Уийд, после промени посоката на североизток по №97 към Кламат, Фолс, Орегон, а после отново се върна в Калифорния, у Колинс непрекъснато нарастваше усещането, че лесно се е предал в ръцете на младежа и на налудничавото хрумване да гони дивото. Независимо от това той се опитваше да остане външно спокоен, като пушеше, подмяташе по нещо и в същото време изпитваше удоволствие от присъствието на невъздържания си син.

От своя страна пък Джош беше непоклонимо потаен за това, което предстоеше да покаже на баща си, но беше много словоохотлив по отношение собственото си и на групата му мнение за поправката.

— Едно от най-великите неща в нашата страна е законът за гражданските свободи. Той осигурява свободата на религията, печата, словото, събранията, молбите и ни защитава от преследване, покровителствува обвинените в престъпление, като им обезпечава съдопроизводство под контрол на жури, не позволява прекомерни глоби и жестоки наказания...

Колинс се размърда неспокойно на мястото си. Защо синовете приемат, че бащите им не знаят нищо? А може би са забравили всичко?

— ... и ето, сега ни сервират 35-та поправка, за да заличи всички тези свободи и права.

— Никой закон за права и свободи не е абсолютен, а относителен — вметна спокойно Колинс. — Както казва Емерсън, конституциите са

в действителност удължени сенки на хората. Те са създадени от гражданите, за да се защищават един от друг. Когато законът не успява да осигури това, когато съдбата на цялото човешко общество е в опасност, хората трябва да предприемат по-драстични мерки в името на това същото общество.

Джош отказваше да се съгласи с тази теория.

— Не е така. Съществува само една проверка. Погледни как е по цял свят. Всяко наистина демократично управление разполага със закон за гражданските права, в който правителството не може да се бърка, когато си поиска. Граждански свободи не съществуват само при диктатурите и тираничните режими или имат такива, но те са условни и могат да бъдат отменяни от управляващите. Кой решава сега това у нас? Вашият президент и директорът на ФБР Тайнън се опитват да отворят пробив в целостта на нашите свободи. Повярвай ми, татко, ако Калифорния каже ДА на 35-та поправка, това ще е краят на свободата и справедливостта за всеки от нас. По дяволите, та аз ще бъда натикан в дупката само заради това, че ти говоря така.

Отегчен от тези приказки, Колинс отвърна уморено:

— Джош, предричаните от теб ужаси няма никога да се осъществят. Поправката ще бъде използвана в твоя защита, а сигурно никога не ще бъде приложена на дело.

— Няма да бъде приложена ли? Почакай и ще видиш какво ще ти покажа след няколко минути.

— Пристигаме ли вече?

Джош се втренчи напред през раменете на шофьора и Хогън.

— Да.

Колинс погледна през страничното стъкло към обяната от ослепителна слънчева светлина картина. Америка се състоеше от много земи с огромна разлика в изгледа на местностите. Това тук беше пустинна Америка. През последния час беше наблюдавал само пресъхнали езера и реки, изоставени ферми, обрасли в шубраци, и самотна бензиностанция, представляваща уж град. Сега пътуваха по суха, твърде неприятна за гледане почва, предимно застинала лава и вулканичен прах, без признаци за живот.

Изведнъж се появи и живот. Няколко души бърбореха пред някакъв магазин. Други се бяха струпали около газова помпа, няколко бараки. Самотно стърчеше повреден пътен знак — НЮЕЛ.

Джош показва на шофьора къде да спре.

— Къде се намираме? — Колинс бе напълно объркан.

— В Тюл Лейк — обяви триумфално Джош.

Колинс свъси вежди. Звучеше му като старо и сякаш познато място, Тюл Лейк?

— Създадено през 1942 година, осем месеца след Пърл Харбър, със заповед 9066 на президента Рузвелт — каза Джош. — Тогава американските японци са били считани за опасни. И така 110 000 японци са били подбрани като добитък — въпреки че две трети от тях са били граждани на САЩ — и набутани в десет концентрационни лагера. Тюл Лейк е бил един от най-страшните и 18 000 американски японци са били интернирани тук.

— Да не мислиш, че това петно от нашата история ми се нрави по-малко, отколкото на теб — каза Колинс, — но какво общо има всичко това с днешната обстановка и с 35-та поправка?

— Виж сам!

Джош отвори задната врата на меркурия и излезе. Баща му го последва. Застанал срещу горещия сух вятър, той се мъчеше да се ориентира. Постепенно осъзна, че са изправени пред нещо като огромна модерна ферма или промишлено предприятие — редици от тухлени постройки и ламаринени колиби се губеха в далечината зад солидна нова ограда от железни вериги.

— Това ли е Тюл Лейк? — посочи Колинс нататък.

— Беше — отговори Джош с наблягане, — но вече не е. Най-гадният наш концентрационен лагер, построен върху 26000 акра^[1] сухо езерно дъно. Сега то е нещо друго и заради това те доведох тук.

— Изразявай се по-ясно, Джош.

— Добре, но преди това нека ти покажа някои неща, за да ти стане ясно. — Той отвори голям кафяв плик и измъкна пет-шест снимки, подавайки ги на баща си. — Най-напред ги разгледай. Получихме ги от Гражданската лига на американските японци. Тези снимки на стария лагер са заснети преди една година точно от това място, където стоим. Какво виждаш?

Колинс ги заразглежда. Едни представяха отделни сектори разпадаща се ограда от вериги, преплетени с бодлива тел, закрепени в изпочупена бетонна основа. Зад оградата се виждаха разпадащи се

останки от бараки, разхвърляни парчета от постройки и порутена наблюдателна кула.

— Какво значи това? — Колинс върна снимките на сина си. — На тези фотографии не се вижда нищо.

— Точно така, там е работата. Снимките са направени преди година и по тях няма нищо за забелязване, само руини — той посочи с ръка сегашната картина пред очите им. — Погледни днес към Тюл Лейк и какво виждаш? — Объркан, Колинс погледна нататък, докато синът му продължаваше: — Съвсем нова, здрава ограда с електрически проводник по горния край, вградена в подсилена бетонна основа. А ей там, погледни към постройките. Съвсем нова тухлена наблюдателна кула с прожектори. Три нови-новенички панелни сгради и други четири в строеж. Какво ти говори това?

— Че тук се върши строителна работа. Това е всичко.

— Но какъв вид строителна работа? Аз ще ти кажа каква. В това отдалечено място се реализира таен правителствен проект. Нов Тюл Лейк се възстановява и строи. Подготвя се бъдещ концентрационен лагер за жертвите от масовите арести, резултат от влизането в действие на 35-та поправка.

Колинс беше изненадан и разгневен. Беше загубил цял ден и понесъл ненужни неудобства, за да му бъде показан продуктът на незрялата и налудничавата фантазия на сина му.

— Хайде, Джош, нали не очакваш да приема всичко това за истина? Откъде го измисли?

Джош стисна устни:

— Имаме своите източници. Това е правителствен проект. Той е нов. Съвсем явно е някакъв вид лагер за интерниране или затвор. Ако не е така, защо е тази наблюдателна кула?

— Стотици правителствени проекти могат да я предвиждат с оглед сигурността.

— Не такава солидна, не като тази.

— Е, по дяволите, не е концентрационен лагер или каквото там искаш да го наречеш ти. Подобни неща няма в нашата страна сега и не ще ги имаме никога вече. Боже мой, Джош, та това са същите глупости, същите разпасани слухове, тръгнаха в 1971 година, когато някои нелегални листовки обвиняваха президента Никсън и главния прокурор Митчел, че съживяват старите японски гета като

концентрационни лагери за недоволниците и демонстрантите. Никой не успя да докаже нищо.

— Никой обаче не доказва и обратното.

С периферното си зрение Колинс забеляза, че двама мъже отвъд оградата вървяха към входната порта.

— Аз пък ще ти докажа, че твоите забележки по отношение на този проект не са правдиви — каза Колинс решително. — Чакай ме тук!

Когато Колинс се насочи към портата, видя, че двамата мъже — единият във военна униформа, а другият в тенис фланелка и джинси — се ръкуваха и се разделиха. Униформеният застана до портата, а другият се насочи обратно към строителната площадка в далечината. Колинс ускори стъпките си, доближи униформения човек, загледал се в него с любопитство.

— На пост ли сте тук? — запита Колинс.

— Точно така.

— Това частна ли е, или федерална собственост?

— Федерална. Какво мога да направя за вас, сър?

— Аз съм от правителството. Бих искал да разгледам вашия обект.

Пазачът му хвърли кратък изпитателен поглед.

— Знам ли. Разбира се, ако сте от правителството... — Той се извъртя, постави длани около устата си и изкрещя: — Хей, Тим! — Отдалечаващата се фигура спря и се обърна. — Този тук казва, че е от правителството. По-добре поговори ти с него.

Другият, як човек с червеникаво лице, тръгна обратно. Колинс чакаше. Когато човекът във фланелка и джинси стигна до тях, пазачът направи стъпка встрани.

— Аз съм Нордкуист, строителен предприемач — каза човекът. — Какво мога да направя за вас?

— Аз... надявах се, че може да обходя вашия обект. — Колинс се изкушаваше да му покаже документите си на главен прокурор на САЩ, но се въздържа. Можеше да се разчуе, че е тръгнал да гони дивото и подобни глупости, и щеше да изглежда като глупак. — Аз съм от... правителството... от правосъдието във Вашингтон.

— За да влезете, ви трябва пропуск, освен ако имате съгласието на Пентагона или Марината.

— Нямам — каза Колинс колебливо.

— Съжалявам, но не мога да ви пусна без специално разрешение — каза Нордкуист. — Това е строго охраняван обект.

— Военноморските сили, казвате.

— Да. Това не е тайна. Обектът е филиал на проект „Сангуин“. Нарича се ELF. Известно ли ви е?

— Аз... не съм съвсем сигурен.

— ELF ще рече изключително ниска честота. Обект на военноморските сили, свързочна система за поддържане връзка с подводниците, прикрити дълбоко под водата. Ако четете вестници, това ще ви е известно.

— Пропуснал съм някои от съобщенията на вестниците по време на обиколката си. Във всеки случай изглежда, че този път съм бил отправен на грешно място.

— Изглежда, е така, сър. Но елате отново с необходимите ви документи и ще бъдем доволни да ви разведем наоколо.

— Е, благодаря ви все пак.

Той изгледа отдалечаващия се човек, почувствува себе си в глупаво положение, извърна се бавно и тръгна към Джош, изправен пред колата. Опита се да не показва обидата пред сина си, а да бъде въздържан. Обясни му положението, като повтори точно думите на Нордкуист.

— Толкоз по този въпрос — заключи той. — Сега можеш да разкажеш на Пиърс и приятелите си, че са на хиляди мили далеч от истината. Това е база на военноморските сили и нищо повече.

Джош не можеше да се съгласи с това.

— Боже мой, татко, можеш ли да очакваш, че те ще го нарекат концентрационен лагер, а? — упорито настояваше той. — Та за какво са всички тези бараки или килии?

— Никой, освен теб не ги нарича килии.

— Военноморският персонал не може да бъде настаняван в такива постройки. И отново ти повтарям, защо е тази наблюдателна кула? Защо е тази ограда с електрически ток по нея? Защо всичко е толкова секретно?

— Но той каза, че не е секретно. За него можеш да прочетеш във вестниците.

— Хайде на бас, татко, източниците ни са сигурни. Не ти се ще да приемеш какво планират президентът и ФБР. Мамят те през цялото време.

Колинс се насочи към колата.

— А по-вероятно е ти да си маменият — извърна се той през рамо. — Хайде, да се връщаме към цивилизацията.

По целия път всички мълчаха. Едва когато стигнаха летището в Сакраменто, Колинс се усмихна. Трябваше да се разделят — Колинс за Лос Анджелис, а синът му за Бъркли през Окланд. Колинс обви раменете на Джош с ръка.

— Слушай, момчето ми, нямам нищо против да бъдеш активист. Горд съм, че си толкова разпален, но трябва да бъдеш много внимателен, когато хвърляш обвинения. Трябва да си съвсем сигурен във фактите, преди да ги направиш публично достояние.

— В случая съм абсолютно сигурен — отвърна Джош.

Упоритостта на момчето беше налудничава. С усилие Колинс овладя доброто си настроение.

— Добре, добре. А ако успея да ти докажа, че видяното от нас е напълно законен военноморски проект? Ако то докажа, ще се убедиш ли тогава?

За първи път Джош се усмихна.

— Мъжка дума. Докажи го, татко, и ще приема, че съм грешил, но не забравяй, че трябва да го докажеш.

— Имаш думата ми за това. А сега да хващам самолета, защото имам среща с депутат, твой съмишленик. Той също трябва да ми доказва някои неща.

От летището на Лос Анджелис Колинс се отправи към хотела „Бевърли Хилс“, където обяви официално пристигането си. Настани се в едно от хотелските бунгала. Разполагаше с малко време да подреди багажа си, да се освежи, да смени ризата си и да бърза обратно към паркинга на хотела. Срещата му с депутата Олин Кийф беше за десет часа в хотел „Бевърли Уилшир“, а сега беше десет и пет. Телохранителят му Оукс, заменил Хогън, го пое от вратата на бунгалото, пресякоха до файето на хотела и излязоха при чакащата ги официална кола „Линкълн Континентал“. Скоро пресякоха булевард

„Сънсет“ и тръгнаха по булевард „Уилшир“. След пет минути бяха вече пред входа на хотела. Колинс позвъня от рецепцията в апартамента на Кийф, разположен на четвъртия етаж. Първите думи на депутатата бяха:

— Вечеряли ли сте вече?

— Само няколко залъка за целия ден, и то в самолета насам. Искате да ми предложите нещо?

— Да, ще се разпоредя веднага.

— Моля, нека бъде сандвич с шунка и сирене и чай без лимон. Нищо повече.

— Очакваме ви.

Колинс не пропусна да отбележи множественото число. Очакваше да се срещне само с Кийф. Оказваше се, че Кийф не е сам, но може би с него е жена му. Когато Колинс влезе в малката дневна, видя двама непознати мъже да се изправят за поздрав. Кийф, облечен в спортно сако и габардинен панталон, посрещна госта с приветлива усмивка на младежкото си лице. Раздруска ентусиазирано ръката на Колинс и го представи на останалите.

— Надявам се, мистър Колинс, няма да се засегнете, но си позволих свободата да поканя двама колеги от щатската камара на представителите. Тъй като имаме удоволствието да сте сред нас, помислих си, че повечко сведения ще бъдат добре дошли и за вас, и за нас.

— Очарован съм — каза Колинс някак си объркано.

— Това е депутатът Юркович. — Юркович се оказа сериозен млад човек с нервен тик на окоето си и гъсти ръждиви мустаци. Колинс стисна ръката му. — А този е депутатът Тобиас, ветеран на нашата камара. — Тобиас беше нисък, пълен човек с изпъкнали кафяви очи.

— Ето тук, седнете в това кресло — каза Кийф. — Боя се, че ще ви е необходимо доста удобно място.

За Колинс този израз прозвуча като предупреждение. Отпусна се в креслото, прие да пийнат уиски с лед и запали цигара, докато домакинът приготвяше напитката.

— Сандвичът ви пристига след минутка — каза Кийф. — Трябва да сте крайно изморен. Летели сте през целия ден, а освен това последователно сте сменили три часови пояса. Ще се опитаме да не ви губим много време. Всъщност да започваме веднага.

— Моля — каза Колинс, като взе уискито и отпи една глътка.

Другите бяха седнали на дивана, а Кийф притегли близкия стол до масичката за кафе срещу Колинс.

— Това е важно за всички ни в тази стая, включително и за вас. Искаме да отворим очите ви, въпреки че нашият общ приятел, сенаторът Пол Хилърд, ги е поотворил до известна степен.

— Да, опита се — каза Колинс, като се мъчеше да си спомни подробности. От вечерята с Хилърд насам се бяха случили толкова много неща. Освен това беше много уморен. В съзнанието му часът беше повече от един след полунощ по вашингтонско време. Той отпи още една голяма глътка от уискито с надеждата да се пооживи. — А, да, той пожела да ви видя във връзка с известни несъответствия на криминалните статистики от Калифорния. Правилно ли си спомням?

— Правилно — отговори Кийф. — Надявам се, че нямате нищо против да разискваме открито тези и други въпроси, отнасящи се до вас.

— Разбира се, не. Говорете открито колкото си искате.

Изведнъж Кийф стана по-малко приветлив, дори леко разтревожен.

— Започнах с този предговор, понеже, ако наистина искате да говорим открито и откровено, мистър Колинс, може би вечерта не ще ви се стори така приятна.

Това беше неочаквано.

— За какво намеквате? — запита Колинс, още по-напрегнат. — Говорете направо!

— Много добре. Опитвам се да ви кажа, че ние тримата, а също така и мнозинството от калифорнийските законодатели, които се страхуват да говорят открито, са дълбоко разочаровани от вашата и на правосъдието тактика, целяща да ни спечели за гласуването на 35-та поправка.

Колинс свърши питието си и смачка цигарата.

— За каква тактика става дума? — настоя той. — Аз изобщо не предприемам никаква тактика, за да повлияя на гласуването. Имате думата ми за това. Не съм сторил нищо такова.

— Тогава някой друг — вмеси се Тобиас. — Някой от вашата служба се опитва да заплаши законодателите на този щат, за да ратифицират поправката.

— А ако има такова нещо — смръщи се Колинс, — самият аз не знам нищо за това. Вие правите съвсем общ намек. Бихте ли уточнили?

— Позволете ми аз да продължа — отправи молба Кийф към колегите си и се обърна към Колинс. — Много добре, ще бъдем точни. Става дума за широко разпространяваните от вас тук доклади за криминалната статистика. Тези статистики за тежки престъпления и конспирации са целенасочено раздувани от ФБР с цел да изплашат гражданите и законодателите на щата, за да подкрепят 35-та поправка. От времето, когато сенаторът Хилърд е дискутирал тези въпроси с вас, лично аз разговарях с четиринадесет шефове от полицията. Повече от половината потвърждават, че цифрите, изпратени от тях до ФБР, не са същите, които след това се публикуват от правосъдието. Някъде по пътя им тези статистики са преправяни, изсилвани, дори фалшифицирани.

Стъписан от настъпателността на говорещия, Колинс каза:

— Та това е много тежко обвинение. Имате ли писмени показания от тези полицейски шефове, за да го потвърдят?

— Не, нямам. Тези оплаквачи се полицейски началници не ще идат чак дотам. Те зависят твърде много от добрата воля и сътрудничеството на ФБР, та да му се противопоставят. Фактически те симпатизират на ФБР. Те вършат същата работа, а тя днес е твърде тежка. Мисля, че тези шефове споделят забелязаното от тях с мен само защото не им е приятно да изглеждат некомпетентни. Не, мистър Колинс, нямаме нито йота писмени доказателства. Замолихте ни да приемем вашата дума, че не сте намесен в това. Сега пък вие трябва да приемете нашата дума относно тактиката, прилагана от ФБР.

— Готов съм да приема — каза Колинс, — но се боя, че директорът Тайнън не ще се задоволи само със словесни изявления. Сигурно виждате в какво положение се намирам. Не мога да се явя пред директора Тайнън и да му заявя, че той и ФБР имат нечестно поведение, без да му представя писмени доказателства, подкрепящи това обвинение. Ако наистина можете да вземете нещо написано...

— Не мога — каза Кийф безпомощно. — Опитах, но без всякаква полза.

— Може би аз трябва да опитам. Възможно е да проявят известна склонност пред мен да напишат оплакване като пред главен

прокурор, нещо, което не могат да сторят пред вас. Имате ли имената на тези полицейски началници?

— Ето ги. — Кийф се насочи към чантата си, лежаща отворена на масата.

В този момент на вратата се позвъни. Той отвори и пропусна келнера със сандвича за Колинс. След като подписа сметката, изчака излизането на келнера и се върна към чантата си.

Колинс беше загубил апетита си, но знаеше, че по-късно ще огладнее страшно. Отвори сандвича, намаза малко горчица отвътре и отхапа първия зальк. Тъкмо отпиваше от чая, Кийф се върна с бележника си. Той откъсна три листа и ги връчи на Колинс.

— Полицейските началници, които не биха проговорили, съм означил с кръст. Останалите осем ще говорят. Ще намерите отбелязани адресите и телефонните им номера. Дано имате късмет. Съмнявам се, че ще успеете, но да се надяваме.

— Ще се опитам — каза Колинс, като постави листчетата в джоба на самото си.

— Проблемът се състои в това, че някой или някои безочливи личности водят целенасочена кампания за създаване на страх в Калифорния. Изглежда, са твърдо решени да натъпчат тая поправка в гърлата ни на всяка цена, с цената на честност и почтеност.

— Ако искате да кажете преправяне на статистиките...

— Имам предвид нещо много повече — каза Кийф.

— Кажи му — настоя Юркович, кажи му цялата истина!

— Ей сега — увери го Кийф. Той изчака Колинс да глътне залька си и да постави настрана остатъка от сандвича си. — Ние ще ви поднесем неприятни неща. Преправянето на статистиките, мистър Колинс, е най-малкото нещо. Някой във Вашингтон иска да преправя живота ни.

— Какво искате да кажете? — надигна се в креслото си Колинс.

— Искам да кажа, че от ФБР се провежда предварително замислена кампания за сплашване на някои от законодателите чрез изнудване...

Думата „изнудване“ върна мислите на Колинс към срещата с отец Дубински в църквата Холи Тринити. Свещеникът също говореше за изнудване. Ето че сега този калифорнийски депутат повтаряше същото. Колинс се заслуша по-нататък.

— ... изтънчено изнудване — продължи Кийф, — но все пак изнудване, най-подлият вид изнудване. То е насочвано предимно към колебаещите се законодатели, които все още не са взели решение в себе си по отношение на поправката. Атаката се предприема срещу депутати, които са уязвими.

— Уязвими?

— Тези, които крият по нещо от миналото си и не желаят то да стане явно. Мнозина от тях се страхуват да протестират, но депутатите Юркович и Тобиас, докато мислеха за неблагоприятно да се противопоставят на ФБР...

— Понеже изнудването беше изключително долнопробно — намеси се Юркович, — то не беше явно. Нашето оплакване срещу ФБР би могло да бъде отклонено, а дори отхвърлено.

— Да — съгласи си Кийф. — Все пак моите колеги, тъй като не биха могли да протестират с успех публично, предпочетоха да поднесат своите оплаквания лично на вас. Отначало те се безпокояха да не би и вие да сте част от целия заговор. Сенаторът Хилърд обаче ме убеди дори преди вие да сторите това, и аз от своя страна вдъхнах доверие у моите колеги, че сте честен човек на когото може да се гласува доверие, понеже сте твърде нов за вашата служба, та да знаете какво се върши зад гърба ви. — Кийф направи кратка пауза. — Надявам се, че това определение за вас е правилно?

Колинс поднесе цигара към устните си. Не бе изненадан, че ръцете му трепереха леко.

— Честен и заслужаващ доверие, да, но какво се върши зад гърба ми? Продължете, моля, кажете ми повече.

— Нека аз да ви разкажа какво се случи с мен — започна Юркович. — Мистър Колинс, аз бях алкохолик допреди осем години. Накрая се оказах в санаториум за лечение. Преминах го и бях възстановен напълно. Този факт бе известен само на моето семейство. Преди една седмица ме посетиха двама агенти от ФБР, единият се казваше Паркхийл, а другият Нотън. Срещата стана в кабинета ми в Сакраменто. Съобщиха ми, че им е необходима моята помощ при провежданото от тях разследване. Било много трудно. Подобно проучване по повод нарушаване федералните закони би било много по-леко, ако 35-та поправка била прокарана. Сега то вървяло много бавно. От мен искаха сведения за запаси от алкохол и някакъв санаториум,

където, те били научили, че калифорнийски депутат престоял пет месеца. Бих ли могъл да им кажа нещо повече за санаториума и собствениците му.

Юркович прекъсна за кратко разказа си, като клатеше глава, сякаш отново сам не вярваше на себе си.

— По какъв долен начин ми дадоха да разбера, че моята най-съкровена тайна е в ръцете им! Чак ми се повръщаше.

В този момент и на Колинс му се повръщаше.

— Какво им отговорихте?

— Какво бих могъл? Признах, че съм бил пациент в този санаториум. Съгласих се привидно с техните претенции, че разследват широко разпространена верига от собственици на санаториуми, участващи също и в незаконно приготвяне и разпространяване на алкохол и опиати. Казах им какво съм чул и видял, докато бях на лечение. Когато приключихме, те ми благодариха. Попитах ги дали цялата тази информация ще се запази в тайна. Единият от тях каза: „Може би ще ви призоват публично да свидетелствувате в съда.“ Казах им, че не мога да сторя това. Агентът ми подхвърли: „Ами това не зависи от нас. Може да говорите с директора, ако искате. Може би той ще ви разбере.“ След това си отидоха. В крайна сметка бе ми направено предупреждение: 35-та поправка е от полза за нашата страна. Гласувайте за нея и директорът няма да позволи вашето лечение да стане публично достояние. Опитайте се да не сътрудничите, и то ще бъде разгласено.

— Какво смятате да правите? — запита Колинс.

— С битка съм стигнал до положението, в което съм — отвърна простиичко Юркович. — Доволен съм от мястото си. Произхождам от консервативна област. Изпратен съм тук от избиратели, оказващи доверие само на трезви хора. Нямам избор. Трябва да гласувам за поправката.

— Сигурен ли сте, че тяхното разследване е само прикритие? — попита Колинс. — Не е ли възможно да сте изтълкували грешно техните думи?

— Невероятно, но все пак възможно. Вие съдете сам. Що се отнася до мен, предпочитам да не рискувам.

Пълничкият човек до Юркович вдигна ръка.

— Нито пък аз — вметна депутатът Тобиас.

— Искате да кажете, че същото нещо се е случило с вас? — запита Колинс.

— Почти същото. Случи се един ден по-късно, само че ФБР не дойде при мен. Те отидоха... ъ-ъ-ъ, имам си приятелка и те отишли при нея — той въздъхна. — Аз съм солиден, женен човек с деца. Така изглеждат нещата отвън. В действителност отношенията между мен и жена ми отдавна бяха приключени. В името на децата запазахме брака, а след като те израснаха, продължихме да крепим привидно тези отношения. За нея това беше важно в социален смисъл, а за мен служебно. През почти всичките тези години аз имах връзки с жена в отделна квартира. Абсолютно никой не знаеше, освен нас тримата. Тогава, през последната седмица, хората от ФБР посетили приятелката ми. Името на единия от агентите е Линдънмайер, спомням си. Били са много внимателни с нея, след като разбрали колко много е изплашена. Опитали са се да я оставят да се успокои. За известно време са говорили най-общи неща, без да включват личности. Дори отворили дума за 35-та поправка — о, съвсем непреднамерено. Най-последно пристъпили към целта. Член съм на комисия, отнасяща се до държавни договори. Разследвали член от комисията, според тях доста съмнителен. По правило проверявали и другите членове на комисията. Пожелали да разберат дали съм разисквал с нея някога държавните поръчки. Опитала се да им обясни, че не ме познава много добре. Те просто не обърнали внимание на думите ѝ. Притежавали факти. Знаели точно колко дни седмично прекарвам с нея и от колко години. Когато напускали квартирата, казали ѝ, че ако се наложи, да поставили ударение на „ако се наложи“, може да я призоват официално.

— Не мога да повярвам! — въздъхна Колинс мъчително.

— Аз пък го вярвам — каза Тобиас. — Не мога да докажа, че всичко това е извършено с цел да гласувам ДА. Длъжен съм обаче да покровителствувам и жена си, и приятелката си, а също и себе си, предполагам. Така че доста си помислих как да гласувам. Презирам тази поправка, но съм готов да декларирам ДА високо и ясно, когато дойде редът ми да гласувам. Ето, сега знаете всичко, мистър Колинс.

Чутото от Колинс проникна дълбоко в съзнанието му. Доповръща му се още повече.

— Случило ли се е подобно нещо с някой друг от законодателите?

— Не зная — каза Тобиас. — Естествено всеки от нас избягва да споделя тези неща. Всеки от нас си има частен живот и държи да го запази в тайна.

— А нещо около вас, мистър Кийф? — отправи въпросителен поглед Колинс към своя домакин.

— Никой не ме е посещавал, понеже ме познават и знаят, че направо ще ги изрита. Аз имам също личен живот и допускам, че са в състояние да изровят нещо, но не давам пет пари. Нямам за какво да държа толкова много, колкото моите приятели. Бих предпочел да ме изложат, отколкото да се оставя на тия копелета, та които ще и да са.

— Кой мислите, че са те? — попита Колинс.

— Не знам.

— Аз също не знам — отговори Колинс. — Бъдете сигурен, че това не е дело на моята служба. Ако това е целенасочена кампания, тя би могла да се осъществи по заповед на всеки един, от президента и директора на ФБР до подчинените им.

— Можете ли да сторите нещо по тези въпроси? — поиска да узнае Кийф.

— Не съм сигурен. — Колинс се изправи. — Повтарям отново, не разполагаме със сигурни доказателства, че тези посещения са целели сплашване. Може да са били истински разследвания със солидна база за проучвания. Може да са били и форма на изнудване.

— Как смятате да откриете истината? — запита Кийф.

— Чрез разследване на разследвачите — отговори Колинс.

На рецепцията в хотел „Бевърли Хилс“ Колинс получи заедно е ключа си от бунгалото и телефонограма. Разгъна я. Тя беше пристигнала преди един час и гласеше:

Надзирателят на Тюл Лейк ти каза, че строежът не е тайна и е отразен в пресата. Тази вечер похабихме часове наред да преглеждаме вестниците. Проектът „Сангуин“ наистина е споменат, но от военноморските сили отричат

да е оповестяван някакъв техен проект. По този въпрос не е писано ни дума. Допускам, че това те интересува.

Джош Колинс.

Почти беше забравил, че обеща на сина си да докаже, че Тюл Лейк не е бъдещ концентрационен лагер. Непременно трябваше да го стори. Трябваше също да се занимае с въпроса за преправянето на статистиките. Предстоеше му също и работата около агентите на ФБР, изнудващи калифорнийските законодатели. На всичкото отгоре стоеше открит и въпросът за документа R.

Да започнем от началото.

Отпрати се към телефонните кабинки, наредени близко до входа на фойето. Влезе в една от тях и набра телефонния номер на заместника си Ед Шредър у дома му във Вашингтон. Знаеше, че ще го вдигне от сън — във Вирджиния сега беше три часът след полунощ, — но искаше да разкрие фактите колкото е възможно по-скоро. Утре щеше да бъде твърде зает. Сънлив глас отговори на позвъняването.

— Ало? Недей ми казва само, че си набрал грешен номер...

— Номерът е верен, Ед. Обажда ти се Крис. Слушай, искам да разбереш нещо, което много ме интересува, още рано утре сутринта, ъ-ъ-ъ, по право тази сутрин. Имаш ли молив? — Обясни му, че военноморските сили имат базирана на сушата комуникационна система за връзка с подводниците, наречена ELF, или проектът „Сангуин“. Едно от най-големите им устройства е в усилен строеж, почти на довършване в Северна Калифорния. — Прочу каквото можеш от него. В апартамента си съм до дванадесет и петнадесет, докогато ще провеждам срещи. Гледай да ми позвъниш дотогава, а сега отивай да спиш.

Телохраниелят му го чакаше във фойето. Минаха заедно по криволичетата пътека до бунгалото, оградена със зеленина, пожелаха си лека нощ и Колинс си влезе.

Беше изморен до мозъка на костите. Повъртя се из дневната, като събличаше сакото и вратовръзката си, а същевременно в главата му се въртяха перспективите на разговора с тримата депутати. Обвиненията им, отправени срещу неизвестно лице във ФБР, а възможно и някъде по-високо, бяха тежки. Мъчеше се да измери истинността на техните

думи. Не успя да открие никакъв мотив за лъжа у когото и да било от тях. Какъв смисъл има да измислят подобни истории? Да постигнат какво? Не можеше да намери отговор. Следователно, казват истината. От друга страна, осъзнаваше, че не може да предприеме никакви действия само въз основа на казаното от тях. Не можеше да докладва на президента или да сподели с Тайнън или Адкок, без да притежава истински доказателства за това. Не беше сигурен какво да предприеме. Най-добре ще е да чака до утрото, когато главата му ще е поизбистрена.

Свали и ризата си, влезе в тъмната спалня и се отправи към банята, където запали лампата. Съблече се, изкъпа се, изми зъбите си, проучи тъмните кръгове под очите си и посегна за пижамата. Не я намери да виси на закачалката на вратата. Досети се, че сигурно прислужницата я е поставила върху възглавницата на двойното легло. Угаси светлината в банята и гол се насочи в тъмнината към леглото. През откритата врата на дневната се процеждаше малко светлина и той видя пижамата си върху леглото. Зажаднял за сън, той се наведе да я вземе, когато нещо топло и меко докосна бедрото му. Той издаде сподавен вик и спусна ръка надолу, за да намери друга ръка.

Сърцето му заби лудешки.

— Какво, по дяволите... — не се сдържа той.

— Хайде в леглото, скъпи! — чу той женски глас да мърка.

Той беше твърде много зает да търси в тъмното ключа на лампата, та да отмахне женската ръка, хванала члена му. След миг слаба жълтеникава светлина падна върху леглото. Тя беше там, примъкваща се към ръба на леглото, усмихваща се, простряла ръце напред, като милваше бедрата му. Колинс се бе вкаменил, така невярващ на очите си, че не бе в състояние да продума или да мръдне. Тя беше млада, не повече от двадесетгодишна, с вълниста кестенява коса и нацупени червени устни, лежеше съвсем гола, с големи опнати гърди и гладък корем.

— Ало — извика тя с глезен момичешки глас, — аз съм Кити. Не вярвах вече, че ще дойдеш някога изобщо.

— Коя, по дяволите, си ти? — избухна Колинс. Ръцете му се стрелнаха надолу, хванаха нейните и ги отблъснаха. — Направила си грешка. Намъкнала си се не там...

— Дадоха ми номера на това бунгало. Казано ми беше да чакам мистър Колинс.

Тогава не беше грешка. Кои ли стари приятели си правят такъв детински майтап с него?

— Кой ти каза да дойдеш тук? — запита той настоятелно.

— Аз съм подарък от твой приятел.

— Какъв приятел?

— Не спомена изобщо името си. Те никога не казват, но си плати в сухо. Двеста долара, аз съм от скъпите — усмихна се тя. — Каза, че това ще е изненада за теб и ще ти хареса. Обещавам, че ще ти хареса, мистър Колинс. Хайде, ела сега тук като добро момче и...

— Как влезе вътре?

— Някои от персонала ме познават. Давам добри бакшиши — тя му хвърли изпитателен поглед. — Бива си те. Харесвам високите мъже, но ти бърбориш много. А сега хайде в леглото с Кити. Обещавам ти приятна вечер. Оставам за цялата нощ.

— По дяволите ще идеш! — почти изкрещя той, като я хвана за ръцете, посягащи отново между краката му. Той изви китките ѝ. — Вън, и то сега, веднага! Не ми трябваш нито ти, нито който и да е! Някой се опитва да си играе с мен по детински...

— Но на мен ми е платено...

— Вън! — хвана я за раменете той и я изправи в седящо положение. — Обличай се и изчезвай веднага!

— Никой не се е отнасял така с мен.

— Ето виждаш, че аз го върша. — Той грабна пижамата си. — Докато изляза от банята, да си облечена и изчезнала оттук!

Той нахлу гневно в тоалетното помещение и се облече. Когато излезе, тя тъкмо приключваше с блузата си и навличаше морскосинята си пола.

— Какво се мотаеш? Побързай!

— Приятелят ти каза, че отначало може да се държиш така, но да не го вземам на сериозно. — Тя тъкмо оправяше ципа на полата и като наклони закачливо глава, се насочи усмихната към него. — Шегуваш се, нали?

Той грабна грубо ръката ѝ и я завъртя към вратата.

— Тръгвай!

— Не стискай така, причиняваш ми болка!

Той освободи ръката ѝ, но я изблъска в дневната, където я насочи към изхода. До вратата поомекна малко, но все още дишаше тежко.

— Съжалявам, че някой те е ползвал за такова нещо. Всичко беше така глупаво. Съжалявам. Лека нощ.

Тя се опита да се съвземе и да го напусне с достойнство.

— Аз не губя нищо. Ти сигурно си малко нещо импотентен? Той отвори рязко вратата и когато посетителката беше вече вън, видя, че иззад близкия жив плет се изправя фигура с фотоапарат в ръка. Инстинктивно Колинс рязко се дръпна зад вратата в момента, когато светкавицата на апарата блесна. Той залитна върху вратата и я затръшна с тяло. Остана така, дишайки тежко, докато осъзна, че фотографът бе уловил Кити, но не и него. Като заключи вратата с треперещи ръце, той реши да се успокои и си приготви пиене.

Докато не можеше да си обясни нищо от случилото се през деня, беше напълно убеден за станалото преди малко. То не беше невинна глупава шега, изиграна му от някой приятел. Беше нещо много позловещо. Някой искаше да го постави в клопка и да го компрометира. Но кой и защо? Привържениците на 35-та поправка? Невероятно, защото официално и публично той беше на тяхна страна. А може би искаха да си осигурят оставането му в техните редове? Тогава враговете на поправката? Не е за вярване също. Невъзможно е хора като Кийф и Пиър да отидат толкова надалеч, че да го принудят насила да направи завой към тях. Истинска лудост, помисли си той и си приготви нова чашка уиски, та дано нощта мине по-бързо и да настъпи утрото, когато нещата прилягат по-разумно на местата си.

Утрото наистина направи по-определени мрачните петна, тормозили го цялата нощ по време на неспокойния му сън.

Предобедът хвърли още повече светлина.

По време на късната и продължила дълго време закуска с двамата прокурори от Калифорния обсъждаха текущи юридически въпроси. Последва среща с тричленна делегация на Американската юридическа асоциация — тя беше типично посещение на добра воля. След това проведе интервю с млада репортерка от „Лос Анджелис Таймз“. То беше истинско упражнение как да избегне задълбочения коментар на 35-та поправка, като се плъзне върху плоскостта на

разисквания по въпроса за далечните перспективи за обновление на съдебната практика в САЩ. През цялото време Колинс се мъчеше да разбере какво е мнението на журналистката за растящия брой на криминалните престъпления в Южна Калифорния. След като отпрати и нея, Колинс остана сам с телефона.

Възнамеряваше да позвъни на осемте полицейски началници, оплакали се пред Кийф, че собствените им статистически сведения се преиначават. Свърза се само с трима и не потърси никого повече. Разбрали, че говорят с главния прокурор, и тримата отговаряха много предпазливо на въпросите му. Един от тях прие, че има лека разлика между цифрите в доклада му и обнародваните от ФБР сведения, но и тримата отрекоха да са се оплаквали пред Кийф по този въпрос. Незначителните разлики се дължали най-вероятно „на случайни грешки в компютърната обработка“. Всеки един обясни със свои думи, че депутатът Кийф ги е разбрал неправилно. Или шефовете от полицията бяха изказвали своя протест пред Кийф и сега се страхуваха да го повторят пред главния прокурор, или самият Кийф ги бе разбрал погрешно. Във всеки случай тези проучвания на въпроса по телефона не можеха да го доведат до никакво заключение.

Колинс изведнъж се сети за друго. Снощи, при разговора си със законодателите, той си бе отбелязал имената на тримата специални агенти, посетили Юркович и Тобиас. Претърси джобовете си и намери листчето с имената им: Паркхийл Нотън и Линденмайер. Чудеше се дали да ги издири чрез бюро на ФБР за Калифорния, или като се свърже директно с Адкок или Тайнън. След като помисли малко, взе решение и позвъни на секретарката си Мериън.

— Мериън, искам да изясня даден въпрос с ФБР, но се налага питането да не изхожда от мен. Най-обикновена проверка на някой низш чиновник към равен му по ранг служител от ФБР. Имаш ли молив? Добре. Накарай го да попита дали двама от специалните агенти на ФБР в Калифорния, единият е Паркхийл, а другият Нотън, са интервюирали миналата седмица депутата Юркович. Освен това специалният агент Линдън Майер интервюирал ли е... — Внезапно той се сети, че не знае името на приятелката на Тобиас. — Ъ-ъ-ъ, интервюирал ли е някого в Сакраменто във връзка с разследване работата на една от парламентарните комисии, в която участва и депутатът Тобиас. Аз съм в хотела, обади се веднага.

Докато чакаше, той се разходи из бунгалото, след това извади речта си и изглади някои фрази. Бяха изтекли петнадесет минути, когато Мериън позвъни.

— Странно е, мистър Колинс, но от ФБР заявяват, че в Калифорния няма агенти с имена Паркхийл, Нотън или Линдънмайер. Нещо повече, такива имена няма в списъците на специалните агенти в цялата страна.

Като всичко останало, ето ти нова кръстословица. Във ФБР нямат агенти с подобни имена. И все пак Юркович е бил посетен от Паркхийл и Нотън, а приятелката на Тобиас — от Линдънмайер. Това означава, че и Юркович, и Тобиас са разбрали погрешно имената. Невъзможно. Тогава и двамата са лъгали Колинс. Безсмислено. Остава третата възможност — също невероятна, но далеч по-злокобна. Оказва се, че ФБР разполага със специален корпус от агенти, засекретен корпус, с нерегистрирани имена, използван да сплашва законодателите в Калифорния. Колинс обмисли тази хипотеза. Нормално той беше реалист, човек на делото, и не се поддаваше на полета на фантазията си, нито си рисуваше мелодрами. И той би отхвърлил тази вероятност за таен корпус, ако не съществуваше едно обстоятелство. Неговият предшественик бе съхранил последния си дъх, за да го предупреди за огромна опасност, наречена документа R. Ако човек можеше да приеме съществуването на къс хартия, заплашващ какво? Сигурността на страната? Значи можеше да приеме и възможността, че неизвестни агенти на ФБР заплашват калифорнийските депутати по същия начин, както един от добре известните заплаши отец Дубински.

Докато се преобличаше за срещата с Пиърс, а след това и за словото пред Асоциацията на юристите, той все по-дълбоко осъзнаваше колко противно му е всичко това. Бе издигнат до позиция, предполагаща, че той трябва да знае всичко относно престъпленията в страната, а същевременно около него ставаха неща, равни на престъпления, без той да има и най-малко понятие от тях. Цялата тази обстановка бе породена от атмосферата, създавана от 35-та поправка. Боже мой, мислеше той, ами какво би станало, ако поправката се превърне в закон за тази земя?

Тъкмо приключи преобличането си, когато телефонът зазвъня. Побърза да вдигне слушалката и чу гласа на Ед Шредър от Вашингтон:

— Крис, относно задачата, поставена ми от теб снощи.

Колинс бе забравил телефонния разговор с помощника си. Да, беше наредил на Шредер да проучи всичко относно строежа в Тюл Лейк, за да докаже на сина си, че идеята му за строеж на концентрационен лагер е налудничавата и да го постави здраво на краката му.

— Да, Ед. Какво откри?

— Имам сведенията от оторизирани източници към Пентагона. Проектът на военноморските сили „Сангуин“ или както те го наричат, ELF, е изпълнен още преди три години. Не се ремонтират, нито строят нови инсталации. Никакво тяхно устройство не е в близост до Тюл Лейк.

Не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да кажеш, че военноморските сили нямат никакъв обект, базиран на Тюл Лейк?

— Абсолютно никакъв.

— Но предприемачът там ми каза... Нищо, нищо, не говоря на теб. Но, по дяволите, там се строи нещо, някакъв държавен строеж.

— Ами сигурно не е това, за което се интересуваш.

— Не... не е — каза бавно той. — Благодаря ти, Ед.

За първи път той призна пред себе си, че Джош сигурно е прав. Също така Кийф, Юркович и Тобиас може би са прави.

През целия двадесетминутен път до телевизионното студио той прехвърляше в главата си трупациите се доказателства за надвиснала злина. Документът R, който трябваше да бъде изваден наяве. Преправянето на криминалните статистики от Калифорния. Засекретеният концентрационен лагер в Тюл Лейк. Накрая, най-дребният факт го безпокоеше най-вече — фотографът, готов да го заснеме заедно с проститутката, поставена в бунгалото му. То не беше речено-казано, а опит, преживян лично от него.

В душата му бушуваха съмнения и недоверие както към самата поправка, така и към защитниците ѝ. На всичко отгоре му липсваше всякакво желание да излезе публично пред телевизията и да защитава поправката. Повдигаше му се от възложената роля. Искаше му се да обърне гръб на всичко и да бяга. Беше обаче късно. Движеха се по булевард „Бевърли“ и пред тях израстваше зданието на телевизията.

Колинс седеше в гримьорната с кърпичка около шията, за да пази ризата му, и наблюдаваше измъченото си лице, докато гримьорът вършеше своята работа. Видя също в огледалото и появата на младата режисьорка на програмата „Търсене на истината“, облечена в елегантно костюмче.

— Как върви, мистър главен прокурор? — запита тя.

— Мисля, че съм почти готов.

— Още няколко минути, Моника, и ще бъде изцяло твой — обеща гримьорът.

— Надявам се всичко да мине по сценария — добави Колинс.

— Оттук веднага трябва да ида в „Сенчъри Плаза“ за речта си пред Асоциацията на юристите. Дали ще имам време?

— Времето ще ви е предостатъчно — увери го Моника Евънс.

— На сцената са вече и Тони Пиърс, и нашият водещ Брант Ванбру. Приключили са с грима и са готови да започнат всеки момент.

Колинс се почувствува облекчен за момента. Беше му неприятна мисълта да бъде затворен в тази гримьорна заедно с Тони Пиърс и да бъде принуден да разговаря с него преди официалното им излизане. Разискванията им пред камерата му се струваха така противни, че в никакъв случай не би понесъл частен разговор.

— Ще чакам в хола, за да ви заведа в студиото — каза Моника Евънс и напусна стаята.

Колинс продължи да разглежда образа си в огледалото и се почувствува разочарован. Въпреки козметичните кремове и пудри, запълнили всяка бръчка, той виждаше себе си като труп, направил усилие да изглежда представителен.

Учудваше се защо е тук да защитава бомба, готова всеки момент да откъсне гражданските свободи от конституцията на страната. Какво го бе довело тук, в лагера на антилиберали като президента Уодсуърт и Върнън Т. Тайнън? Как се случи така, че той да се превърне в главен публичен адвокат на ужасната 35-а поправка?

Устремил поглед в огледалото, обградено от театрално наредени крушки, той внезапно започна да прозира по-дълбоко в себе си. Досега той укрепваше положението си чрез настойчив и съзнателен труд. Като порядъчен човек сред порочни, бе му дадена възможност да коригира техните действия. Въпреки това той бе пропуснал тази възможност,

нещо повече — не беше се опитал както трябва да се възползува от нея. Бе решил да остане член на правителството, защото искаше да осъществи своята цел, да открие свое решение на въпроса за престъпността — задача почтена и хуманна. Съзнаваше обаче, че тези негови усилия се превръщаха в безсмислица в сравнение с раздуваното от администрацията значение на 35-та поправка. Казано накратко, старанията му бяха напразни напъни.

Той осъзна също защо се намираше в техния лагер, какво го беше довело тук и как бе станало всичко. Виждаше го ясно в ослепителната светлина на огледалото. Всичко беше амбиция. Да, амбицията го бе повела по кривите пътища. Амбицията да достигне известно положение и да го демонстрира пред баща си. Да се издигне със собствени сили. Проста Фройдова истина. Да направи себе си такъв, какъвто не му прилича да бъде, но само и само да го стори. Да се перчи пред баща си. Да стане „някой“ на всяка цена. В този момент всичко това му се виждаше комично. Нямаше какво да показва на баща си, та нали баща му беше мъртъв. Съществуваше единствен само той, а и от него сега бе останало твърде малко.

— Добре, мистър Колинс! — каза гримьорът, като му снемаше кърпата от шията. — Готов сте да вървите.

Да върви — къде? Той се надигна от стола.

— Благодаря ви.

Моника Евънс го чакаше в хола и той я последва в огромното телевизионно студио. Изведнъж попаднаха в силно осветен четириъгълник. Колинс се оказа пред три грамадни телевизионни камери, две от които се движеха. Около тях сновеше техническият персонал. Вниманието на всички бе насочено към малък подиум, декориран като домашен библиотечен кът, и три кресла, разположени около масивна маса. Там спокойно разговаряха двама мъже.

— Позволете да ви представя Брант Ванбру, водещия предаването, и Тони Пиърс — каза младата дама.

Колинс не беше срещал никога лично Пиърс, но го позна веднага по снимките му във вестниците и предишните му телевизионни предавания. Колинс беше разочарован. Очакваше да види подлец, а вместо това пред него стоеше обезоръжаващо симпатично човешко същество. Косата му беше пясъчноруса, а лицето покрито с лунички, открито по младежки, въпреки средната си възраст, искрящо от

ентушиазъм. Беше стегнат, приличен, висок около един и седемдесет и пет, облечен в ежедневен еднореден костюм. Сърцето на Колинс замря. Очакваше да срещне не само подлец, но истински враг, а сега не виждаше друг враг, освен самия себе си.

Моника Евънс го доведе до двамата мъже.

— Радостен съм да се срещнем най-сетне, мистър Колинс — каза Пиърс. — Малкото, известно ми за вас, е от прочетеното и от сина ви Джош. Той е отлично момче.

— Той говори възторжено за вас — отговори Колинс, почувствувал се неудобно и убеден, че събеседникът му го разглежда и се старае да открие как такъв баща е създал такъв син.

— Джентълмени — прекъсна го водещият, — боя се, че не разполагаме с много време.

Той беше жив, пъргав младеж, с маниери на лидер и с ум като стоманен капан (Колинс бе наблюдавал и по-преди тази рубрика). Амбициозен, помисли си той.

Ванбру ги заведе до креслата им, разположени от двете страни на неговото. Някой прикрепил малък микрофон към шията на Колинс, а водещият продължи:

— Започваме записа след две минути. Това издание на „Търсене на истината“ ще се излъчи довечера за цялата страна, от океан до океан. Каквото сторите сега тук, ще си остане така. Никаква редакторска обработка. Ще има само две рекламни прекъсвания. Ето и схемата за работата ни. Аз ще открия с предложението да бъде дискутиран въпросът „Трябва ли Калифорния да ратифицира 35-та поправка?“ Ще направя кратко въведение за поправката. Ще изложа какво представлява тя и докъде е достигнала днес. Камерата ще бъде насочена към мен. След това ще се премести върху вас, мистър Колинс. Аз ще ви представя на публиката като главен прокурор на САЩ и пълномощията, с които разполагате. После камерата ще улови мистър Пиърс и мен и ще представя и вас, мистър Пиърс, като бивш специален агент от ФБР, сега практикуващ адвокат и оглавяващ организация, противостояща на 35-а поправка и защитаваща закона за гражданските свободи. След това ще призова вас, мистър Колинс. Ще разполагате с около две минути за началното ви изказване, преди да започнат дебатите. Бих ви посъветвал да се спрете на въпроса защо поддържате 35-а поправка. Предполагам, че ще искате да нарисувате

нерадостната картина на състоянието на престъпността в днешна Америка и да докажете, че се налага да се предприемат драстични мерки с оглед съхраняване на нашия обществен ред. Следва вашият ред, мистър Пиърс. Ще разполагате също с две минути за откриване. Не започвайте още да атакувате казаното от мистър Колинс. Изложете само схващанията си относно противопоставянето на поправката. След това ще прослушахме записа. Едва тогава ще започнат дебатите. Взаимните прекъсвания са допустими, но не грубо и често. — Той погледна към камерите. — След миг започваме. Когато червената лампичка над средната камера светне, записът започва. Успех, джентълмени, и нека всичко бъде съвсем естествено.

Червената лампичка над камерата светна. Колинс се чувствуваше замаян и неловко и едва долавяше въведението на Ванбру. Изведнъж чу името си и разбра, че в момента го представят на публиката. На лицето му се появи насила болезнена усмивка, предназначена за камерата. След това чу името и на Тони Пиърс. Погледна към него и видя, че лицето му, открито и осеяно с лунички, беше сега сериозно. Отново чу името си заедно с въпрос. Долавяше собствения си глас като изпод земята.

— Никога от времето на Гражданската война нашите демократични институции не са били така сериозно заплашени, както днес. Насилието стана нещо обикновено. През 1975 година от 100 000 американци десет загиваха от насилствена смърт. Днес те са вече двадесет и двама на 100 000. Преди няколко години трима математици от Технологичния институт в Масачузетс, след като са проучили нарастващото ниво на престъпността, заключават: „Всяко американско момче, родено през 1974 година, е по-вероятно да умре от убийство, отколкото американски войник в сражение през Втората световна война.“ Днес тази жестока възможност е удвоена. Крайно необходимо е да спрем изкачващата се спирала на насилието, включително убийствата, и това е концепцията, родила идеята за 35-та поправка.

С големи усилия той продължи, докато видя знака, че му остават петнадесет секунди, и с облекчение приключи въведението си.

Сега вече чуваше гласа на Тони Пиърс, всяка фраза като удар, така че той трепваше вътрешно и се опита да не го слуша. Още две минути, и му бе ясно, че дебатите ще започнат. Чу отново Пиърс да говори:

— От 2500 години човечеството се бори за свобода, свобода от тиранията. А сега само за една нощ, ако 35-та поправка бъде приета, ще се сложи край на тази борба в Америка. За една нощ по прищявка на директора на ФБР и неговата комисия за национална сигурност законът за гражданските свободи ще бъде обезсилен за неопределено време...

— Не за неопределено време — прекъсна го Колинс. — Само в случай на изключителна опасност, и то за кратко време, вероятно някой и друг месец.

— Така казваха и в Индия през 1962 година — отвърна Пиърс. — Обявиха извънредно положение и отмениха своя закон за правата. Това продължи шест години. След това отново го отмениха през 1975 година. Кой може да гарантира, че това няма да се случи и тук? Ако се случи, то ще означава край на нашия свободен живот. В този смисъл имаме и доказателства. Подобни явления е имало и в миналото на САЩ и те винаги са означавали бедствие.

— Какво искате да кажете, мистър Пиърс? — намеси се Ванбру. — Твърдите, че законът за правата е бил отменян и по-рано в нашата история?

— Да, неофициално това е вършено. Законът за правата е бил отменян или пренебрегван много пъти и когато това се е случвало, народът е пострадал.

— Може ли да ни дадете някои примери? — попита водещият.

— Разбира се — отвърна Пиърс. — През 1798 година след Френската революция САЩ се страхуваха от нахлуване на радикални френски заговорници и от вероятността те да се опитат да свалят нашето правителство. В пропита от истерия атмосфера Конгресът игнорира закона за граждански права и прокара друг закон — за чужденците и противодържавната дейност. Стотици хора бяха арестувани. Редакторите, обявили се публично против този закон, бяха натъпкани в затвора. Обикновените граждани, възнегодували против президента Джон Адамс, също бяха хвърлени в тъмница, Томас Джеферсън проведе кампания срещу тази лудост, по-специално отменянето на закона за човешките права, и народът се осъзна, а Джеферсън бе избран за президент. Налице са още много примери. По време на гражданската война хората са били арестувани без официална заповед, включваща обвинението за ареста. Също така гражданските

съдилища са били подменени с военни. След Първата световна война главният прокурор А. Митчел Палмър обяви червена заплаха и започна лов на вещици. Това доведе до арестуването на 3500 души, без да им е връчено обвинение, и депортирането на 700 чужденци. Върховният съдия Чарлз Евънс Хюз характеризира тези арести като „една от най-зловещите практики на тирания“. Още със започване на Втората световна война американските граждани от японски произход бяха подложени на конфискация на имуществото им и изпращани в концентрационни лагери. Наскоро след това, за да бъде съвсем точен — през 1954 година, сенаторът Джозеф Р. Маккарти на бърза ръка обвини 205 служители от Държавния департамент на САЩ, че са членове на Комунистическата партия, като по този начин провъзгласи своя собствена червена опасност. Маккарти, налудничав, жаден за публична изява демагог и безнадежден пияница, опетни и унищожи безброй невинни американци, като им прикачи етикет на предатели и отцепници. В края на краищата той ликвидира и себе си пред нацията през време на тридесет и шест дневното разследване. Още по-наскоро, през 1969 година, рожбата на мечтите на президента Ричард Никсън и главния му прокурор Джон Митчел, актът за контрол върху организираната престъпност на практика отстрани закона за правата. Той предвиждаше задържане на провинените за четиридесет и осем часа без връчване на обвинение и за неопределен период с обвинение. Освен това не зачиташе неприкосновеността на дома, ограничаваше правата на обвинения да се запознае с доказателства, придобити по незаконен път срещу него, а също така и електронните подслушвания. Коментирайки акта за контрол върху организираната престъпност, сенаторът Сам Ървин от Северна Каролина го нарече „кофа за боклук на най-репресивното, късогледо, непоносимо, непочтено и отмъстително законодателство, представено някога пред Сената... Този закон по-вярно може да се нарече закон за анулиране на 4-та, 5-та, 6-та и 8-та поправка към нашата конституция“.

— Все пак демокрацията остана жива — вметна Колинс.

— Едва, едва, мистър Колинс. Някой ден може и да не преживеем подобни посегателства върху нашата свобода. Чарлз Пеги някога е казал: тиранията винаги е по-добре организирана, отколкото свободата. Ако всичките споменати от мен ужаси са били извършвани, докато законът за гражданските свободи е бил в действие, може да си

представите какво ще се случи, когато бъде ратифицирана 35-та поправка и законът бъде отменен. Мистър Колинс, нашата конституция заедно със закона за гражданските свободи съществува много по-дълго време от която и да била конституция на земята. Нека да не я разрушаваме със собствените си ръце.

— Мистър Пиърс — отговори Колинс. — Вие говорите за нашата конституция, сякаш тя е издълбана с длето върху скала или паднала от небесата, като нещо, неподлежащо на промяна. Всъщност нашата конституция, такава, каквата е днес, е резултат на компромиси. Преди да бъде подписана, за нея са били предложени много варианти, тя съдържа много неща и може да побере още повече...

— Измествате темата, мистър Колинс — прекъсна го Пиърс. — Темата е...

Ванбру бързо застана помежду им.

— Секунда, джентълмени. Бих искал главният прокурор Колинс да разшири започнатата от него тема. Казахте, мистър Колинс, че са съществували много варианти за конституция...

— Също и на закона за гражданските свободи — вметна Колинс.

— ... преди окончателният вариант да бъде подписан. Намирам, че това е интересно. За мнозина от нашите зрители това може да не е напълно ясно. Бихте ли направили допълнителни обяснения?

— С удоволствие. Опитвам се само да докажа, че ние не извращаваме конституцията, когато искаме да внесем известни изменения в нея. Заявявам само, че тя съдържаше много неща, когато влезе в сила, и все още може да се разширява. Нали заради това в нея са предвидени поправките. Думата „*поправка*“ произлиза от латинската *emendare*, означаваща да се поправи някакъв дефект или да се измени нещо в смисъл на по-добро.

— А какво щяхте да дообясните за разните варианти на конституцията и закона за гражданските права? — подсети го Ванбру.

— Да. Както сигурно знаете, група от петдесет и пет мъже от единадесет щата се събраха от май до септември 1787 година в парламента на Пенсилвания, наречен днес Зала на независимостта, за да подготвят конституция, чиято главна цел е била да свърже тринадесетте отделни щата в единна нация. Средната възраст на тези мъже е била четиридесет и три години. Вероятно не само патриотизмът и оцеляването са били техни подбуди. Половината от тях

са били обществено осигурени. Ако бяха съставили конституция, формираща нов вид управление, тяхната осигуреност би нараснала. Според конституцията днес президентската институция е свещена, а тогава е било обсъждано и предложението на Александър Хамилтън за пожизнен президент. Едмънд Рандолф и Джордж Мейсън са искали трима души едновременно да заемат президентския пост, докато Бенджамин Франклин внушавал, че Съединените щати трябва да се управляват от съвет. Събранието е гласувало пет пъти, за да се стигне до решението президентът да бъде назначаван от Конгреса. Делегацията от Вирджиния първа предлага изпълнителната власт да е в ръцете на едно лице. Не са го наричали даже и президент. Рандолф се е противопоставил на това предложение, като го е обявил за „плод на монархизма“ — Колинс погледна към водещия. — Разполагам ли с още време?

— Моля, продължете — подкрепи го Ванбру.

— Вероятно мнозина мислят, че създаването на Сената, така както е предвидено в конституцията, е също свещено. В началото не е било така. Някои членове на Събранието са искали законодателите от различните щати да назначават сенаторите. Хамилтън е предлагал сенаторите също да бъдат пожизнени. Джейм Медисън внушавал мандатът на сенаторите да трае девет години. Когато се е стигнало до съгласие сенаторите да бъдат избирани от народа, някои делегати са считали, че това означава да бъдат избирани от богатите хора, защото те са стабилни. Джон Джей е казал: „Богатите притежатели на земята трябва и да я управляват.“ Накрая се е стигнало до компромис. Депутатите да избират сенаторите за срок от шест години. Това е продължило до 1913 година, когато 17-та поправка го е изменила, давайки право на гражданите да избират сенаторите. Що се отнася за закона за гражданските права, той изобщо не е съществувал, когато конституцията е била подписана. Мнозина от основателите са считали, че конституцията сама по себе си представлява закон за гражданските права, и следователно не се налага да бъде добавен като допълнителна поправка. Повтарям, най-мъдрите мъже в Америка тогава са счели, че не е необходим никакъв закон за граждански права. В светлината на това наше минало не виждам каква вреда може да нанесем на нашата конституция в настоящия век, като добавим към нея и 35-та поправка.

Тя просто временно ще отменя закона за гражданските права, ако е необходимо да спасяваме страната си.

— Мистър Ванбру? — намеси се Тони Пиърс. — Мога ли да дам отговор на историческата версия за Америка на главния прокурор?

— Ваш ред е, мистър Пиърс — каза водещият.

— Мистър Колинс — започна Пиърс. — Въпреки всичко, казано от вас, у нас все още *действува* законът за гражданските права. Как се сдобихме с него? Вие пропуснахте да споменете това. Добрахме се до него, защото народът го искаше, защото хората усетиха, че Учредителното събрание е пропуснало да го включи в конституцията. Редица щати искаха гражданските права и правата на щатите да съществуват черно на бяло, искаха го преди още да бъде одобрена конституцията. Патрик Хенри от Вирджиния предложи двадесет поправки и десет от тях бяха по-късно приети. Масачузетс предложи десет поправки, също така предлагаша и другите щатове. Когато в 1791 година се събра първият Конгрес, Медисън поиска дванадесет поправки. Конгресът се съгласи на десет и ги изпрати на тринадесетте щата за ратификация. Те бяха ратифицирани и законът за гражданските права влезе в действие през декември 1791 година.

— Искате да ни внушите, че всички щати са настоявали за закона за гражданските права — отново вмъкна Колинс, — а това просто не е вярно. Три от тринадесетте щата отказаха да ратифицират закона. Всъщност не го одобряваха до 1939 година, век и половина по-късно.

— Боя се, че си играете с думите, мистър Колинс — изстреля обратно Пиърс. — Значимото е, че от самото начало се сдобихме със закон за гражданските права и това гарантира за всекиго три основни свободи: свобода на вероизповеданието, свобода на словото и правото на защита при отправено обвинение. Томас Джеферсън настояваше: „Народът заслужава да е осигурен от закон за граждански права, за да бъде закрилян от всякакъв вид управление, взето общо или в частност, закон, какъвто управата не може да отхвърли.“ Нашият закон за гражданските права беше много важен и си остава и сега такъв. Сигурен съм, че Джеферсън би се противопоставил на вашата 35-а поправка така яростно, както се противопоставям и аз сега. Привеждате аргументи за поправка, целяща да отхвърли закона за гражданските права, а аз ви казвам, че така е равнозначно да отхвърляте демокрацията.

Колинс се почувствува притиснат в ъгъла и безпомощен и понеже се чувствуваше така, реагира с гняв:

— Мистър Пиърс, подкрепям тази поправка, за да *запазя* демокрацията — заяви разгорещено той. — Ще отхвърлим демокрацията, ако допуснем настоящата епидемия от беззакония и анархия да се разраснат въвн от нашия контрол, ако позволим убийствата, отвличанията, нападенията, поставянето на бомби, конспирациите и революциите да ни залееят. В такъв случай само след една-две години няма да имаме демокрация изобщо, дори няма да имаме държава. На кого ще давате права и свободи, ако нямаме собствена страна?

— Предпочитам да няма страна, отколкото страна без свобода — веднага реагира Пиърс. — Държава обаче ще има дотогава, докато има хора, свободни хора, а не роби. Съществуват много по-ефективни начини да се овладее престъпността, отколкото диктатурата. Можем да поставим начало, като дадем на хората храна, работа, жилища, справедливост, състрадание и равенство.

— Аз също вярвам в тези неща, мистър Пиърс, но най-напред трябва да преустановим кланетата. 35-та поправка може да свърши това. След като възстановим реда, можем да насочим вниманието си към споменатите от вас неотложни нужди.

— Не ще бъдем в състояние да насочим никъде вниманието си, загубим ли веднъж човешките си права — поклати глава Пиърс. — И не изпадайте в заблуждение, с вашата поправка правата ни *ще бъдат* ликвидирани. Тъкмо снощи четох известна книга — той измъкна книгата и я отвори — ... наречена „Вашите свободи: Законът за гражданските права“ от Франк К. Кели, заместник-президент на организацията „Средства за републиката“. Чуйте какво казва той: „Ако бъде ликвидиран законът за гражданските права, какво ще стане с нашия начин на живот? Ето някои от нещата, очаквани да се случат: правителството ще може да държи младите хора на военна служба за неопределено време, без да е задължено да им предоставя обяснения или оправдание за това. Младите хора ще бъдат назначавани в индустриалните предприятия, където по твърдение на правителството те са нужни. Те ще бъдат насилвани да заемат тези места. Протестиращите против правителствената политика студенти... ще могат да бъдат хвърляни в затвора само с едно нареждане на

президента. Американците, млади и стари, ще бъдат заставяни да предоставят своята собственост на обществено ползване без всякаква компенсация... Имената на лицата, написали критични материали до своите конгресмени, ще бъдат предавани на полицията и такива лица ще могат да бъдат задържани... Журналисти, критикували правителствените деяния, също ще могат да бъдат арестувани както денем, така и нощем...”

Пиърс продължаваше и продължаваше, а Колинс започна да се присвива несъзнателно все по-назад. Опитите му да имитира борба все повече му се изплъзваха. Той не принадлежеше на тази страна, където бе застанал, и постепенно се изплъзваше с отвращение към другия човек вътре в себе си, амбициозния звяр, довел го дотук. Изчакваше, слушаше и направи още някои бледи опити за защита. Беше изпълнил поетото задължение. Минутите течаха, безкрайните тридесет минути, и най-после всичко свърши.

Той се запипка да се освободи от микрофона, когато Ванбру и Пиърс се изправиха, усмихнати, готови за приятелски разговор. Колинс не им обърна внимание.

— Извинете — обърна се той към Ванбру, — къде е мъжката тоалетна?

— Направо през хола и после вляво.

Той се извърна, пресече бързо телевизионното студио, а после зави наляво. Намери банята и се втурна в нея. За негово щастие нямаше никого вътре. Наведе се овреме над клозетната чиния, остана за миг така пепеливоблед и след миг повърна. После изми лицето и ръцете си и се опита да възвърне спокойствието си. Погледна се в огледалото. Ако досега се чудеше къде да застане по отношение закона за гражданските права, в момента вече знаеше и странно: не съвестта му го бе насочила къде да застане, а стомахът му.

Един час по-късно той вече бе решил какво трябва да прави. Решението му не беше съвсем окончателно, но все пак то бе начало — добро начало. Когато напускаше асансьора в главното фоайе на хотел „Сенчъри Плаза“, той определено знаеше каква ще е следващата му стъпка.

Подпомогнат от телохранителите си и местни полицаи, разбутващи тълпата фотографи и публика, той пресече огромния хол и влезе в залата, наричана „Лос Анджелис“. Ескортиран до самия подиум, той не очакваше да види в тази каверна толкова много наблъскани хора. Залата бе осветена от огромен полилей и група от четири по-малки в отдалечения ѝ край. Стиснал в едната си ръка папката с речта, той се изкачи с неловки стъпки на блесналата от светлина сцена, където ръководещите Асоциацията на юристите го посрещнаха изправени. Публичната му известност не беше все още така голяма, но по пътя му го следваха откъслечни ръкопляскания от залата. Съпроводен от думи на учтивост, той зае мястото си до председателя на Върховния съд Джон Мейнърд.

Докато стискаха ръцете си, Колинс видя отново кумира на своята младост. Мейнърд беше една от немногото обществени фигури в Америка, служеща за образец в дейността си. Гъстата му бяла коса, дълбоко поставените му изпитателни очи под плътни вежди, извитият му нос и квадратна челюст го правеха да прилича на достопочтен цезар. Неговата стойка и прямо държане излъчваха някаква младост и енергия, забележителни за седемдесет и петте му години.

Следващата стъпка за Колинс бе много трудна. Той се познаваше едва-едва с председателя на Върховния съд Мейнърд. Бяха се срещали не повече от три пъти, и то за кратко, на отделни правителствени приеми, и не бяха разговаряли надълго и широко. В действителност се бяха срещали и четвърти път съвсем скоро, когато председателят на Върховния съд го закле като главен прокурор в Белия дом. Председателят на Асоциацията на американските юристи се изправи на катедрата и Колинс, разбрал, че събранието се открива, се принуди да действа веднага. Той поиска да спре вниманието на Мейнърд върху себе си, но видя, че върховният съдия разговаря с дамата вляво от себе си, и изчака удобния момент. След малко Мейнърд обърна глава, за да насочи вниманието си към встъпителната реч. Колинс докосна ръката му и се наведе към него.

— Мистър председател на Върховния съд...

Мейнърд също наклони глава към него:

— Да?

— Питам се, дали бихте ми отделили пет минути за поверителен разговор, след като приключим тук?

— Защо не, разбира се, мистър Колинс. Разполагам с апартамент на третия етаж. Няма да пътуваме за Вашингтон по-рано от тази нощ. Мисис Мейнърд е навън по магазините, така че ще бъдем съвсем сами.

Зарадван, Колинс се отпусна назад в креслото си, почувствувал се далеч по-добре. Когато чу, че той ще бъде първият говорител, мисълта му полетя към 35-та поправка и чувството на потиснатост го овладя отново.

Върху коленете му лежеше речта. В нея той отчиташе възходящата престъпност в САЩ и мерките, предприети от закона и правосъдието, за да се справят с нея. В началото и края на речта си той беше включил призива за необходимостта от конституционни промени със специално ударение върху значимостта на 35-та поправка. Колинс се почувствува неудобно. Намери писалката си и бързо прочете три цитата от встъплението. Първият гласеше:

В своя прощален адрес към нацията през септември 1796 година президентът Джордж Вашингтон каза: „Най-доброто в нашата политическа система е правото на народа да извършва промени в своята конституция.“

Колинс го задраска.

Вторият цитат беше:

Дванадесет години по-късно в обръщение към Сената на САЩ Александър Хамилтън каза: „Конституциите трябва да съдържат само общи правни насоки; основанието за това е, че те трябва да си остават постоянни и че те не са длъжни да държат сметка за промените в обстановката.“ Главният извод от цитата е, че се допускат поправки, за да посрещнат историческите нужди. Общият характер на нашия закон за гражданските права може да допусне да се включи в него и 35-та поправка, за да разреши проблемите на нашето поколение, без да накърнява единството на този документ като цяло.

Колинс тегли писалката по двата диагонала и върху него.
Насочи вниманието си и към третия цитат.

През 1816 година Томас Джеферсън писа до свой приятел: „Някои хора гледат на конституциите със свещено благоговение и ги считат едва ли не за свято единство между човека и бога, което не бива да се докосва. Те приписват на нашите предшественици повече мъдрост, отколкото човечност и приемат, че стореното от тях не подлежи на поправка.“ Джеферсън вярваше, че нашата конституция не стои над възможността да бъде ревизирана...

С твърда ръка Колинс изхвърли и този цитат.

След като извади тези слова от речта си, тя все пак оставаше призив за гъвкавост, подканяне за обсъждане на нови мерки за решаване на новите проблеми, но сега тя беше далеч по-слаба, по-разводнена, повече мнение, предложено за дебати.

Той чу Мейнърд да му шепне:

— Това се казва писане на писмо, преди да те поведат.

— Промяна на мислите в последния момент — отвърна той.

След това прозвуча гласът на председателя на Асоциацията на американските юристи:

— Дами и господа, удоволствие е за мен да ви представя главния прокурор на САЩ Кристъфър Колинс!

Когато аплодисментите избухнаха, той се изправи, за да произнесе речта си.

Два часа по-късно, приключил с надутата си реч и след блестящото изложение на председателя на Върховния съд, кънтящо още в ушите му, Колинс седеше на ръба на обикновен стол в апартамента, заеман от Мейнърд, и се мъчеше да облече в подходящи думи мислите, обзели съзнанието му през целия следобед.

— Мистър председател, ще ви кажа защо исках да ви видя насаме. Ще говоря направо, без увъртания. Бих искал да узная

възгледите ви за 35-та поправка. Допада ли ви тя?

Отпуснат върху канапето, Мейнърд пълнеше лулата си с тютюн от кожена торбичка. Той повдигна глава и сбърчи въпросително челото си.

— Вашият въпрос... е ли той официален, или е личен?

— Нищо официално. Това е мой личен въпрос, произтичащ от собствената ми загриженост.

— Ясно.

— Отнасям се с дълбоко уважение към вашето мнение — продължи Колинс. — Изгарям от желание да разбера какво мислите за най-противоречивия и решителен законопроект, представян някога на американския народ.

— 35-та поправка — промърмори Мейнърд, докато палеше лулата си. Той я раздухва няколко секунди и наблюдаваше изпитателно Колинс. — Както сигурно допускате, аз съм против поправката, напълно против такъв драстичен законопроект. Прилагана злонамерено, тя може да задуши закона за гражданските права, да превърне нашата демокрация в тоталитарна държава. Наистина, у нас сега съществуват сериозни проблеми. Престъпността и беззаконието са се развилнели както никога досега в нашата история, но окастриянето на човешките свободи не представлява трайно разрешаване на проблема. То може да донесе известно спокойствие, но това ще е цената на смърт. Известно ни е много добре, че нищетата е майка на престъпността. Ликвидираме ли нищетата, ние сме съвсем близо и до края на престъпността. Това е единственият път. Аз стоя здраво зад мисълта на Бен Франклин: продай свободата, за да купиш сигурност, и ти не ще заслужаваш нито свобода, нито сигурност. 35-та поправка може да ни купи сигурност, но тя ще ни струва човешката свобода. Това е лоша сделка. Аз съм изцяло против нея.

— Защо не излезете открито и не заявите това публично? — запита Колинс.

Мейнърд се бе облегал назад, смучеше лулата си и наблюдаваше проницателно Колинс.

— Защо не го сторите вие? — контрира той. — Вие сте главен прокурор на САЩ. Защо не се изкажете открито против нея?

— Защото няма да бъда повече главен прокурор.

— Нима това е толкова важно?

— Да, защото считам, че мога да направя много повече добро от мястото, където стоя сега. Освен това моят глас не ще бъде чут така, както вашият. Като изключим официалното ми положение, аз съм относително неизвестен. Не притежавам гласуваната на вас вяра. Сигурен съм, че сте запознат с широко проведената в последно време анкета в Калифорния за най-уважаваните американци. Вие събрахте 87 процента. Хората ще ви чуят, както и законодателите на този щат.

— Почакайте за минутка, мистър Колинс — каза Мейнърд, като постави лулата си в пепелника. — Боя се, че съвсем ме обърквате. Когато ме запитахте защо не изляза открито против този законопроект, аз ви отговорих със същия въпрос. Очаквах да ми отговорите, че не ще говорите против него, защото изцяло го подкрепяте. Вместо това вие показвате, че сте напълно на моя страна и все пак искате аз да го отрека публично. Просто не разбирам нищо. Струваше ми се, че вие, както президентът и водачите на мнозинството в Конгреса, а така също и директорът на ФБР сте за поправката. Даже в днешната си реч вие посочихте, че е необходимо поправката да се обсъди много грижливо. Вашето поведение ме обърква напълно.

— Възможно е — кимна Колинс, — защото самият аз бях объркан. Речта ми не бе написана днес, а я произнесох по настояване на президента Уодсуърт. От вчера подозренията ми относно поправката започнаха да нарастват, а също така и страхът ми от злонамереното ѝ приложение. Мисля, че сега мнението ми за нея съвпада напълно с вашето. По-скоро бих подал оставка, отколкото да я защитавам отново. Засега обаче предпочитам да остана на заеманата от мен длъжност. Трябва да се справя с доста недовършени дела. По-добре е да ги завърша и тогава да намеря истинското си място. Между другото за Калифорния времето изтича бързо. Някой, на когото народът и законодателите ще обърнат внимание, трябва да бъде чут. Заради това ви моля така настоятелно да говорите публично. Вие сам можете да унищожите тази поправка.

— Може да бъде ликвидирана и без моя помощ.

— Съмнявам се. Според личния агитатор на президента такова нещо не може да се случи.

— Добре, ще ви кажа защо не мога да изляза открито срещу нея. Не зная известно ли ви е, но преди година и половина Върховният съд взе единодушно решение от етичен характер. Никой от нас да не

обсъжда на думи или писмено, и то едностранчиво, юридически проблеми, които един ден могат да се превърнат в закони, прилагани на дело от самите нас. За мен е невъзможно да дискутирам публично тази поправка, защото по-късно, ако бъде одобрена, ще ми се наложи да я ползвам като ръководство в съдебната си практика.

— Да, разбирам — каза отчаян Колинс. — Предполагам, че няма никакъв начин да кажете ясно на хората какво мислите наистина за 35-та поправка.

— Не виждам никакъв начин — отговори бавно Мейнърд. — Най-малко не съществува такъв начин, докато съм в съда. — За момент той остана замислен. — Разбира се, би могъл да се намери начин. Бих могъл всеки момент да изляза от съда. Бих могъл да подам оставка. Тогава бих бил свободен да говоря открито — и той поклати глава, — но сегашните обстоятелства, изглежда, не оправдават такава крайна стъпка.

— Днешните обстоятелства... — повтори Колинс. — Но виждате ли в бъдещето обстоятелства, налагащи оставката ви и публична изява срещу поправката?

Мейнърд се замисли върху въпроса...

— Ами да. Съществуват няколко възможности, способни да ме подтикнат да действам. Ако съм убеден, че хората и мотивите зад 35-та поправка са злонамерени, ако съм сигурен, че в техните ръце тя ще представлява истинска и непосредствена опасност за страната ни, бих подал оставка и бих говорил открито пред народа. Засега не съм толкова сигурен, но ако се убедя, ще издигна глас незабавно. Накратко, ако съществува повече, отколкото на пръв поглед изглежда...

В този момент Колинс се досети за документа R, за опасността не само изглеждаща така на пръв поглед, а съвсем реално предупреждение, дошло от смъртния одър на Ноъ Бакстър.

— Председателю Мейнърд — прекъсна го Колинс, — да сте чували някога за нещо, наричано документът R?

— Документът R? Не, струва ми се, не. Какъв е той?

— Не съм сигурен. Нека ви обясня. — Той изложи бавно пред Мейнърд обстоятелствата, съпроводи смъртта на полковник Бакстър и последните му многозначителни думи. — Доколкото мога да направя изводи, това, изглежда, е изложение или план, допълващ по някакъв начин 35-та поправка. Както чухте, то е нещо, считано от Бакстър за

опасно. Вероятно е включено в поправката и по всичко личи — не е само привидно.

— Може би — каза Мейнърд, — това наистина звучи зловещо.

— Ако го разкрия и се докаже, че този план представлява опасност, това би ли ви накарало да действувате?

— Възможно е — отговори предпазливо Мейнърд. — Ще зависи от неговото съдържание. Нека го видя или чуя по-напред и тогава ще ви дам отговор.

— Съвсем правилно от ваша страна — Колинс се изправи. — Започвам издирванията си. Ако открия този документ R, ще се свържа най-напред с вас.

— Ще чакам да ми се обадите — Мейнърд също се изправи. — Откриете ли нещо, ще бъда готов да взема решение.

Когато Колинс напусна апартамента на Мейнърд, се почувствува облекчен. Най-после знаеше къде стои по отношение на поправката. Разбра, че е открил пътечка, водеща го към възможността да я спре, ако намереше изплъзващите му се досега доказателства срещу нея. Знаеше също източника, който може да даде ключа за липсващото звено от веригата. Трябваше да се завърне във Вашингтон, но след това, някъде през следващата седмица, щеше да потърси човека, захвърлен във федералния затвор в Люисбърг, Пенсилвания.

Следващата сутрин зад заключените врати на кабинета на директора на ФБР две неподвижни фигури седяха, заслушани в бавно въртящата се лента на огромния сребърен магнетофон, поставен на масичката помежду им. Върнън Т. Тайнън и Хари Адкок слушаха безмълвно от почти четвърт час. Наближаваше краят на записа. Почти като на живо гласовете звучаха от високоговорителя.

— Както чухте, то е нещо, считано от Бакстър за опасно. Вероятно е включено в поправката и по всичко личи — не е само привидно.

— Може би, това наистина звучи зловещо.

— Ако го разкрия и се докаже, че този план представлява опасност, това би ли ви накарало да действувате?

— Възможно е. Ще зависи от неговото съдържание. Нека го видя или го чуя по-напред и тогава ще ви дам отговор.

— Съвсем правилно от ваша страна. Започвам издирванията си. Ако открия този документ R, ще се свържа най-напред с вас.

— Ще чакам да ми се обадите. Откриете ли нещо, ще бъда готов да взема решение.

Тишина. Чуваше се само триенето на празната лента.

— Кучи син! — изкрещя Тайнън с посиняло от злоба лице, като скочи прав. — Тоя мръсен, долен тип, да се обърне той срещу нас! Спри тоя проклет магнетофон, Хари!

Адкок веднага изключи магнетофона и се извърна да наблюдава началника си, докато той крачеше из кабинета.

Тайнън удряше като чук огромния юмрук на едната си ръка в дланта на другата.

— Това мръсно, гадно копеле Колинс! Ще го удуша за това! Няма да стигне доникъде, като се опитва да се измъкне от нас, но ние скоро ще го отстраним от пътя си. Много повече ме безпокои Мейнърд. Този отвратителен либерал. Той може да извърши много бели, ако някога се върне отново в Калифорния, за да злослови за нас и поправката.

— Не може, шефе, без да разполага с някакви данни. Нали каза, че няма да направи нищо без доказателства.

— Не му вярвам. Може да му скимне да ни погоди номер. Не бива да рискуваме никога повече с нито един от двамата. Трябва със сила да се справим с тях.

— На Колинс лесно ще затворим устата — каза Адкок. — Достатъчно е само да занесем този запис на президента и той ще уволни своя главен прокурор в същата минута.

— Не, Хари! — вдигна ръка Тайнън. — Ти и твоите момчета свършихте голяма работа в Лос Анджелис. Записите са прецизни, всеки един от тях, но ми се струва, че няма да е разумно да набъркваме и президента в нашите хватки. Може да ни скастри. Освен това поверил е всичко на нас. Не иска да си цапа ръцете. Не, мисля, че ще е по-добре да се оправяме с мистър главния прокурор Колинс и мистър председателя на Върховния съд Мейнърд с нашите собствени методи.

Адкок го наблюдаваше, докато заобиколи бюрото към креслото зад него. Изчака го и след това попита:

— Някакви идеи, шефе?

— Няколко — кимна директорът. — Не знам дали двамата ще предприемат нови стъпки. Колинс показва ясно, че има такива

намерения, но не мога да си представя къде ще иде. Във всеки случай и двамата са потенциално опасни за страната и за нас. Вече сме предупредени, сега трябва да вземем мерки. Необходимо е да бъдем готови за всичко възможно. Нашите средства за борба с тях са ни подръка и ще ги приложим, ако бъдем принудени.

— Това ми допада, шефе.

— Струва ми се, че трябва да започнем с нашия главен прокурор. Искам ФБР да направи безшумна проверка на миналото му.

— Но той беше проверен изцяло, преди Конгресът да го утвърди за главен прокурор — възрази Адкок.

Тайнън махна с ръка, сякаш да отхвърли думите на Адкок.

— Обикновено това първо проучване е съвсем елементарно. Искам елитна група, малка ударна сила, съставена от най-добрите ни агенти, подбрани за специално проучване, каквото се налага днес. Подбери ги, Хари, да бъдат такива, вещи, да изпипат както трябва такава първостепенна задача. Момчета, заслужаващи пълно доверие, абсолютно лоялни към своя директор. Искам Колинс да бъде проучен десет пъти по-цялостно, отколкото първия път.

— До каква степен да се разпрострем?

— Всичко. Проучете всеки един, свързан с него по което и да било време от живота му. Огледайте хубаво първата му жена, Хелън Колинс, или каквото е там името ѝ сега. Поразтършувайте се около сина им. Надникнете и в живота на втората му жена, Карин Колинс, и тяхната прислужница. Пообиколете всичките му близки. Не пропускайте приятелите му, като например сенатор Хилърд. Не подминавайте никого.

Постепенно Адкок застана мирно.

— Ще бъде направено, шефе.

— Една седмица. Искам всичко да приключи в една седмица.

— Една седмица — повтори Адкок по войнишки.

— Добре. Следва Джон Мейнърд. Мисля, че нашият блестящ председател на Върховния съд може да премине също през по-подробно проучване. Зная, че такова е направено, преди да бъде утвърден, но това е било... било...

— Преди петнадесет години.

— Нека нашите момчета го проучат така, като че ли това никога не е вършено по-рано. Нека наблегнат по-силничко на приятелите му,

враговете, близките, семейството му и контактите му през последните седем години. Искам всяка стъпка на Мейнърд, всяко изказване, всяко писмо, всяка парична вноска и цялата му дейност да бъдат проучени с увеличително стъкло. Ако Колинс излезе открито срещу нас, той ще ни навреди в Калифорния до известна степен, но не фатално. Ако Мейнърд обаче реши да се опълчи срещу нас, той може да ни унищожи. Желанието ми е да бъде напълно подготвен. Това е всичко, Хари, да бъде подготвен.

— Шефе — приближи до бюрото Адкок, — ако искате моето мнение, дори да открием нещо за Мейнърд, то няма да бъде достатъчно, за да го спрем, ако той реши да се противопостави на 35-та поправка.

— Това може да го дискредитира.

— Възможно е, но видяхте от анкетата колко го уважават.

— Знам. Все пак нека се опитаме да му открием нещичко и да се надяваме, че то ще му натежи достатъчно. — Тайнън се позамисли по въпроса. — Прав си, Хари. Лесно ще затрием Колинс. Мейнърд е нещо друго. Може доста да ни затрудни. — Той сякаш говореше на себе си. — Ако си подаде оставката, за да се изправи срещу нас, няма да го спрем нищо. Ще върви с главата напред. — Лицето на Тайнън потъмня. — Тогава и ние трябва да тръгнем по същия начин. Или той, или ние. Има нещо...

Тайнън беше изпаднал в дълбок размисъл.

— Да, шефе? — Адкок се отзова веднага.

Тайнън прекъсна думите му с ръка.

— Това нещо се нуждае от по-дълбоко обмисляне, Хари, а също така и от пари, много пари.

— Президентът има средства...

— Не! — прекъсна го Тайнън. — Те са съвсем явни. Освен това, както ти казах по-рано, президентът не бива да бъде намесван. Ние трябва да вършим нашата работа, а той да обере плодовете. Необходими са ни тайни пари от източник, който не може да бъде проследен. — Внезапно той удари с юмрук дланта на другата си ръка. — За бога, Хари. Открих! — Възбуден от идеята си, Тайнън заобиколи креслото си, отпусна се в него и повика секретарката си по вътрешната уредба.

— Бет? Вдигни телефона... а, добре, намери ми папката на Доналд Редънбоу. Донеси ми я веднага.

Остави слушалката и се отпусна назад, отправил святкащ поглед към помощника си. Адкок беше напълно объркан.

— Но Редънбоу е под ключ в Люисбърг.

— Зная.

— Мислех, че търсехте много пари?

— Търся — ухили се Тайнън — и зная кой ги има и кой не ще каже дума за това. Ти само почакай, Хари, бъди търпелив и имай доверие на стария Върнън Т. Тайнън.

След няколко минути Бет се появи с папката.

— Това е само извлечение от случая. Имаме цялостни папки...

— Това ще свърши работа, Бет. Благодаря.

Когато той и Адкок останаха сами, Тайнън отвори папката и започна да прехвърля бегло страниците ѝ. Спираше се тук и там, произнасяше гласно отделни думи, докато четеше.

— Редънбоу, Редънбоу... изнудване... да предаде парите в Майями Бийч според Хайлънд... никакви пари... след това съдебно дирене... виновен. Петнадесет години... хм, излежал е вече две години и осем месеца... да.

Затвори папката и погледна помощника си с израз на задоволство.

— Отлично — каза той. — Трябва да ти кажа, че ако това стане, аз съм гений. Ако нашият председател на Върховния съд реши да се намеси, ние ще бъдем готови да го посрещнем.

— Не разбирам нищо, шефе.

— Много скоро ще разбереш. Засега само изпълнявай заповедите. Можеш веднага да започваш с проучването за Колинс. Най-напред свърши с него. Започвай с това. Затвори се в кабинета си и потърси надзирателя Брюс Дженкинс от федералния затвор в Люисбърг. Съвсем поверително повикване. Кажи му, че всичко трябва да си остане между нас в абсолютна тайна. На него може да се вярва. Този надзирател ми дължи много. Добре. Кажи му, че искам да видя един от неговите затворници, Доналд Редънбоу, във от затвора, още след полунощ, да речем, в два часа. Намери място да се срещнем тайно, където мога да проведа съвсем поверителен разговор с мистър

Доналд Редънбоу. Заложено е много, Хари, всичко е заложено, така че разбери го добре.

[1] 1 акър = на около 5 декара. — Б.пр. ↑

5

Часът беше два без петнадесет след полунощ. Имаше луна, но нощта беше много тъмна, поради това Хари Адкок караше много бавно колата. Тайнън седеше до него на предната седалка и в продължение на един час вече трети път му задаваше все същия въпрос:

— Сигурен ли си, че никой не е разбрал, че сме напуснали града?

— Никой, сигурен съм. Приготвих даже фалшив план за нашите действия във Вашингтон през тази нощ и го оставих наяве.

— Отлично, Хари, отлично! — Тайнън устреми кривогледите си очи напред към храстите и дърветата, богато обрамчващи този малко ползуван страничен път. — Нищо не виждам в тази проклета тъмница. Сигурен ли си, че си ориентиран къде се намираме?

— Следвам указанията на тъмничаря до последната запетайка. Дженкинс ми го продиктува едно по едно.

— Колко ни остава, докато стигнем до мястото?

— Всеки момент, шефе.

Прелетяха разстоянието от Вашингтон до Харисбърг, Пенсилвания, с малък служебен самолет. Предварително беше уредено да бъдат сами. На летището в Харисбърг ги очакваше наета кола „Понтиак“. Още от самото начало Адкок бе поел волана, а между него и Тайнън стоеше отворена карта на Люисбърг. Бяха излезли от Харисбърг, пресекли моста на река Съскихама и поели по шосе №15, вървящо по западния бряг на реката. За час и половина бяха пропътували около осемдесет километра, за да стигнат до първата указана точка, университета Бъкнъл, намиращ се вдясно от тях. Бяха продължили през Люисбърг, притихнал в сън в този ранен утринен час. След като минаха покрай гимназията, Адкок почти спря, за да погледне картата, защото бяха изправени пред затворена улица. Бяха достигнали края на града. Адкок посочи вляво от себе си.

— Оттук се стига до входа на затвора. Дженкинс ми каза да не обръщам внимание на знака и да продължа на североизток от шосе

№15, после наляво до евангелистката болница и да продължа покрай стената на затвора...

— Може ли някой да ни види оттам? — обезпокои се Тайнън.

— Не, шефе, закрити сме от погледи, особено в този час. Ще продължим така, а после ще завием по страничния път през гората, докато стигнем южния ѝ край. Тук ще видим водната кула на затвора и ще спрем да чакаме.

Сега се движеха със скоростта на охлюв тъкмо през гората. Двамата се наведоха напред, взирайки се в тъмнината, и установиха, че са в края на пътя и гората.

— Мисля, че стигнахме — измърмори Адкок. — Той каза, че някъде вдясно има просека между дърветата. Да, ето я.

Адкок зави надясно извън пътя, после остро наляво и спря. На известно разстояние пред себе си видяха силуета на бетонната стена, ограждаща затвора, покривите на някои по-високи постройки отвъд нея и двете водни кули, доста раздалечени една от друга. Адкок угаси светлините на колата и посочи с ръка:

— Значи тук, в тази яко иззидана дупка, държат някои от изпечените бандити.

— Някои — отвърна Тайнън, — но Доналд Редънбоу не е от тях. Той не е от бандитите, политически е.

— Не знаех, че е политически затворник.

— Буквално казано, не е, но все пак е. Знаеше твърде много за нашите работи, а то също може да му се счете за вина.

Тайнън се понамести в седалката си и втренчи поглед напред. Изминаха няколко минути и Адкок подръпна ръкава на Тайнън.

— Шефе, струва ми се, че ги виждам да идват.

Тайнън се вторачи още повече, присвил очи, и най-после видя две слаби светлини да се доближават.

— Трябва да е Дженкинс. Запалил е само габаритите. — Остана мълчалив, докато следеше идващата кола, а после внезапно каза: — Добре, ето какво ще правим. Ще седна отзад, за да се срещна с него. Ти стой, където си. Можеш да слушаш, но няма да говориш. Аз ще проведа разговора. Повтарям, можеш да слушаш, защото и двамата сме забъркани в тази работа — Тайнън излезе и се настани в крайния ъгъл на задната седалка.

Другата кола пристигна и спря на десетина метра зад тях. Моторът спря да работи и габаритните светлини угаснаха. Отвори се врата и се затвори. Чуха се стъпки. Сухото лице на надзирателя Брюс Дженкинс се появи до прозореца на Адкок. Той заклати палец през рамото си назад. Дженкинс поклати сервилно глава и застана до задния прозорец. Тайнън спусна прозореца наполовина.

— Здравей, Дженкинс. Как вървят работите ти?

— Радвам се да ви видя, директоре. Чудесно, чудесно. Доведох желанието от вас човек.

— Някакви проблеми?

— Не, не, но нямаше голямо желание да ви види...

— Той не ме обича — прекъсна го Тайнън.

— ... но дойде. Любопитен е.

— Можеш да се басираш за това, но по-добре да не губим време. И без това е късно. Доведи го тук! Пусни го да влезе от другата страна, за да седне до мен.

— Много добре.

— Когато свършим и той излезе, ти ще го прибереш и ще се върнеш тук. Може би ще си поприказваме, ако се наложи да свършиш още нещичко.

— Дадено.

— Още нещо, Дженкинс. Тази среща никога не се е състояла.

Лицето на надзирателя лъсна в усмивка.

— Каква среща? — хилеше се той.

Тайнън изчака. След по-малко от минута съседната врата се отвори. Дженкинс напъха главата си вътре.

— Той е тук.

Доналд Редънбоу стоеше скован зад надзирателя. Тайнън не виждаше лицето му, но видя китките му, притегнати една към друга.

— С белезници ли е? — запита Тайнън.

— Да, сър.

— Снемай тия проклетии, веднага. Тази среща не е такава...

Тайнън чу щракането на ключ и белезниците бяха махнати.

Затворникът разтриваше китките си, а надзирателят му каза:

— Можеш да седнеш на задната седалка.

Доналд Редънбоу се наведе, за да влезе. Главата и лицето му сега се виждаха. Не беше се изменил много за почти трите години

затворнически живот. Изглеждаше по-слаб в голямото за него сиво униформено облекло. Главата му беше гола, с отделни русовати кичури около и над бакенбардите. Зад очилата му в стоманена рамка очите му изглеждаха по-малки поради издутите торбички под тях. Бледо, изпито лице и тънък, изострен нос, а под него недобре поддържани руси мустаци и слаба брадичка. Беше посърнал и намусен. Височина около един и седемдесет и пет и тегло не повече от осемдесет килограма, предположи Тайнън. Той влезе и се отпусна върху задната седалка колкото се може по-далеч от събеседника си.

Тайнън не направи опит да се ръкува с него, а каза:

— Здравейте, Дон.

— Здравейте.

— Отдавна не сме се виждали?

— Така ще да е.

— Ще запалите ли? Хари, дай му цигара и запалка.

Редънбоу пое и двете, запали цигарата и върна запалката.

Дръпна два пъти дълбоко от цигарата, изпусна облак дим и сякаш се поотпусна.

— Е, Дон! — подхвана отново Тайнън. — Как прекарахте тези години?

— Що за дяволски въпрос? — изръмжа Редънбоу.

— Толкова ли е лошо? — запита загрижено Тайнън. — Мислех, че сте на работа в затворническата библиотека.

— В килия съм — прозвуча горчиво гласът му. — Затворен като животно в клетка, а аз съм невинен.

— Да, зная. Допускам, че не е хубаво.

— Отвратително е. Поставени са всякакви прегради между вас и нас: плъзгащи се стоманени врати, тройни ключалки; но няма нищо, което да ни предпази от вътрешните волности като побой, мушкания с нож, насилие, търговия с наркотици. Ами ключарите, те си взимат наемници от окошарените, ето че и аз започнах да говоря като тях, и всеки се стреми да бъде колкото може по-жесток от другите. Най-доброкачествената храна, никакви упражнения, а килията е един и осемдесет на три и тридесет. Как ще ви се хареса да прекарате най-хубавите си години върху планета с такива размери? Най-голямото събитие е подстригването или писмо от дъщерята. Всичко е такава смрад, и то когато си невинен. Човек не вижда никаква надежда.

Той потъна в мрачно мълчание, като непрекъснато всмукваше и издихваше цигарен дим. Тайнън го наблюдаваше в здрача.

— Да, липса на надежда. Струва ми се, че това е най-лошото от всичко — каза той с разбиране. — Лошо е и това, случило се с Нощ Бакстър. Мисля, че той беше предпоследният ви шанс да излезете порано оттук. Много лошо.

Моят предпоследен шанс? — повдигна рязко глава Редънбоу.

— Да, защото аз съм последният ви шанс, Дон.

— Вие? — впи той поглед в Тайнън.

— Аз, да, аз. Дойдох тук, за да ви предложа сделка, Дон.

Чиста сделка и абсолютно само между нас. Аз мога да ви дам нещо, тъй желано от вас — свободата. Вие можете да ми дадете нещо, от което се нуждая — пари. Готов ли сте да ме изслушате?

Редънбоу не отговори, но се превърна цял в слух.

— Добре — продължи Тайнън, — нека изложа всичко наведнъж, кратко и ясно. Притежавате един милион долара, скрити някъде далеч във Флорида. Нека да не спорим получили ли сте ги или не. Запознат съм най-подробно с делото. Солиден свидетел се е закълел, че сте излезли от Вашингтон с парите в банкноти. Трябвало е да се освободите от тях в Майями. Не сте сторили това, защото сте знаели, че имаме пръстовите ви отпечатъци. Когато са ви арестували, парите не са били у вас.

— Възможно е да не съм притежавал никога тези пари — каза спокойно Редънбоу. — Възможно е да съм заявявал истината.

— Възможно е — каза Тайнън утвърдително, — но е възможно и да не е. Може да сте ги закопали някъде за черни дни. Нека да продължим разговора на базата на това допускане, а именно, че сте ги скрили някъде. Ако съм прав, някъде във Флорида чака в банкноти целичкият сух милион долари. Не ви допринасят и един цент полза, а трябва. С тях можете да придобиете нещо, но не след дванадесет години, а тъкмо сега, още днес. Какво можете да купите с тези пари? Та какво желаете повече от всичко на света? Сам казахте, че затворът е мръсна, воняща дупка. Най-скъпото значи е свободата, искате да сте навън. Не мога да ви направя невинен, щом съдът е казал, че сте виновен, но съм в състояние да ви направя свободен човек. Искате ли да слушате още?

Редънбоу свали прозореца на вратата на няколко сантиметра, хвърли остатъка от цигарата, затвори го пак и каза на Тайнън:

Продължавайте!

— Нужна ми е само част от този милион долари. Не съм свиня. Можех да поискам всичките и вероятно щях да ги получа. Трябват ми само част от тях, да речем, за едно начинание. В замяна ще съкратя петнадесетгодишната ви присъда до размера на излежаното от вас до тази нощ или още някоя и друга нощ. Не е лесно, но ще го уредя. Вашето задължение ще е да отидете до Майями, да изровите парите и да предадете част от тях на мой посредник. Ще му предадете 750 000 долара, а останалите 250 000 ще задържите за себе си, за да започнете новия си живот. Сделката ни ще приключи задоволително и за двете страни. Това не ви ли въодушевява?

Той изгледа Редънбоу, но не получи никакъв отговор. Редънбоу седеше, вперил поглед напред, с изопнато лице и стиснати устни.

— Добре, допускам, че искате да узнаете някои подробности — продължи Тайнън. — Има само едно условие и трябва да го спазвате съвсем стриктно, иначе цялата сделка пропада. Казах ви, че тази работа никак не е лесна. Нямам власт да ви пусна под гаранция или да ви освободя. Никой не може да стори това, освен членовете на съвета за освобождаване под гаранция. Случайно научих, че те не смятат да го сторят през следващите дванадесет години. Не съм в състояние да извадя въвн от федералния затвор в Люисбърг лицето Доналд Редънбоу, но вас мога да освободя.

Сега вече Редънбоу погледна открито директора.

— Трудно и несигурно е, но аз ще се справя — продължи Тайнън. — Веднага щом излезете оттук, трябва да се превърнете в друга личност. Не е толкоз просто, но ще го оправим. Извършвано е с успех и по-рано. От 1970 година насам бе дадена нова самоличност на не по-малко от петстотин правителствени доносници и свидетели, хора, доставяли доказателства на държавата. То биваше осъществявано от шефа на криминалното разузнаване към правосъдието, като същевременно на тези хора тайно им се даваше и ново местожителство. Винаги е било успешно, така ще бъде и сега. Този път обаче не бива да прибегвам до услугите на правосъдието, а ще го сторя сам.

Тайнън потърси някаква реакция от страна на Редънбоу. Не откри никаква и продължи:

— Най-напред ще се отървем от Доналд Редънбоу. Това е абсолютно задължително. Дженкинс ще пусне в ход историята, че сте умрели, например от инфаркт или пък убит с нож. По-добре от заболяване, по-малко шум се вдига. След това ще ви пуснем, като премахнем от картотеката пръстовете ви отпечатъци, ще променим вида ви, ще получите ново име и всички необходими документи, като се почне от свидетелство за раждане, карта за социално осигуряване, кредитна карта за бензин, свидетелство за правоуправление на кола — всичките те да утвърждават новото име. От следващата седмица ще бъдете освободен, жив и здрав и с дебела пачка банкноти в джоба. Запомнете обаче — Редънбоу повече не съществува. Зная, че имате дъщеря, други роднини и приятели, но те трябва да скърбят за вас. Не бива никога да узнаят истината. Съзнавам, че това ще бъде много тежко за вас, но то е цената, платена от вас в тази сделка — това и 750 000 долара.

Тайнън спря да говори, погледна разсеяно навън и накрая се обърна към Редънбоу.

— Ето, това е всичко — каза Тайнън, като се опитваше да различи стрелките на часовника си. — Времето ни почти свършва, Дон. Чухте първото ми и последно предложение. Ваша работа е да решите ДА или НЕ. Ако изберете НЕ и предпочетете да гниете в затвора още дванадесет години и ако сте достатъчно късметлия да не умрете от затворнически нож, накрая ще може да излезете оттук, когато сте вече старец. Е, тогава може да задържите всички пари за себе си, а също и името си, този избор ще е ваш. Ако предпочетете да кажете ДА, няма да има повече затвор, ще бъдете свободен и все още ще разполагате със значителна сума, ще имате нов живот и ще му се радвате, както всеки друг. Това също ще е ваш избор.

Тайнън замълча, за да остави тези думи да проникнат дълбоко в съзнанието на Доналд Редънбоу. След няколко секунди Тайнън поднови словото си, като наблягаше на всяка дума:

— Още тази нощ трябва да решите, впрочем в следващите пет минути. Ако отговорът е НЕ, можете да отворите вратата, да излезете, Дженкинс ще ви чака с белезниците, за да ви отведе обратно в килията. Ако отговорът е ДА, само го произнесете. След това ще инструктирам

и вас, и надзирателя. Трябва да изпълнявате точно казаното и след една седмица ще притежавате четвърт милион долари и свободен живот. Когато напуснете затвора, трябва просто да се придържате към инструкциите, поставени в джоба на новото ви сако, заедно с билета за самолет до Майями и резервацията за хотела.

Тайнън замълча за миг.

— Добре, Дон — каза той меко. Всичко зависи от вас. Какво ще бъде решението ви?

Пет дни по-късно Колинс отиде във федералния затвор край Люисбърг.

Като се завърна от Лос Анджелис, Колинс се яви на доклад при президента Уодсуърт за посещението си в Калифорния. Рапортът му беше кратък, защото пропусна да спомене твърде много от истинската си дейност. Беше решил, поне засега, да не открива на президента посещението си до Тюл Лейк; беседата си с депутатите Кийф, Юркович и Тобиас и личната среща с председателя на Върховния съд Мейнърд. Не искаше да споделя тези неща с президента, защото все още не беше сигурен за ролята му в тези подозрителни случки в Калифорния. Вместо това се спря главно на телевизионната дискусия с Тони Пиърс. След това говори надълго и широко за речта си пред Асоциацията на юристите. Разду я така, че да звучи като триумф, но президентът беше добре информиран и изказа прикрито своето разочарование.

— Вие омаловажихте нашата кауза относно 35-та поправка — беше му казал той. — Надявах се да употребите по-силни думи. Независимо от това нещата се оправят. Днес получихме хубави новини.

Добрата новина била последната анкета на Ронълд Стийдмън сред калифорнийските законодатели. В Камарата на представителите членовете, готови с позицията си, са, както следва: 65% — за и 35% — против. В щатския Сенат съотношението е 55% — за и 45% — против. С голямо усилие Колинс беше прикрил объркването си.

След това Колинс бе обзет от желание да посети Люисбърг, за да намери единствения възможен източник за тайната на документа R. Надяваше се да предприеме пътуването на втория или третия ден от

завръщането си във Вашингтон. Изискванията, наложени му от посещението при президента и от службата му, бяха направили невъзможно незабавното му излитане. Най-после чрез подчинените си в бюрото за затворите беше уредил заминаването си. Тъй като знаеше, че не може да обясни и оправдае истинския повод на посещението, измисли привидна причина: ангажиран с препоръките за ревизия на акта за обновление на затворите, за да проучи въпроса, извършва посещение на федералния затвор в Люисбърг.

И така, заедно с надзирателя Брюс Дженкинс той извършваше бърза инспекция на затвора. Беше издържал с мъка прегледа на шивашката работилница и на железарската фабрика; беше посетил класните стаи, болницата и библиотеката; беше се измъчил в разговори с набутаните в килии хора под контрол на затворническите началници. Последната обиколка бе завършила и най-важната част за Колинс щеше да започне. Беше отказал учтиво да обядва, под предлог, че го чака важна среща в Ню Йорк.

— Мога ли да направя нещо друго за вас? — запита надзирателят Дженкинс.

— Направихте доста — отвърна Колинс с благодарност. — Видях всичко необходимо. По-добре аз... — Той демонстрира колебание. — Всъщност има още нещо. Занимаваме се с данъчен случай и името на един от вашите затворници се появява постоянно. Питам се, бих ли могъл да го видя насаме за пет-десет минути?

— Веднага — отвърна Дженкинс. — Кажете само името, ще ви го изпратя и може да говорите сам с него.

— Името му е Редънбоу, Доналд Редънбоу. Бих искал да го видя.

Надзирателят Дженкинс не се опита да скрие изненадата си.

— Искате да кажете, че не сте преглеждали утринните вестници? Не сте гледали и телевизия?

— Не.

— Доналд Редънбоу е мъртъв, съжалявам. Умря преди три дена, сърдечен инфаркт. Не съобщихме веднага, докато не намерим близките му. Оповестихме го снощи, а тази сутрин го отразиха и средствата за информация.

— Мъртъв — каза глухо Колинс. Почувствува, че му се повдига. Последната му надежда да научи нещо за документа R беше също мъртва.

— Закъсняхте с три дена — каза Дженкинс. — Лош късмет.

Отчаян, Колинс беше готов да си тръгне веднага, когато внезапна мисъл го задържа.

— Казахте, че сте задържали обявяването на новината с три дни, защото сте искали да се свържете с роднините му?

— Да. Дъщеря му е във Филадельфия. Случи се така, че се намираше вън от града. Накрая я открихме не само за да ѝ съобщим за смъртта, но и да определим мястото на погребението. С нейно съгласие го погребяхме тук, на държавни разноски.

— Как понесе тя новината?

— Естествено беше много разстроена.

— Смятате ли, че Редънбоу е бил много привързан към дъщеря си?

— С изключение на бившия главен прокурор Бакстър, негов приятел, Сюзи беше единствената, която му пишеше редовно.

— Имате ли адреса ѝ.

— В действителност не...

— Тогава как я уведомихте?

— Тя притежава пощенска кутия в главната поща на Филадельфия. Изпратихме телеграма и когато я е получила, обади ни се по телефона.

— Можете ли да ми дадете номера на пощенската ѝ кутия?

— Разбира се! — Той отиде до бюрото си, прехвърли някакви папки и отвори една. — Той е п.к. 153, Уилям Пен Анекс — пощенска станция, Филадельфия, 19 105.

— Благодаря — каза Колинс. — Твърдите, че тя поддържаше редовна кореспонденция с баща си?

— Да.

— Може би е запозната с част от неговите дела. Възможно е пък тя да ми помогне.

— Може би, но се съмнявам.

— Аз също се съмнявам — каза Колинс обезкуражен. — Ще видим.

Операцията протече невероятно устремно, но засега без каквато и да било спънка. Седнал в тресящата се кабина на блестящата

моторница, понесла се по изкуствения канал между най-южната ивица на Майями Бийч и Фишър Айлънд, той се опитваше да възроди отново в паметта си събитията от миналата седмица.

Преди шест нощи се бе разделил с директора на ФБР в познатата ни горска просека извън затвора, като се съгласи на чудноватата сделка, предложена на затворника Доналд Редънбоу. Две нощи по-късно, прегънат до задната седалка в колата на надзирателя Дженкинс, той бе изведен от дълбоко заспалия затвор под името Хърбърт Милър, свободен гражданин.

От първата си среща с Тайнън бе посетен само от един човек, известен му по име Хари Адкок. Бяха го посетили още трима, но за него те бяха безименни. Редънбоу си спомни, че го бяха поставили в карцер, за да го изолират от другите затворници. Тук го бе посетил най-напред възрастен човек с куц крак. Той беше поставил върху пръстите му някаква много болезнена киселина, за да промени пръстовите му отпечатьци. След това беше пристигнал оптик, взе очилата му и му постави контактни лещи. Третият беше бръснар. Той обръсна мустаците и бакенбардите му, боядиса русите му кичури коса в черни и му нагласи черна перука. Най-накрая беше дошъл и Адкок с документи (кръщелно свидетелство и документ за почетно освобождаване от армията), и съответните карти (свидетелство за правоуправление на кола, кредитна карта за наемане на коли и карта за социално осигуряване), та да бъдат подменени старите му документи и да се превърне в достопочтения гражданин Хърбърт Милър, на петдесет и девет години. Старият му костюм бе заменен с тъмнокафяв по най-съвременна кройка, та де не изглежда демоде. Бяха последвали устните инструкции на Адкок: веднага след освобождаването му да отлети за Майями с нощния самолет. Там ще го очаква запазена стая в хотел „Бейамо“ на името на Хърбърт Милър, на улица „Уест Флеглър“. През целия следващ ден и нощта щял да бъде свободен да изкопае скритите един милион долара. Никой нямало да го проследява. На още по-следващия ден, малко преди обяд, трябвало да се срещне с една посредница, наречена мисис Ремос, в предградието Кокънт Гроув и чрез нея да се свърже със сигурен хирург, за да проведе козметична операция около очите му, преди да отлети от Майями. Същата нощ трябвало да отиде до чакаща го моторница на Мюнисипалити Пиър в Майями Бийч, за да бъде отведен до Фишър Айлънд. Там при първата

патрулна система щял да бъде спрян чрез повикване „Милър“. Той трябвало да изрече два пъти паролата „Линда“. След това щял да предаде парите и да се върне при чакащата го лодка. В Майями трябвало да приключи с козметичната операция, а след това щял да бъде напълно свободен да върви, където иска и да върши каквото му харесва.

— Ще получиш новия си костюм точно преди напускането на затвора — беше му казал Адкок. — В десния външен джоб на самото ще намериш плик. В него ще бъде билетът до Майями, мястото на срещата ти с моторницата, карта на Фишър Айлънд с обозначение къде ще предадеш парите, а също така в джоба ще имаш достатъчно пари, за да ти стигнат, докато си вземеш твоя четвърт милион от плячката. Върши точно каквото ти е наредено! Не си въобразявай, че можеш да ни погодиш номер. Такова нещо ще увреди само здравето ти. Разбрано ли е?

Беше разбрал всичко.

Нощният самолет го бе свалил на международното летище Майями точно по разписание. Навреме се бе явил и в разнебитения хотел „Бейамо“. Беше взел кола под наем и озъртайки се дали не е следен, бе стигнал до Евърглейдс, западно от Майями. Тук той бе отишъл пешком до брега на едно от блатата, където бе скрил милиона в херметическа метална кутия преди повече от три години. Беше изпразнил съдържанието на кутията в две пазарски торби, които натика в куфар, и се бе запътил към колата. Останалото свърши лесно. В хотелската си стая бе отделил четвърт милион долара и ги бе поставил в друго малко куфарче, готово от по-преди. През нощта го бе отнесъл на международното летище и го бе заключил в металните кутии за съхранение на багаж. Напускайки летището, си бе купил вестник „Херълд“. Забил жаден поглед в него, той бе потърсил съобщението за смъртта на Доналд Редънбоу. Някъде на шестата страница бе открил стара, непривлекателна снимка на Редънбоу и некролог. Беше изпитал странно чувство, докато четеше за своята смърт, да научи колко малко бе постигнал в живота си и как върху него е легнала сянка от делото му за кражба и присъдата му. Това беше нечестно — никъде не се споменаваше, че е невинен. Беше му домъчняло също много за любимата му дъщеря, оставена с такова наследство. Беше се замислил ще посмее ли някога да се яви пред нея

и да съобщи истината. Бе разбрал, че не ще има тази смелост. Хора, поставени в положение да сътворят нов човек, не можеха да бъдат измамани без тежки последици.

Съгласно инструкцията за следващия ден освен критичното нощно пътуване до острова му бе останала само още една среща. Малко преди обяд бе пристигнал с колата в Коконът Гроув и бе намерил бунгалото на посредницата. Разговорът беше преминал бързо и задоволително. Тя бе възрастна мулатка, уведомена за неговото посещение.

— Късметлия сте, мистър Милър! — посрещна го тя. — Наскоро изгубихме добър пластичен хирург, но преди два дни дойде негов заместник. Това е доктор Гарсиа. Много е компетентен и понеже още не са му уредени имиграционните документи, можете да го считате за абсолютно сигурен. Скоро избяга от Куба и докато не му оправим документите, считайте го за нелегален. Необходимо е да действваме предпазливо. Ще бъдете ли свободен тази нощ? О, след десет часа. Добре, доктор Гарсиа ще чака във вашата стая към десет и петнадесет. Предпочитаме да не пита за вас на рецепцията. По-добре е да чака направо в стаята ви. Ключът е сигурно у вас? А, добре, дайте ми го. В нишата за пощата ви на рецепцията те имат друг. Сигурна съм, че доктор Гарсиа ще ви прегледа, ще ви информира какво може да се направи и ще определи мястото и времето за операция. Значи, ясно, десет и петнадесет.

Следобед той се поразходи и направи някои покупки, а после се върна в хотела и тук дочака нощта. Когато се стъмни добре, той взе другия куфар, излезе и продължи с такси през Макартър Созуей към Майями Бийч и Мюнисипалити Пиър.

Около осем часа бе намерил вече моторницата. Подаде куфара на собственика ѝ, флегматичен кубинец, и сам се качи в нея.

Сега, както беше планирано, той беше на път към острова. Оставаше още половин миля, за да се заплати, и уговорената с Тайнън сделка да приключи.

Отново, за кой ли път, Редънбоу измъкна надрасканата на ръка схема на острова, като се мъчеше да я запечати в паметта си. Фишър Айлънд представляваше 213-акрово изоставено парче земя. Напълно безлюден, върху него растяха най-дебелите в света австралийски иглолистни дървета, стърчеше празен, подобен на призрак замък,

владян някога от основателя на Майями, и два петролни резервоара-цистерни.

Тази нощ, помисли си Редънбоу, островът ще бъде населен отново най-малко от двама души — той самия и един непознат.

Моторът на лодката намали скоростта, запърпори и спря.

Редънбоу се наклони напред и видя, че водачът му дава знак. Той сграбчи нервно куфара, наведе се ниско, измъкна се от кабината и стъпи върху дървения кей. Водачът викна след него, тогава той се досети и се обърна да поеме мощен електрически фенер. Започна да се изкачва по пътеката. Белезите от местността, останали в паметта му, личаха добре. Затрудняваха го само тъмнината въпреки фенерчето и тежестта на куфара с три четвърти милион долара в банкноти в него. След малко — защото беше загубил представа за времето — пред него се появи първата цистерна, очертана в част от светлинния сноп. Насочи се към нея. Запъхтян от изкачването, когато беше на десетина метра от цистерната, той чу шумолене. Закова се на място и до него достигна глас:

— Вие сте мистър Милър? Гласът беше висок, с ясен испански акцент.

— Аз съм.

— Угасете фенерчето.

Той бързо изпълни нареждането.

След миг гласът прозвуча по-близо:

— Каква е паролата?

Беше почти забравил, но веднага си спомни.

— Линда — произнесе той и повтори, — Линда!

Чу се нещо като грухтене.

— Оставете каквото носите там, където сте. Тръгвайте обратно по същия път към лодката.

Като постави куфара на земята до себе си, той отговори:

— Добре, тръгвам си.

Обърна се бързо и се опита да ускори хода, докато търсеше пътеката. С угасено фенерче той се почувствува объркан в тъмнината, закачи крака си и падна. Изправи се и тръгна бавно. След няколко минути спря, за да си поеме дъх. Тогава чу гласове, два гласа, бърборещи си весело зад група дървета.

Не беше помислил изобщо за парите, след като ги бе изровил. Сега, за първи път като свободен човек, той си позволи да помисли за тях. Учуди се защо Тайнън иска такава голяма сума, и то без да остане следа. Може би има лични финансови неприятности. Питаше се защо такава сделка бе поверена на двама съмнителни типа, единия от които явно от испански произход. Кои бяха те? Вероятно агенти на ФБР. Изкушаваше се да ги огледа. Доналд Редънбоу не смееше да се поддаде на подобно изкушение, но Хърбърт Милър посмя.

Вместо да тръгне по пътеката, той пресече диагонално покрай разредените дървета. Движеше се много внимателно, така че да не се спъне и падне отново. След пет минути видя светлина. Като се криеше от едно дърво зад друго, доближи се на около двадесет и пет метра. Спря се, задържал дъх, с наострени уши и очи.

Пред него бяха двама души. Единият, ярко осветен от фенера на партньора му, бе клекнал до куфара и проверяваше или броеше парите. Другият, изправен над него с фенера, не се различаваше ясно. Повисокият с фенера попита:

— Всичко ли е налице? — Неговият английски бе без акцент.

— Редовно е — отвърна клекналият.

— О, та ти ще бъдеш много богат — каза този с фенера, — богатият сеньор Рамон Ескобар.

— За бога, ще си затвориш ли устата, Фернандес! — излая клекналият, а сетне вдигна глава, като фенерът освети напълно лицето му, и изкряска нещо на испански.

Редънбоу го видя сега ясно: нисък, с къдрава катраненочерна коса, дълги бакенбарди, грозно лице с хлътнали бузи и синкав белег по дължината на долната му челюст.

Нареченият Ескобар отново се зае със съдържанието на куфара и двамата продължиха да разговарят само на испански.

Нямаше смисъл да остава повече тук и Редънбоу се обърна и предпазливо се насочи надолу. Любопитството му не бе задоволено. Не можеше да повярва, че тази двойка, Ескобар и Фернандес, са агенти на ФБР. Тогава кои са? Какво общо имат с директора Тайнън?

Когато намери пътеката и се отправи към дървения кей, той престана да разсъждава върху видяното, повече го занимаваше собственото му бъдеще.

Пътуването обратно до Майями му се стори далеч по-спокойно и по-бързо. Стъпил отново на сушата и снел бремето от раменете си, той най-сетне се почувствува свободен и разполагащ със себе си човек. Изведнъж се досети, че все още не е напълно свободен. Оставаше му още едно задължение... Днес предобед се бе договорил — жест на учтивост от страна на Върнън Т. Тайнън посредством посредницата мисис Ремос да се срещне с чужденец, нелегално работещ пластичен хирург, наречен доктор Гарсиа.

Докато доближаваше колонката за таксита, си припомни, че срещата е за десет и петнадесет, но същевременно усети и вълчи глад — не беше ял почти цял ден, а му се искаше и да отпразнува този ден. Налагаше му се да избира да се завърне ли в потискащата хотелска стая и да изчака гладен доктор Гарсиа, или да отиде да се нахрани добре, но така щеше да закъснее за срещата. Не искаше да пропусне шанса с доктор Гарсиа. Пластичната хирургия беше от голямо значение за него и искаше час по-скоро да узнае какво може да направи докторът с формата на очите му и торбичките под тях. Искаше също да узнае колко е необходимо да чака за операцията и за колко време ще заздравеят раните от нея. Все пак беше сигурен, че докторът няма да му се разсърди, ако позакъснее малко, та нали имаше ключа от стаята му и можеше удобно да го изчака там. Да, нека доктор Гарсиа почака, нали при своето положение той не можеше да си намери така добре платена работа всеки ден.

Когато достигна колонката за таксита, Редънбоу беше взел вече решение и седна в първото такси.

— Има ресторант на Колинс Авеню, на около миля зад хотел „Фонтенбло“, не зная името му, но ще ви го покажа — даде той нареждането си на шофьора.

Направи си сметка, че може да се нахрани, без да бърза, и да изпие бутилка вино и все пак няма да закъснее повече от половин час за срещата. Най-важно беше, че тази вечер той бе приключил своята част от сделката с Тайнън, а и Тайнън също и всичко между тях беше свършило. Сега е време да празнува.

Час и петнадесет минути по-късно, напълнил добре стомаха си, той се чувстваше много по-добре, беше готов да се срещне с доктор Гарсиа и да сътрудничи в последната трансформация на Редънбоу в Милър. Усетил, че ще закъснее с повече от три четвърти час за

срещата, Редънбоу побърза да наеме друго такси, насочи го към хотела „Бейамо“, прекосиха моста „Биснейн Бей“ и достигнаха Уест Флеглър Стрийт. Като завиха по нея към хотела, той видя голяма тълпа, противопожарна кола и две полицейски коли. Цялата бъркотия беше в близост с хотела.

— Можете да ме оставите тук — каза той на шофьора.

Запъти се бързо към тълпата. Когато стигна там, видя, че вниманието на всички е насочено към хотел „Бейамо“. Пожарникари теглеха маркучите си през фойето. Все още се виеше дим през разкъртените прозорци на третия етаж. Редънбоу трепна и осъзна, че неговата стая бе на този именно етаж.

Той се обърна към най-близкия до себе си зяпач, брадат младеж с фланелка от университета в Майями:

— Хей, какво е станало тук?

— Преди около час се получи експлозия и пожар на третия етаж. Разрушени са четири-пет стаи. Чух да казват, че един човек е убит и двама са ранени.

Редънбоу потърси с поглед напред и откри няколко мъже и жени, един от тях с микрофон, явно журналисти, да интервюират шефа на пожарникарите. Бързешком той разбута тълпата, като мърмореше, че е от пресата, докато достигна предната линия от зрители. Оказа се точно зад гърба на говорещия.

— Казвате, че има само един смъртен случай? — питаше един от репортерите.

— Да, само един досега. Това е заемащият стаята, където е станала експлозията. Трябва да е бил убит в същия миг. Стаята е напълно унищожена от огъня, а той се е превърнал просто на въглен. Името му е, един момент да погледна, да, ето, името му е било Хърбърт Милър. Няма други данни за самоличността му освен от регистрацията в хотела.

Редънбоу трябваше да притисне устата си с ръка, за да потисне вика си.

— Установихте ли причината за експлозията? — запита друг журналист. — Пропукване на газова тръба или бомба?

— Не може още да се каже. Твърде рано е. Утре ще разполагаме с повече информация за вас.

Разтреперан, Редънбоу се извърна, разбута гълпата и се отправи към тротоара. Замаян, той се мъчеше да си обясни какво бе станало. Изключително рядко жив човек може да бъде свидетел на един, а да не говорим и на два свои некролога.

Тайнън бе убил Редънбоу, за да го възкреси като Милър.

Получил веднъж своя три четвърти милион, той се бе заел да убие и Милър. Сега официално той го беше убил.

Мръсна, мръсна двулика свиня.

Редънбоу не можеше да стори нищо по отношение на това, сега или някога изобщо. Той беше изчезнал, беше никой. Изведнъж осъзна, че в този факт се крие истинска сигурност за него, стига някой да не го разпознае като Редънбоу или Милър. След всичко това страшно много му се налагаше пластична операция — горкия доктор Гарсия, — и то колкото е възможно по-скоро. За тази цел се нуждаеше от място, където да се скрие, и от някого, в чиито ръце може да повери живота си с пълна вяра. Нямахше такъв човек, но внезапно му дойде наум, че този човек съществува.

Затича се да намери трето такси. То трябваше да го отведе до международното летище на Майями.

На другия ден, седнал зад бюрото си, Кристъфър Колинс разговаряше възбудено по телефона със заместника си.

— Е, какво, Ед, откри ли нещо?

— Да, пощенска кутия 153 във филаделфийската пощенска станция „Уилям Пен Анекс“ е била наета и продължава да е наета от мис Сюзън Редънбоу.

— Адресът ѝ, имат ли го хората от пощата?

— Имаш късмет. Той е 419 1/2 Саут Джесъп Стрийт. Хей, Крис, за какво ти е всичко това?

— Когато разбере, ще ти го кажа. Благодаря, Ед.

Колинс остави слушалката, като записа адреса. Впи бърз поглед в него и си помисли, е, може пък Люисбърг да не беше пълна загуба. Беше пропуснал големия си шанс, понеже Редънбоу почина три дни по-рано. Сега притежаваше една-единствена тънка нишка, която би го довела до документа R. Съзюн Редънбоу, осиротялата дъщеря. Тя е била най-близкият човек на бащата. Само тя бе продължила да

поддържа връзка с него. Ако той е знаел за документа R, и тя сигурно е чувала нещо за него.

Много слаба надежда, но единствена, разсъждаваше Колинс.

Той стана, прекоси огромния кабинет и надникна в стаята на секретарката си.

— Мериън, какъв е графикът ми за срещи днес?

— Здраво претъпкан.

— Не можем ли да отрежем или да отложим нещо?

— Боя се, че е невъзможно, мистър Колинс.

— А какво ще кажеш за утре?

— Момент, да видя... Много лек за сутринта...

— Добре. Отложи всички срещи. Грабвай веднага телефона и ми ангажирай място в най-ранния самолет утре сутринта за Филадельфия. Много е важно, най-малко надявам се, че е.

6.

Къщата беше малка, дървена и до известна степен чудновата сред заобикалящия я свят. Намираше се зад солидна постройка в същия двор на Саут Джесъп Стрийт във Филадельфия. Някога сигурно е служила за дом на слугите, а сега се даваше под наем и беше чудесно място за сам човек, търсец уединение.

Преди да тръгне от Вашингтон, Крис Колинс беше научил предварително всичко възможно за Сюзън Редънбоу. То не беше много. Тя бе единствено дете на Доналд Редънбоу, на двадесет и шест години. Беше се дипломирала в университета в Питсбърг и сега работеше като журналистка в местния „Инкуайърър“.

Колинс бе телефонира лично до редакцията на вестника, за да си уреди среща с нея, но му отговориха, че тя е у дома си — болна. Колинс можеше да я разбере. Беше загубила единствения си останал жив родител и ѝ бе необходимо малко време, та да се съвземе. Колинс реши да не я безпокои по телефона — беше сигурен, че ще я намери в дома ѝ.

Когато пристигна във Филадельфия, той нае кола и нареди на шофьора да го закара направо на Саут Джесъп Стрийт. Остави колата и телохранителя си на половин блок от мястото и продължи пеша. Сега огледа от тротоара тесния път, водещ до задната къща, и тръгна по него. Опита се да си представи какъв подход да възприеме към Сюзън Редънбоу. Впрочем нямаше какво да планира. Баща ѝ или бе ѝ казал нещо за документа R, или не. Тя беше последната му едва блещукаща надежда. След Сюзън край.

Пресече малкия заден двор, стигна входната врата и натисна бутона на звънеца. Почака. Никакъв отговор. Натисна втори път, отново без резултат. Тъкмо реши, че е излязла на пазар или е отскочила до доктора, и вратата се откряна леко. Млада жена го гледеше изпитателно през тесния отвор. Беше привлекателна, с руса коса, падаща до раменете ѝ, с изопнато неестествено бледо лице.

— Мис Сюзън Редънбоу? — запита той.

Тя отговори с плахо, нервно кимване.

— Тази сутрин телефонирах във вашата редакция, за да мога да уговоря среща с вас. Казаха ми, че сте болна у дома си. Идвам от Вашингтон, за да се срещна с вас.

— Какво обичате? — попита тя.

— Желая съвсем кратък разговор с вас относно баща ви. Съжалявам за...

— Сега не мога да приема никого. — Гласът ѝ прозвуча остро. Явно беше силно разстроена.

— Нека ви обясня...

— Кой сте вие?

— Аз съм Кристъфър Колинс, главният прокурор на САЩ. Аз...

— Кристъфър Колинс? — разпозна тя името. — Какво...

— Трябва да говоря с вас. Полковник Ноъ Бакстър беше мой близък приятел и...

— Познавали сте се с Ноъ Бакстър?

— Да. Позволете ми да вляза. Ще ви отнема само няколко минути.

Тя се поколеба за миг, после отвори вратата.

— Добре, но само за няколко минути.

Той влезе в малка, подредена с вкус дневна стая, отрупана с многоцветни декоративни възглавнички. Вляво имаше врата, водеща вероятно към спалнята, а вдясно арковиден отворен портал и зад него малка маса за хранене и врата към кухнята.

— Можете да седнете — покани го тя.

Той седна на ръба на отоманката, оказала се най-близо до него. Тя остана права насреща му, като пригладжаше нервно косата си назад.

— Много съжалявам за баща ви — започна той. — Ако бих могъл да направя нещо...

— Всичко е наред. Наистина ли сте главният прокурор?

— Да.

— Не сте изпратен от ФБР?

— Аз ги пращам, а не те мен — усмихна се Колинс. — Не. Тук съм по свое желание, по лична работа.

— Казахте, че сте били приятел на полковник Бакстър?

— Бях. Мисля, че баща ви също беше.

— Бяха много близки.

— Тук съм тъкмо защото полковник Бакстър и баща ви бяха приятели. Когато полковник Бакстър починал, оставил известно съобщение за мен. Оказа се, че това са били последните му предсмъртни думи. Отнася се до нещо, което непрекъснато търся от този момент. Не успях да получа информацията от Бакстър, но се досетих, че баща ви може да знае нещо по този въпрос от полковника. Зная, че Бакстър много често е споделял с баща ви.

— Наистина, така беше. Вие откъде го знаете?

— От мисис Бакстър, Хана Бакстър. Тя ме насочи да посетя баща ви в Люисбърг. Допускаше, че той би могъл да знае нещо по проблема. Преди два дена посетих Люисбърг, само за да науча за смъртта на баща ви. Тогава разбрах, че вие сте единственият човек, поддържал връзка с вашия баща. Хрумна ми, че той може да е говорил с вас по въпроса, проучван от мен. Реших да ви открия и да поговоря с вас.

— Какво искате да знаете?

Той пое дълбоко въздух, а после постави въпроса:

— Питам се, споменава ли е някога баща ви за нещо, наречено документът R?

— Какво е това? — Погледът ѝ не изразяваше нищо.

Сърцето на Колинс замря.

— Не зная. Надявах се, че вие може да знаете.

— Не — каза убедително тя. — Никога не съм чувала такова нещо.

— Проклятие! — измърмори той под носа си. — Простете ми, разочарованието ми е голямо. Вие и вашият баща бяхте последната ми надежда. Е, опитах и това е всичко. — Той стана съкрушен от отоманката. — Няма да ви безпокоя повече. — Той се поколеба. — Позволете ми да кажа само това, полковник Бакстър вярваше на баща ви. Преди да получи удар, той действуваше да освободят баща ви под гаранция. След него аз прегледах случая и съм съгласен с Бакстър. Редънбоу бе осъден погрешно. Аз също планирах да работя за освобождаването му. Обещах на мисис Бакстър да обсъдим с него този въпрос, когато го посетя заради документа R. Хана Бакстър заяви, че ще му пише за моето посещение и ще му каже да ми помогне. — Той повдигна безпомощно рамене. — Изглежда, винаги пристигам късно.

Колинс забеляза, че очите на момичето уплашено се разшириха и покри с ръце устата си, докато се бе втренчила зад него. Внезапно

прозвуча трети глас в стаята.

— Този път не сте закъснели — произнесе някой зад него.

Колинс се извъртя бързо и видя непознат човек, изправен под арката на портала. Този възрастен човек му се стори смътно познат и все пак неизвестен.

Човекът се приближи и леко се поклони.

— Аз съм Доналд Редънбоу — каза кратко той. — Интересувате се от документа R. Какво искате да знаете за него?

Измина повече от половин час, преди да бъде споменат отново документът R в пълния смисъл на думата.

Най-напред трябваше да се справят с факта, че Колинс не можеше да повярва на очите си. С това се справи бързо Редънбоу.

— Редънбоу възкръсна из мъртвите — бе казал той. — Аз съм мъртъв, но само по име, иначе съм си съвсем жив. Ще се върнем отново към моята личност, когато узная повече за вас и как успяхте да се доберете до мен.

След това трябваше да се справят с изненадата на Сюзън. Отново баща ѝ взе думата:

— Сигурно не можеш да разбереш, Сюзън, защо посмях да разкрия себе си? Защо специално пред големец от правосъдието? Защото освен от теб аз се нуждая и от човек, комуто мога да се доверя напълно. Мисля, че мога да имам пълна вяра в мистър Колинс. В гласа му звучеше симпатия към мен дори когато не подозираше, че съм тук. Нуждая се от помощ, Сюзън. Може би, ако сторя нещо за него, и той ще ми се отплати със същото.

Накрая трябваше да се оправят и с объркването на Редънбоу. Той се бе опитал да си изясни положението, като бе попитал откъде Колинс знае за евентуалното съществуване на документа R и защо бе допуснал, че Редънбоу би знаел нещо за него.

— Вероятно сте обяснили на дъщеря ми, но аз не можех да чувам, защото се криех в кухнята. По-късно се приближих. Преди да продължим, по-добре ми кажете как се добрахте дотук.

Те се бяха настанили на отоманката, обърнали лица един към друг, опрени върху възглавничките на Сюзън.

Колинс му беше разказал бавно, внимателно, откровено, с най-големи подробности за събитията от момента на смъртта на полковник Бакстър насам. Накрая му бе изложил и срещата си с Хана Бакстър. След като му била заявила, че изобщо не е чувала за подобен документ, бе изказала предположението, че ако Ноъ е доверил на някого съдържанието му, това ще е само Доналд Редънбоу.

— Да, тя ми писа да очаквам вашето посещение — бе казал Редънбоу.

— И аз отидох, но надзирателят ми каза, че сте мъртъв, а ето вие сте тук.

— Сега зная как сте стигнали до мен. Нека аз пък ви разкажа как се озовах при дъщеря си, колко съм щастлив, че съм тук. Тя е чудна история, но повярвайте й.

Колинс го бе слушал с отворена уста, без често да може да прикрива недоумението си. Нощното посещение на Тайнън и предложението му Редънбоу да откупи свободата си с три четвърти милион долара му подеждуваха зашеметяващо. То бе породило у него въпроса, за какво е била необходима на Тайнън тази огромна сума, но Колинс не прекъсна Редънбоу, за да пита. Бе изслушал цялата история до момента на експлозията в хотелската стая и как прилично са ликвидирали по този начин второто му его — Хърбърт Милър.

Когато Редънбоу приключи разказа си, у Колинс не бяха вече останали никакви съмнения за всичко, случило се в Калифорния.

— Тайнън — бе произнесъл той гласно.

— Той стои зад всичко — се бе съгласил Редънбоу. — Вижда се много ясно защо. Прочетох 35-та поправка. Тя ще го направи най-всевластния човек в Америка, по-могъщ даже и от президента. Въпреки това готов съм да се басирам, че не може да се намери и най-дребно доказателство срещу намеренията му.

Колинс бе помислил малко, преди да отговори.

— Не, доколкото ми е известно, но може би в документа R се крият такива доказателства. Може ли сега да поговорим за него?

— Можем, но преди това искам от вас три неща.

— Назовете ги.

— Първо, искам да се проведе върху лицето ми пластична операция. Най-вече около очите. Вероятно това ще се окаже достатъчно. Не съм убеден, че ще бъда разпознат още днес, но ако това

се случи, съвсем сигурно ще бъде мъртъв. Тайнън ще се погрижи то да се случи.

— Никакви проблеми. Разполагаме с подходящ хирург в Карзън Сити, Невада, ФБР не знае за него. Коза Ностра и ЦРУ се ползват от неговите услуги, ако това ви доставя удоволствие. Кога бихте искали да приключим с това?

— Незабавно. Да речем, утре.

— Дадено.

— Нуждая се от нова самоличност. Доналд Редънбоу умря в Люисбърг, Хърбърт Милър изгоря в Майями. — Той бе измъкнал портфейла си, бе извадил оттам три карти и ги бе подал на Колинс. — Удостоверение за правоуправление на кола, кредитна карта за наемане на коли и карта за социално осигуряване, само това остана от Хърбърт Милър. Трябват ми нови документи. Нужно ми е да се превърна пак в някой.

— Ще трябва да ги изработим в Денвър. След пет дни ще ти имате. Какво още? Споменахте и за друго нещо.

— Да, тържествено обещание от ваша страна.

— Казвайте.

— Ако някой ден се окаже възможно да се каже истината за всичко, сторено ми от Тайнън, да направите това известно, а след като си възвърна взетите ми от него пари, да бъде възстановен и да приема собственото си име, и да бъде пуснат под гаранция или оневинен напълно.

— Не зная ще бъде ли това някога възможно.

— Но ако бъде?

Колинс бе обсъдил тази дилема бързо. Като правен служител номер едно от национален мащаб има ли право той да се договаря с осъден престъпник? Колинс знаеше, че служебните му задължения са ясни — да не дава никакви обещания пред Редънбоу и да го върне обратно в затвора. Той обаче знаеше също, като се съобразяваше с изключителните обстоятелства, че имаше и по-висок дълг, дълга към нацията. Той беше първостепенният. Той вземаше връх над всички дребни формални постановки.

— Някой ден, ако това е възможно. Ще направя каквото искате от мен — бе отговорил Колинс. — Да, ще ви помогна, кълна се.

— Сега мога да говоря за документа R.

Всичко това се бе случило през първия половин час и бяха вече достигнали, както Колинс мислеше, момента на истината.

Редънбоу взе цигара от дъщеря си, усмихна ѝ се, докато я палеше, и се обърна с лице към събеседника си на отоманката.

— Не ми е известно всичко за този документ — каза той бавно, — но все зная нещичко и то може да ви бъде от полза. Документът е неписана част от 35-та поправка, искам да кажа, такава част, скрита от хората и създадена, преди да ме натикат в тъмницата. Тя разтревожи извънредно много Ноъ Бакстър. Вярно, че той беше консервативен и в същото време умееше да подушва нещата, но също така почтен човек и строг конституционалист. Не обичаше да тълкува конституцията както дяволът Евангелието или да я променя. В същото време престъпността в нашата страна ставаше от лоша по-лоша и върху него упражниха силен натиск. Той се озова притиснат в ъгъла. Предстоеше му огромна работа и той разбра, че не може да се справи, т.е. да въдвори реда в страната, ако не се измени законът. Считаше 35-та поправка за пресилена, имаше много опасения срещу нея, но я прие. Винаги съм чувствувал, че съжаляваше за това. В края на краищата, това е моето мнение, той се ангажира така дълбоко, че нямаше как да се измъкне.

— Мисля, че сте прав — намеси се Колинс. — Както ви казах, предсмъртните му думи са били: „Трябва да говоря, те не могат да ми заповядват повече, свободен съм, не бива вече да се страхувам.“ Свободен от кого? Да се плаши от кого или от какво?

— Не зная — поклати глава Редънбоу. — Зная, че той бе затънал по-дълбоко, отколкото искаше, беше много разтревожен, а нямаше на кого да се довери, освен на мен. И ето, когато биваше в такова настроение, той ми доверяваше по нещо. При подобни обстоятелства спомена за първи път документа R. Няколко пъти след това повдигаше този въпрос отново. Изказваше желание Тайнън да не беше го ангажирал с 35-та поправка и с документа R.

— Тайнън? — изненада се Колинс. — Мислех, че президентът Уодсуърт е инициаторът на поправката и всичко свързано с нея?

— Не. Всичко бе работа на Тайнън. Той бе авторът и на поправката, и на тайния документ. Той внуши поправката на президента и на Конгреса като тяхно творение. Що се отнася до документа R, не зная друг човек освен Тайнън, Бакстър и аз, разбира се, да е чувал изобщо нещо за такъв документ.

— Мистър Редънбоу, какво представлява той?

— R е инициалът на думата реконструкция, т.е. обновление, с други думи документ за реконструкция.

— Реконструкция на какво? На Съединените щати ли?

— Да, точно така. Това е тайно разработен план за допълване на поправката и провеждането ѝ на дело. Той е оръдие за реконструиране на САЩ и превръщането им в държава без престъпност. Документът се състоеше от две части и Бакстър бе запознат само с едната. Втората, ми каза той, била все още разработвана от Тайнън. Първата част е водещата програма.

Объркан, Колинс извика:

— Водеща програма? Какво е пък това?

— Тъкмо се готвех да ви го обясня. Казах ви, че Тайнън е авторът на 35-та поправка. Ето как се зароди тя. В усилията си да развие нови закони, за да ги препоръча на президента и Конгреса, та посредством тях да обърне назад бързо растящата престъпност в национален мащаб, на Тайнън му хрумна идеята да проведе проучвания сред така наречените обществени групи без престъпност или почти без престъпност на територията на САЩ. Ако съществуват градове, показващи значително ниска степен на престъпност, какви елементи в структурата на подобни общества правят възможно това?

— Дотук разумно — съгласи се Колинс.

— Но само дотук. Хората на Тайнън заредиха компютрите, те забръмчаха и в резултат му дадоха колкото щещ общества, свободни от престъпления. Във всичките случаи се оказа, че всяка от тези социални групи е град на голяма индустриална компания, така наречените компанияни градове.

— Компанияни градове? — учуди се Колинс.

— В САЩ те изобилствуват. Такъв град обикновено е обществена единица, построена от дадена компания и служеща само на нейните изисквания. Типичен пример в този смисъл е Морънси, Аризона, където Фелпс Додж притежава открити медни мини. Всеки дом, магазин, служебна постройка, трудов процес е собственост на Фелпс Додж. Комуналните услуги са също негови. Животът на цялото общество тече под контрола на компанията. Все пак не всички компанияни градове са съвсем без престъпност. Не зная как е в Морънси, но в известни подбрани градове престъпност почти не

съществува. Те са обикновено малки, отдалечени общества, където едно-единствено лице или компания доминира върху живота на целия град.

— Диктатура — обади се Колинс.

— В известен смисъл. Най-меко казано, място, където се упражнява могъщ и затегнат икономически и социален контрол. Сред тези почти свободни от престъпност обществени формации Тайнън откри една, която му взе ума. Тя имаше най-добрите и най-дълго просъществували показатели. Нямаше отбелязани никакви престъпления или безредици. Наричаше се Арго Сити и беше притежание на Арго Смелтинг енд Рифайнинг Къмпъни от Аризона. Тайнън проведе най-подробно проучване на града и откри тайната му. Изясни се, че законът за гражданските права не съществува в този град. Жителите му, изглежда, нямаха нищо против. Бяха доволни да бъдат икономически и физически обезпечени. Ползувайки правната структура на този град, Тайнън разви идеята си за 35-та поправка. Реши, че каквото може да действа в Арго Сити, може да се разпростре върху цялата територия на САЩ.

— Умопомрачително — каза Колинс — и дяволско.

— Още по-дяволско е какво Тайнън стори с града. Искаше да получи увереност, че всеки аспект на поправката ще намери своето покритие в реалния живот. За тази цел използва жителите на града като морски свинчета. Какъв беше начинът да вкара своите агенти в града, за да свършат това? Разследва компанията, управляваща града, и откри, че Арго Смелтинг енд Рифайнинг беше избягвала чрез измама години наред да плаща данъци. Приложи натиск над съвета на директорите и те веднага се съгласиха да се споразумеят. Ако Тайнън не докладва откритото в правосъдието, те ще му дадат да управлява града. И така Тайнън, който би управлявал страната като председател на комисията за сигурност, предвидена според 35-та поправка, устрои прототип на тази комисия в Арго Сити. Тя беше доказателствената му база как ще изглежда в действие поправката.

— Боже мой, невероятно! — провикна се Колинс. — Искате да кажете, че на наша територия в днешни дни съществува такъв град без човешки права?

— Доколкото ми е известно, съществува.

— Но това не може да се случи в демокрация като нашата, та това е беззаконие.

— Ще стане законно, когато поправката бъде одобрена в Калифорния. И ето, резултатите от този експеримент съставляват първата половина на документа R.

— А втората му половина?

— Не зная — вдигна безпомощно ръце Редънбоу.

Колинс обмисляше чутото.

— Не мога да повярвам, че в действие е такава машина. А какви са резултатите? Как подеждва тя в Арго Сити?

— Би трябвало да видите със собствените си очи — впи поглед в него Редънбоу. — Искате ли?

— Съвсем прав сте, непременно. Бих искал да стигна до дъното на Тайнъновия заговор. Рискът е голям. Сигурни ли сме?

— Този град не е много посещаван, но се надявам ние двамата да не събудим подозрения.

— Може да бъдем и трима.

— Трима? Това може да е опасно.

— Заслужава си риска — заключи Колинс.

Веднага след завръщането си във Вашингтон Крис Колинс разпореди да се започне бързо разследване за градовете на компаниите в САЩ — всички изобщо и по-специално Арго Сити, Аризона.

Проучването бе проведено тихо и с добро темпо. Сега, четири дни по-късно, върху огромното бюро в кабинета му лежах папките с основните факти. Започна да ги преглежда и забеляза веднага, че градовете на компаниите са естествено и невинно явление, свързано с ръста на националната промишленост. Ако някоя компания откриеше мина в много отдалечено място, нужни й бяха работници. За да ги привлече на такова затънтено място, компанията трябваше да приготви град за тях и семействата им. За да създаде град, компанията трябваше да изгради жилища, да организира търговията, битовите услуги и медицинската помощ. Компанията трябваше да организира също местно управление и полицейски надзор, компанията извършваше всичко за хората, а за сметка на това те се поставяха под неин контрол и ставаха нейно притежание.

Колинс продължаваше да чете. Съществуваше Пулман, Илинойс, разположен на десет мили извън Чикаго, построен от Джордж М. Пулман, милионера, притежаващ монопола за изработване на железопътни спални вагони. Пулман даваше подслон на 12 000 работници в построени от него жилища в собствения си град. Фотокопие, направено от изрезка на списание „Харпърс Ню Мънтли Магазин“ в края на миналия век, гласеше: „Компанията Пулман държи всичко в ръцете си. Никакво частно лице не може да притежава и метър земя или каквато и да било постройка в града. Никаква организация, дори и църквата, не може да обитава други помещения освен даваните под наем, неприятната картина на социалния живот веднага бие на очи... неправилно администриране... фаворизиране на едни и бездушие към други... преобладаващо чувство на несигурност. Никой не гледа на град Пулман като на истински дом. Властта на Бисмарк в Германия е далеч по-незначителна от тази, упражнявана от Пулман Пелис Кар Къмпъни в град Пулман. Всеки мъж, жена с дете в града е напълно в ръцете им. Нито един човек от цялото население не смее да си отвори устата открито срещу порядките на града, където живее.“

Понеже Джордж Пулман е вадил душите на зависещите от него чрез високи цени и наеми, народът се е разбунтувал. Те го съдили и накрая му отнели частното владение на целия град.

Пулман, Илинойс, обаче е бил изключение. Повечето модерни компанийни градове изглеждаха доста прилично. В това число бяха Скотиа, Калифорния, владян от Пасифик Лъмбър Къмпъни; Анаконда, Монтана, собственост на Анаконда Копър; Лувиер, Колорадо, град на Е. И. дю Пон дьо Немур енд Къмпъни; Сънисайд, Ута, владян от Ута Фюел Къмпъни; Трона, Калифорния, владян от Америкън Поташ енд Кемикъл Корпорейшън.

В последната папка беше Арго Сити Аризона, собственост на Арго Смелтинг енд Рифайнинг Къмпъни, но освен тях и на Върнън Т. Тайнън, и на ФБР. Материалите в тази папка бяха оскъдни, съмнително оскъдни. От пръв поглед ставаше ясна разликата между Арго Сити и обикновените кампанийни градове. В тях не всичко беше владение на компанията и не всички хора работеха за компанията. Отделни лица можеха да купят и притежават къщи. Понякога дошли отвън хора можеха да започнат тук частна работа. Граждани, неангажирани с

компанията, можеха да живеят в града. Не беше така с Арго Сити. Всичко принадлежеше на компанията — всеки дом, всяко търговско начинание, всяко обществено и държавно предприятие. Нямаше и следа от доказателство, че външен човек — човек, неангажиран от компанията — някога в историята на града е бил в състояние да се сдобие с дом или да отвори магазин.

В Арго Сити за повече от пет години не е било отбелязано никакво сериозно престъпление или безредици. Твърде добро или твърде ужасно — за да бъде истина. Колинс затвори папката.

Съществувахе само един начин да научи истината — да види всичко със собствените си очи. Ако видяното представлява предварителната картина на Америка по време на действието на 35-та поправка, тогава освен него и Редънбоу съществувахе още един човек, длъжен да я види, и той можеше да спре поправката, ако това станеше наложително.

Той взе незабавно решение. Вдигна телефона.

— Мерийн, телефонът ми изключен ли е от подслушване вече?

— Поръчаният от вас смуцаващ апарат бе включен тази сутрин, мистър Колинс.

Това го успокои. Телефонът му най-сетне бе снабден със смутител за подслушвачите, а това ще рече, че всичките му външни разговори се превръщат в неразбираем шум, освен за този, с когото говори.

Почувствувал се сигурен, той беше готов за следващата стъпка.

— Свържи ме веднага с председателя на Върховния съд, Мейнърд. Ако го няма там, открий го. Трябва да говоря с него незабавно!

Беше горещ петък преди обед в началото на юни, когато се събраха на летището във Феникс от три различни посоки.

Крис Колинс пристигна от летището Френдшип в Балтимор с „Боинг-727“ през Чикаго. Приземи се на летището Скай Харбър във Феникс, Аризона, в единадесет и седемнадесет минути. Самолетният му билет беше на името К. Кътшоу. Той беше пръв.

Минути по-късно Доналд Редънбоу, пътуващ под новото си име Дориън Шилър, долетя от Карзън Сити през Рено и Лае Вегас с „ДС-

9“. Той трябваше да бъде пръв, но полетът им бил отложен с час и петнадесет минути.

Последен, под името Джоузеф Ленгл, трябваше да дойде председателят на Върховния съд Джон Мейнърд от Ню Йорк с „Боинг–707“ в единадесет и четиридесет и шест минути.

Предварително се бяха уговорили, че Колинс и Редънбоу няма да чакат Мейнърд, тъй като не е разумно тримата да влязат в Арго Сити заедно и да се регистрират в хотел „Констълейшън“ едновременно. Бяха се разбрали Колинс и Редънбоу да тръгнат веднага за Арго Сити, а Мейнърд щеше да ги последва.

Колинс беше чакал нетърпеливо до съобщението, че закъснелият самолет на Редънбоу се е приземил. Не успя да разпознае Редънбоу, докато почти не се сблъска с него. Пластичният хирург от Невада беше свършил отлична работа. С носа на Редънбоу се беше случило нещо, така че той все още беше надут. Когато той свали огромните си слънчеви очила, можеше да се види, че торбичките под очите му ги няма. Вместо тях се виждаха малки бръчки, губеци се встрани, а очите му — по-малки, с ориенталска форма. Целият му външен вид беше напълно променен.

— Мистър Кътшоу? — каза със задоволство той.

— Мистър Дориън Шилър — отговори Колинс, като подаде на Редънбоу голям официален плик. — Вашето ново кръщение е вътре. Моите хора в Денвър бяха много експедитивни. Всичко, необходимо за Дориън Шилър, е в този плик.

— Нямам думи да изразя радостта си.

— Моята радост е двойно по-голяма, че ни водите на това място. Надявам се да се окаже такава, каквото сте слушали за него. То ще бъде достатъчно за Мейнърд. — Той хвърли поглед към часовника в залата. — Пристига след около двадесет минути. Ще вземе такси до Арго Сити. — Колинс насочи Редънбоу към изхода. — Аз съм наел кола „Форд“. Чака ни вън.

По пътя си на югозапад пресякоха огромни зелени полета с блестящи канали за напояване, преди да достигнат безкрая на пустинята. Шосето водеше направо към мексиканската граница. След малко достигнаха жълт пътен знак, изписан с черни букви:

АРГО СИТИ

НАСЕЛЕНИЕ 14 000

СЕЛИЩЕ НА АРГО СМЕЛТИНГ ЕНД РИФАЙНИНГ КЪМПЪНИ

Седнал зад волана, Редънбоу посочи с ръка:

— Ей там е шахтата на медната мина, широка е около миля и половина и дълбока около сто и осемдесет метра. Тук работи голямата част от мъжкото население.

След няколко минути бяха в центъра на Арго Сити — единична, широка, павирана главна улица, с четири или пет кръстовища. Колинс успя да различи няколко чисти, добре поддържани сгради. Една от тях беше грамаден, разположен нашироко, централен магазин с остъклена фасада. Тук бяха също пощата, театърът и магазин за домашни потреби. В центъра се разполагаше малък парк, добре подреден, с пътеки, водещи към градската библиотека, епископалната църква и двуетажна постройка, обозначена като редакция на градския вестник „Бюгл“.

Най-високото здание беше хотел „Констълейшън“ — четириетажно, добре поддържано и въпреки името си изградено в испански стил.

Оставиха колата на съседния паркинг, минаха покрай индиански магазин с изложени испански кукли, кошници, кожени произведения, сребърни накити и глинени съдове и влязоха в покрития с малки тухлени плочи хол на хотела, описващ кръг около централно открито патио.

— Изглежда като миниатюра от зданието на Едгар Хувър — прошепна Колинс. — Сигурно Тайнън го е строил.

Редънбоу постави пръст на устните си.

— Стига по този въпрос, мистър Кътшоу — измърмори той под нос.

Дежурният хоп взе куфарчето на Редънбоу и пътната чанта на Колинс, придружи ги в асансьора до третия етаж, доведе ги до стаите им, сервилно отвори междинната врата, провери климатичната инсталация, изчака си бакшиша и изчезна. Те останаха сами в стаята на Колинс.

Бяха се договорили да изчакат Мейнърд, преди да предприемат обиколката си из града.

— Щом като пристигне тук, той ще освободи таксито — поде Колинс. — Ще си тръгнем от Феникс заедно. Тогава вече няма да има

значение. — Той почеса замислено главата си. — На мен градът ми се вижда доста естествен. Всичко изглежда съвсем нормално, доколкото мога да видя аз.

— Почакайте, докато видите още нещо — отговори Редънбоу и отвори куфарчето си. — Снощи си набелязах всичко, като си припомних разговора с Ноъ Бакстър, когато обсъждахме заедно документа R.

— Аз също имам списък на местата, които трябва да посетим или огледаме, направен върху проучванията на моите хора. Нека уеднаквим двата списъка. Когато дойде Мейнърд, ще решим кое е най-обещаващо и ще разпределим задачите си.

Изработиха общ списък за около петнадесетина минути и останаха доволни от работата си.

— Дано за четири часа да открием интересуващото ни — каза Колинс.

— Можем само да опитваме — отговори Редънбоу. — Всичко ще зависи от това как хората ще приемат претекста, измислен от нас. Носите ли писмото?

Колинс потупа джоба на самото си.

— Тук е. Няма проблеми. Преди два дни човек от правосъдието успя да се добере до бланка на фирмата Филипс Индъстрийз. Не зная как успяха, но го направиха, а моята работа беше след това сам да издиктувам представителното писмо.

Те си преповториха своите легенди и се опитаха да си отговорят един другиму на подозрителни и трудни въпроси. Легендата им ги водеше в града като представители на Филипс Индъстрийз, осигурила и разрешение от Арго Смелтинг енд Рифайнинг Къмпъни, за да се запознаят с известни подобрения в устройството на Арго Сити. Тези подобрения ще бъдат обсъдени от Филипс Индъстрийз за евентуално въвеждане при преустройството на Байсбий, Аризона.

— А каква е легендата на Мейнърд? — пожела да узнае Редънбоу.

— Неговата история е съвсем различна. Ние се регистрирахме само за днес следобед. Неговата регистрация е за четиридесет и осем часа, въпреки че ще си тръгне с нас. Появата му тук е като турист, пенсиониран адвокат и стар жител на Лос Анджелис. Пътува от Лос Анджелис за Тъксън, за да посети сина и снаха си и да види

новородения си внук. Пътем спира в Арго Сити за две денонощия не само да си почине от дългия път, но и да потърси възможност за закупуване на къща тук. В миналото е бивал в града и е бил привлечен от неговия ред. Решил е да се устрои на това място.

— Не съм сигурен в това — сбърчи отекия си нос Редънбоу.

— Ще му свърши работа за четири часа. Да се опитва да става гражданин на Арго Сити? Та това ще ги изуми.

— Възможно е.

Колинс имаше още нещо наум.

— Мислите ли, че някой тук, като например управителя на града, издателя на вестник, шефа на полицията или който и да е, е чувал някога за документа R?

— Никой. Дори директорите на Арго Смелтинг. Никой не знае, че са морски свинчета от генералния план на Тайнън за САЩ в годините, които идват. Документът R може да бъде известен само на Тайнън и вероятно на това муле, дето се върти около него... забравих името му...

— Хари Адкок.

— Да, Адкок и, разбира се, покойния Ноъ Бакстър, на мен, дъщеря ми, свещеника, разказал ви за него, и на вас. Съмнявам се дали някой друг изобщо е чувал това название.

— Казахте, че Арго Сити е само част от този документ. Искам да зная и останалото за него. Надявам се, че може да открием някаква следа тук.

— Може да се надявате, но аз не бих разчитал на това.

— В края на краищата ми се струва по-важно какво ще открием днес.

— Искате да кажете нещо, което би погребало поправката в Калифорния?

— Да, но ако не открием нищо...

— Или ако ни разкрият и изложат.

— ... боя се, че трябва да се предам. Това е то, Доналд. Предстои ни страшно напрегнат следобед.

— Зная.

— Мейнърд трябва да пристигне всеки момент — погледна часовника си Колинс.

Десет минути по-късно Мейнърд почука на вратата и влезе в стаята на Колинс. Той приличаше на всичко друго, но не и на председател на Върховния съд на САЩ. Със своята широкопола кафява шапка, слънчеви очила, отворена риза, омачкан туристически костюм, боти той наподобяваше стар изследовател, току-що влязъл в града след двуседмично скитане в жарещата пустиня.

— Ето ни — каза той, — събрани заедно в това забравено от бога място. Пътуването от Феникс дотук беше ужасно. Освободих таксито. Такава беше уговорката, нали?

— Да — отвърна Колинс. — Ще напуснем града заедно.

Мейнърд захвърли шапката си на леглото и седна.

— Май трябва да започваме. Времето ни не е много. — Той погледна Редънбоу. — Струва ми се, вие трябва да сте Доналд Редънбоу.

— Извинете ме — изпадна в неудобно положение Колинс и ги представи един на друг.

Мейнърд задържа погледа си върху Редънбоу.

— Надявам се, няма да си загубим времето. Вашите сведения за Арго Сити са, най-меко казано, шокиращи. Надявам се, че е истина.

— Предадох само чутото от полковник Бакстър — отговори Редънбоу, сякаш се защищаваше. — Документът за реконструкция е бил основан върху проучванията на Тайнън за Арго Сити.

— Ммм, значи ще видим бъдещите Съединени щати в умален вид, държавата ни, както ще изглежда след утвърждаването на 35-та поправка и прилагането ѝ на практика. Заявявам ви съвсем честно, мистър Редънбоу, че почти не мога да повярвам в съществуването на условия за живот в този град, както са изложени от Бакстър. Струва ми се, че нито едно общество в САЩ не би отишло далеч по този път.

— В доста градове то съществува, най-малко до известна степен — намеси се Колинс. — Проведох самостоятелно проучване на кампанийните градове. Нито един от тях не е така тоталитарен, както този, но навсякъде съществува ужасна практика на забрани.

— Ммм, изглежда, всичко е възможно. Ако тук наистина... — Мейнърд се замисли — това ще постави всичко в нова светлина. Ще трябва само ние, и то много бързо, да установим какво наистина става тук. Мистър Колинс, откъде да започнем?

Колинс беше готов. Извади бележките си.

— Бих ви посъветвал, мистър Мейнърд, да започнете с посещение в градската компания за недвижими имоти. Нали в края на краищата се гласите да живеете тука. След това, играейки ролята на пенсиониран юрист, можете да надникнете и към местния съдия, а чрез него е възможно да се свържете и с шерифа. Не е зле да посетите също супермаркета, за да проведете разговори с някои от купувачите.

— Не бързайте много — каза Мейнърд с лист хартия върху коляното, докато си записваше задачите.

Колинс почака и след това продължи:

— Ако имате време, погледнете и в редакцията на местния „Бюгл“. Ако можете, прегледайте някои от последните вестници. Не вярвам да имате достатъчно време за това, но може да ви се отдаде възможност да поговорите с някого от репортерите или с издателя.

— Ще се наложи да приложим някои хитрости — каза Мейнърд.

— Вмъкваме се и се измъкваме от града, преди някой да е проявил подозрения — продължи Колинс. — Що се отнася до Доналд и мен, ще посетим библиотеката, пощата и ще се опитаме да се срещнем с градския управител. Ще трябва да поговорим с колкото може повече от обикновените граждани. Например, когато обядваме, да поставим някои въпроси на келнерите. Също така можем да спрем някои хора на улицата и да ги питаме за някои места, като се стараем да ги включим в по-продължителен разговор. Да видя... — Той погледна часовника си. — Сега е един и четиринадесет минути. Да се срещнем всички тук в пет часа. Ще съпоставим впечатленията си и може би ще се доберем до някаква истина. Тръгваме ли? Вие пръв, моля, мистър Мейнърд.

Мейнърд се изправи, наложи шапката си и излезе. Пет минути по-късно Колинс и Редънбоу се отправиха към улиците на Арго Сити.

Градският управител пооправи очилата си със златни рамки и розовото му закръглено лице светна.

— Извинете ме, джентълмени, но с толкова време разполагам — и той посочи електрическият часовник върху бюрото си. — Часът е четири и петнадесет минути. Очакват ме и други срещи.

Стана от бюрото си и поведе Колинс и Редънбоу към вратата.

— Радостен съм, че се отбихте при мен, джентълмени. Надявам се, че все пак ви бях полезен. Запомнете: привлекателното общество води към привлекателни хора и създава спокойствие. Годишно в града се отчитат доста простъпки, но не и престъпления. Откакто въведохме нашия закон отпреди пет години за забрана на публични събирания, не сме имали безредици. Всички наши държавни служители са напълно задоволени и високо производителни. Винаги ще се намери по една черна овца, като тази учителка по история, спомената преди малко от мен, но бързо ще се отървем от нея и... никакви проблеми. — Той отвори вратата, за да ги пропусне. — Е, пожелавам ви успех в работата по модернизиране и преустройство на Байсбий. Ако извършите половината от стореното от нас, ще бъдете горди от резултатите. Когато се срещнете с мистър Питмън във Филипс Индъстрийз, предайте му моите лични благопожелания.

Проследи излизащите Колинс и Редънбоу с поглед. Когато се обърна и затвори вратата, видя секретарката си, изправена до бюрото. Забелязал обърканото ѝ изражение, той я попита:

— Какво има, мис Хейзълтайн?

— Двамата джентълмени, които току-що напуснаха... добре ли чух да казвате, че се нуждаят от информация за модернизиране и преустройство на Байсбий?

— Точно така.

— Трябва да има някаква грешка, сър. Байсбий беше цялостно планиран отново и модернизиран преди няколко години. Имам документи по този въпрос от търговската камара на града.

Този път градският управител се оказа напълно объркан.

— Не може да бъде!

— Ще ви покажа.

Няколко минути по-късно управителят вече преглеждаше изрезки, снимки и планове на Байсбий, Аризона, възхваляващи току-що свършената работа по преустройството на части от града. Изглеждаше като ударен от гръм. Веднага се свърза лично по телефона с мистър Питмън от Филипс Индъстрийз в Байсбий. След това потърси шерифа на Арго Сити.

— Мак, двама чужденци тъкмо ми се представиха за хора от личния състав на Филипс Индъстрийз, филиала в Байсбий, и ме питаха доста хитро за нашия начин на управление. Показаха ми писмо от

Питмън. Той обаче никога не е чувал за тях. Тая работа никак не ми харесва, Мак. Как мислиш, да ги арестуваме ли?

— Не, не бива, докато не открием кои са. Познаваш добре нашите разпореждания.

— Но, Мак...

— Остави всичко на мен. Ще се свържа веднага с Кили. Той ще ни каже какво да правим.

На втория етаж в средното училище на Арго Сити мис Уоткинс, официална, със строг вид, жена на средна възраст, излезе от класната стая, за да се срещне с Колинс и Редънбоу в коридора.

— Директорът ми телефонира. Съобщи, че искате да ме видите. С какво мога да ви услужа?

— Чухме, че сте били уволнена, мис Уоткинс — започна Колинс. — Бихме искали да ви поставим няколко въпроса.

— Кои сте вие?

— Ние сме от училищния съвет в Байсбий. Целта ни тук е да направим преглед на системата за обучение в Арго Сити. Разговаряхме с управителя на града и той спомена вашия случай. Каза, че сте кривнали от правия път...

— Кривнала от правия път? — повтори тя шокирана. — Та аз изпълнявах служебните си задължения. Преподавах на децата американска история.

— И все пак получихте предупреждение.

— Да, днес ми е последният ден.

— Можете ли да ни обясните какво се случи? — попита Редънбоу.

— Просто се срамувам да го повторя. То е истинска подигравка. Тъкмо започвахме урока за основателите на американската държава. За да оживя урока, си спомних за една стара изрезка от вестник, запазена от мен още от Уайоминг, преди да дойда тук. — Тя порови в чантата си, извади пожълтялата изрезка и я подаде на Колинс. — Прочетох я на учениците в десети клас...

Колинс и Редънбоу видяха уводна статия на Асошиейтед Прес: „Само един човек от петдесет интервюирани по улиците на Майями от нашия репортер се съгласи да подпише отпечатаното копие на

Декларацията за независимост. Двама я нарекоха комунистическа дяволия, а един заплаши да повика полицията...“

Мис Уоткинс им посочи последната част от написаното: „Някои от запитаните, направили си труда да прочетат първите три точки от декларацията, я коментираха по същия начин. Един каза, това е дело на луди. Друг — че трябва да съобщи на ФБР за тая смет. Трети нарече автора на декларацията червен революционер. Освен това репортерът е отправил запитване по повод декларацията сред триста членове на младежка религиозна група и 28% отговорили, че тя е написана от Ленин.“

Тя прибра изрезката.

— След като я прочетох на учениците, заявих, че няма успешно да преминат курса по история, докато не изучат подробно Декларацията за независимостта и самата конституция или без да проумеят тези класически документи.

— Споменахте ли закона за гражданските права? — запита Колинс.

— Разбира се, та нали той е част от конституцията. Всъщност получи се доста разпалена дискусия по основните свободи и гражданските права. Учениците проявиха голяма заинтересованост. Все пак някои от тях съобщили на родителите си този факт. Той бил предаден много пресилено и деформирано. Преди да узная за това, при мен дойде шефът на съвета по просветата и ме обвини, че съм създателка на безредици. Какви безредици? Отговорих му, че не създавам безредици, а уча децата на история. Той настояваше, че ги подбуждам да мислят революционно, и ми заяви, че ще ме уволни. Наистина, не разбирам и досега какво толкова е станало.

— Не смятате ли да протестираме против уволнението ви? — поинтересува се Редънбоу.

Мис Уоткинс изглеждаше истински изненадана от това подхвърляне.

— Да протестирам? Пред кого?

— Все пак трябва да съществува някой.

— Не съществува никой, даже и да имаше такъв човек, никога не бих помислила да сторя такова нещо.

— Защо не? — настояваше Редънбоу.

— Защото не желая да бъда въввлечена в такива разпавии. Искам само да бъда оставена на мира. Да живея спокойно.

— Но те няма да ви оставят да живеете, мис Уоткинс — намеси се отново Колинс. — Най-малко както вие го разбирате.

За момент тя изглеждаше объркана.

— Не зная. Предполагам, че тук са налице правила, както навсякъде другаде. Трябва случайно да съм накърнила някое от тях, но няма да правя нищо подобно на публична разпавия. Не, дори не бих си помислила за такова нещо.

— Какво се случи последния път, когато сте им преподавали конституцията? — учуди се Колинс.

— Никога по-рано не съм им я преподавала. Преподавах европейска история. Съпругата на градския управител преподаваше американската история, но тя се пенсионира миналия срок и аз трябваше да я замествам.

— Какво смятате да правите сега, мис Уоткинс? Ще останете ли в Арго Сити?

— О, не, няма да ми го позволят. Ако не работите за компанията или за града, не може да останете тук. Никога не биха ми дали друга служба. Възнамерявам да се върна обратно в Уайоминг. Не зная, но положението ми е много объркано. Не мога да разбера каква грешка съм направила.

— Искате ли да ни кажете нещо повече? — запита Колинс.

— За какво?

— Във връзка с живота тук.

— Нищо, наистина нищо не става тук — наблегна тя. — Струва ми се, че е по-добре да се върна в клас, ако ме извините...

Тя бързо се мушна в стаята.

— Кой беше казал такова нещо, Крис? — впи поглед в Колинс Редънбоу. — Ако фашизмът някога завладее Съединените щати, то ще стане поради липсата на съпротива от страна на народа.

— Дано не стане — каза Колинс и улови Редънбоу за ръката. — По-добре да се връщаме в хотела. Предстои ни да вземем решение.

В пет и пет минути тримата се събраха в стаята на Крис Колинс. Мейнърд току-що бе седнал на леглото, снел шапката си и сега

изтриваше обилната си пот. Колинс се обърна най-напред към него.

— Е, мистър председател, какво установихте?

— Това е... — той изглеждаше замаян, — то е шокиращо!

— Да не повярваш на очите си — съгласи се Колинс.

— Кой би могъл да си въобрази даже, че такова нещо може да съществува в Съединените щати.

— Съществува и още как — произнесе мрачно Колинс. — Хората тук са така систематично обучавани в този режим, че не могат да усетят какво правят с тях.

— Да — кимна тежко Мейнърд. — Такова е и моето впечатление.

— Закъсняваме — каза Колинс — и мисля, че колкото по-бързо си тръгнем за Феникс, толкова по-добре. Ще разгледаме всичко подробно в колата, но сега нека съобщя накратко какво открихме с Доналд. Посетихме много места и говорихме с много хора.

— Аз също — каза Мейнърд. — Срецнах се дори с шерифа и разговарях с издателя на вестника. Дрънкат, без да разбират какво казват. Станало им е навик. Никога в практиката си, тук или зад граница, най-вече от Втората световна война насам не съм виждал хора да прекарват живота си като тези, подобно на работи, да живеят под така майсторски прилагано потисничество.

Колинс се изправи и започна да кръстосва неспокойно стаята.

— Нека ви кажа накратко същността на откритото от мен и Доналд. Компанията единствено държи в ръцете си търговията с храни и дрехи. Работниците в мината получават заплати, но също така им се дават кредитни книжки, валидни само в магазините на компанията. Когато свършат парите си, хората могат да получават необходимото им на кредит, като ползват тези книжки. По този начин затъват до гуша в задължения към компанията.

— Ловка форма за икономическо заробване — добави Редънбоу.

— Но има неща, не така добре прикрити. Компанията владее всяка педя земя, държи под контрол общината, шерифа, училищата, лечебните заведения, театъра, пощата, църквата, магазините за битови услуги, градския вестник и този хотел. Шефът на библиотеката упражнява цензура върху книгите, но не порнографски, а политически и исторически. Със специална апаратура в пощата се проверяват всички влизаци и излизаци от града писма. Съветът по просветата определя какво трябва да преподават учителите. Шерифът има грижата

да не се разрешава в града да практикуват амбулантни търговци или търговски пътници. В хотела никой не може да остане повече от два дни. След третия ден чужденците биват задържани за скитничество. Компанията цензурира църковните проповеди. Неженените мъже и жени живеят поотделно в четири пансиона на компанията, претъпкани от доносчици. Що се отнася изобщо до жилищата...

— Позаинтересувах се от този въпрос — намеси се Мейнърд. — Престорих се, че проучвам условията за закупуване на къща с оглед да се установя тук. Този опит беше безрезултатен. Само на служители от компанията е разрешено да купуват къщи. Ипотекирането на всяка купена къща е прерогатив на компанията. Съответните вноски се удържат от заплатата. Ако собственикът реши да напусне града, е задължен да върне къщата на компанията. Наемите също се удържат от заплатите.

— Още по-голяма робия — отбеляза Редънбоу.

— Какво друго открихте? — се обърна Колинс към Мейнърд.

— Достатъчно, за да ми се доповръща — поклати тъжно глава Мейнърд. — Никога не съм срещал такова досадно незначитане на закона за гражданските права. Спрях за кратко в едно от кафенетата на компанията, за да се подкрепя с малко салата. Докато чаках келнера, започнах да записвам върху двете салфетки пред себе си първите десет поправки на конституцията, оформили закона за гражданските права през декември 1791 година. Срещу всяка една от поправките отбелязвах как се гледа на нея в Арго Сити. Чуйте какво съм надраскал...

Измъкна двете салфетки от страничния джоб на якето си и замени слънчевите си очила с очила за четене.

— ... ето, слушайте. Първата поправка гарантира свобода на вероизповеданието, печата, словото и правото за събрания и подаване на петиции. Тук, в Арго Сити, хората са длъжни да посещават само една църква или изобщо никаква. Четат само един вестник, „Бюгл“. Всички вестници, идващи отвън, и повечето от списанията са забранени. Известно ли ви е това? Телевизията е представена само от една местна предавателна станция, разбира се, контролирана от компанията. Програмите на националната телевизия се записват на видеоманетофон и само избраното от тях бива показвано. Същото се отнася и до радиото. Всички радиоапарати се продават от компанията

и са им вградени специални филтри, така че не могат да ловят Феникс или други градове. Не може да става и дума за изнасяне на свободни речи. Споменѝ само нещо критично, и доносчикът веднага ще те докладва. Загубиш ли работата си, загубваш и дома си. Не са позволени никакви публични събрания и демонстрации. Последната демонстрация се е състояла преди четири години. Била е разпръсната, а работниците, протестиращи против липсата на права, са били арестувани. Затворът се е оказал малък за всички, но станало явно, че във от града, в пустинята, съществува концентрационен лагер...

— Концентрационен лагер?! — запримигва Колинс, спомнил си за Джоуш и пътуването им до Тюл Лейк.

— Да. Четириседмично задържане на работниците в този лагер е сложило край на този протест. Оттогава друг не е имало. — Мейнърд се взря в написаното върху салфетката. — Втората поправка дава право на гражданите да притежават оръжие, т.е. всяко населено място да си съставя собствена милиция. Такова нещо не съществува в Арго Сити. Само една елитна група от служещите в компанията, поставени високо и облечени в доверие, могат и притежават оръжие. Третата поправка повелява, че не могат да бъдат разквартирувани войници из частните къщи без съгласието на собствениците. Преди пет години тук са измислили правило, позволяващо на полицията при екстрени ситуации да заеме квартирите на хората. Четвъртата поправка осигурява право на гражданина да бъде защитен срещу необоснован обиск. Тук е в сила и разпореждане, даващо право на хората на шерифа да нахлуват по домовете без каквато и да било заповед за обиск. Петата поправка дава право на обвинения в престъпление да се определи вината му от жури, а след това, ако то го признае за виновен, да му се осигури законен съдебен процес. Същата поправка казва, че никой не е длъжен да свидетелствува против себе си. В Арго Сити няма никакво жури. Единствен съдията решава дали, представените доказателства налагат съдебна процедура. Съдиите, разбира се, са назначавани пак от компанията. Шестата поправка гарантира на обвинения в престъпление своевременно съдебно дирене, обективно жури да изслуша свидетелстващите против него и да има адвокат за защита. В Арго Сити човек може да си гние в килията неопределено време, преди да се образува процес. Липсва каквото и да било жури. Единствен съдията изпълнява и двете задължения, както на съдия, така

и на жури. Свидетелите на обвинението не са задължени да се явяват в съдебната зала. Защитата на обвинения е пак от компанията. — Мейнърд въздъхна дълбоко. — Както е казал Станислав Ленц: „Раздаването на НЕправосъдие е поставено винаги в ръцете, на когото трябва.“

— Винаги една и съща история — промърмори Редънбоу. — Каква полза, че имах дванадесетчленно жури и сам си избрах адвоката.

Мейнърд пое втората салфетка и зачете от нея:

— Седмата поправка също гарантира съдебната процедура. Тя изцяло не важи за Арго Сити. Осмата поправка обещава на гражданите нормално високи суми за пускане под гаранция, защитава ги срещу крайно високи глоби и необикновено жестоки наказания. Тук за най-дребното провинение освобождаването под гаранция е с такава висока стойност, че обвиненият си гние в затвора, докато си наумят да започнат съдебен процес. Не бях в състояние да науча стойността на глобите, но съвсем явно жестоките и необикновени наказания са нещо нормално. Обвиненият загубва дома си. Престъпление или изказване на протест изпраща човека в горещия пустинен концентрационен лагер. Един бог знае какво още е написано по техните разпоредби. Деветата поправка обезпечават за гражданите правата, споменати в конституцията. Не открих практическа връзка с тази поправка, с изключение на това, че гражданите тук нямат никакви ясни права освен правото да спят и ядат при строго определени условия. Десетата поправка съхранява цялата власт, неделегирана от конституцията на федералното правителство, за отделните щати и народа. Ясно е, че тук всякакъв вид власт, независимо правителствена ли е, щатска или на народа, е в ръцете на компанията.

— Или на Върнън Т. Тайнън — подхвърли Колинс.

— Да, на Тайнън — съгласи се Мейнърд, като поставяше салфетките в джоба си. — Джентълмени, как, по дяволите, е могло да се случи такова нещо? Мога да разбера, че федералното правителство не е успяло да усети какво става тук, но щатът Аризона? За разумния човек е ясно, че местната щатска власт трябва да го е разбрала и да е предприела нещо.

— Не, аз мога да си представя как стоят нещата — поде Редънбоу. — Басирам се на десет срещу едно, че самата комисия на Аризона, контролираща всички корпорации в щата, е под абсолютен

контрол на Арго Смелтинг енд Рифайнинг Къмпъни. Освен това Тайнън държи Арго Къмпъни по свой начин в ръцете си и се е вмъкнал вътре за своя голям експеримент.

Мейнърд беше възбуден повече откогато и да било.

— Това е най-ужасяващото състояние, с каквото някога съм се сблъсквал.

— Ние не бива да сме бездушни свидетели и да оставим всичко това да продължава — взмути се Колинс. — Като главен прокурор аз съм длъжен да действам. Готов съм да изпратя тук група за разследване...

Мейнърд го възпря с вдигната ръка.

— Не, това не е непосредствената ни грижа. Арго Сити и неговите 14 000 жители не представляват в момента проблемът. Те са просто част от по-големия проблем. Това ми казвахте вие неотдавна, мистър Колинс. На залог е поставено нещо много повече.

— Искате да кажете 35-та поправка?

— Ясно е, че липсата на престъпления в Арго Сити подтикна директора Тайнън да създаде 35-та поправка. Известно ни е, че той изпробва аспектите на тази поправка и ги доуточни, като използваше Арго Сити като лаборатория за потискане през последните четири години. Знаем, че днес видяхме картината на целите Съединени щати в близките години, ако Калифорния ратифицира поправката и я направи част от конституцията.

Мейнърд се изправи и започна да кръстосва безцелно стаята, потънал в някаква вътрешна борба, но когато се спря пред Колинс и Редънбоу, набръчканото му лице светеше от взетото решение.

— Джентълмени, избрах своя път. Ако зависи от мен, Калифорния не бива и няма да приеме 35-та поправка.

Колинс не успя да скрие своето възхищение.

— Вие... Какво смятате да направите, мистър председател на Върховния съд?

— Ще изпълня обещанието, дадено ви от мен, че ако ми представите доказателства за опасност на нашата демокрация, ще действам. Показахте ми първата част от документа R, главния план на директора Тайнън. Станах свидетел на възприемането на фашизма като цена за сигурност. Сега вече виждам същия този фашизъм, обхванал цялата нация под прикритието на закона. Не мога и няма да

позволя това да се случи. — Погледът му бе впит в Колинс. — Първо ще говоря с президента. Ще се опитам да го склоня да направи известни преоценки на позицията си. Ако не успея, ще накарам народа да ме чуе. Ако моето влияние, както вие вярвате, мистър Колинс, е достатъчно силно, няма да има 35-та поправка, в Америка няма да съществува повече Арго Сити и ще се постави точка на нашата агония.

Колинс грабна ръката на Мейнърд и я раздруса топло — Редънбоу закима одобрително.

— Сега е най-добре да тръгваме — каза, свъсил вежди, Мейнърд. — Отивам да си прибера нещата. След две минути да се срещнем във фоайето — и Мейнърд изчезна зад вратата.

Радостни, Колинс и Редънбоу грабнаха багажа си, готови да тръгнат. Пред вратата Колинс задържа Редънбоу.

— След Феникс накъде, Доналд?

— Обратно във Филадельфия, предполагам.

— Ела във Вашингтон. В момента не мога да ти осигуря пускане под гаранция, но мога да ти дам своята лична опека. Имам нужда от теб. Не сме си свършили още работата. Нека само Мейнърд да ликвидира 35-та поправка, и ние ще трябва да я заместим с почтена програма, такава, която да ни донесе снижение на престъпността, без да жертвуваме гражданските си права.

Редънбоу изглеждаше възбуден.

— Наистина ли можеш да ме използваш? Много бих се радвал, но...

— Хайде, да не губим време.

Долу те срещнаха Мейнърд. Колинс оправи сметката и тримата пресякоха хола и излязоха под горещото следобедно слънце.

Докато Колинс и Редънбоу се запътиха към колата, Мейнърд спря да купи последното издание на „Бюгл“ от брадясалия сляп продавач на вестници, седнал върху изпочупена касетка до изхода на хотела. След изтракването на монетите очите на слепия зад тъмните очила останаха безцелно втречени, но устата му се изви в благодарна усмивка.

Мейнърд се завтече към спътниците си. Минути по-късно Редънбоу извади колата от паркинга и се насочи през Арго Сити към Феникс и към въздуха на свободния свят.

Слепият вестникопродавец прибра парите си, изправи се и постави непроданите вестници върху дървената касетка. Почуквайки с белия си бастун, той закрета около хотела, мина през паркинга и зави към бензиностанцията на ъгъла. Като следваше бастуна си, се отправи безпогрешно към едната от двете близки телефонни кабинни. Влезе, затвори плътно стъклената врата зад себе си и подпря бастуна в един от ъглите. Накрая, поглеждайки зад гърба си, свали тъмните очила, вдигна слушалката, пусна монетата и загледан разсеяно в диска с номерата, зачака. Телефонистката се обади и той ѝ даде желанния номер. След малко пусна още четвърт долар и пак почака. Телефонът зазвъня. Насреща се обади глас. Вестникопродавецът прикри с ръка микрофона.

— Моля, свържете ме с директора Върнън Т. Тайнън! — Гласът му звучеше настойчиво. — Търси го специалният агент Кили, докладващ от полската база R.

Изчака само секунди и чу гласа на Тайнън, ясен и също настойчив.

— Какво има?

— Директор Тайнън, тук е Кили от R. Бяха трима. Разпознах двамата от тях. Единият беше главният прокурор Колинс, другият — председателят на Върховния съд Мейнърд... Съвсем сигурно, Колинс и Мейнърд.

7.

Следващия предобед президентът Уодсуърт в продължение на петнадесет минути телефонира два пъти. На директора Върнън Т. Тайнън му се случваше за първи път да не отговори на телефонно повикване от страна на президента на САЩ. Затворени с Хари Адкок в кабинета му, те се бяха изолирали и внимателно слушаха магнетофона пред себе си.

Това беше запис от разговор, проведен преди един час по телефона между председателя на Върховния съд Мейнърд и президента Уодсуърт. Мейнърд беше позвънил на президента и водил с него кратък, но рязък разговор в продължение на пет минути. Първото позвъняване до Тайнън бе тъкмо когато Адкок му донесе записа.

— Кажу ми, че не съм пристигнал още в кабинета — разпореди Тайнън на секретарката си. — Добави, че ще се опиташ да ме откриеш.

Второто позвъняване беше дошло, когато Тайнън все още слушаше записа.

— Кажу ми, че все още ме няма, но ме очакваш всеки момент.

След това прослуша лентата до края, Адкок изключи магнетофона.

— Искате ли да я чуете пак, шефе?

— Не, стига ми и веднъж — отпусна се Тайнън назад в креслото си, — трябва да ти кажа, че не съм изненадан. След като Кили докладва вчера от Арго Сити, очаквах да се случи такова нещо. И ето, че се случи. По-добре е да позвъня на президента и да чуя мнението му.

След няколко секунди Тайнън бе свързан с Овалния кабинет в Белия дом.

— Съжалявам, че не сте ме намерили каза Тайнън задъхано. — Току-що влизам. Имах две срещи навън и пропуснах да съобщя на Бет за това. Нещо спешно ли има?

— Върнън, работата се запича. Поправката ни май бере душа. Тайнън симулира изненада.

— Какво говорите, мистър президент?

— Преди да те потърся, говорих с Мейнърд.

— О?

— Искаше да знае дали съм чувал някога за място, известно като Арго Сити в Аризона. Веднага се досетих. Градчето, представено ми от теб онази вечер, когато ми докладваше за дейността на ФБР. Отговорих на Мейнърд положително, че зная това място, че то е особена обществена организация, проучвана от ФБР в продължение на няколко години. Казах му, че ти лично водиш проучванията относно федералната престъпност в града и скоро ще представиш своите находки на главния прокурор Колинс.

— Точно така.

— Но Мейнърд има съвсем друго виждане за дейността ти в Арго Сити.

Тайнън се показва напълно смаян.

— Не мога да разбера. Какво друго виждане?

— Неговото мнение е, че ползуваш Арго Сити като място за практическо прилагане на 35-та поправка. Резултатите, въпреки че може би задоволяват теб, за него са ужасяващи.

— Това е абсурд.

— И аз му казах точно това, но старият козел не помръдна от позицията си.

— Той не е с всичкия си.

— Каквото и да е, той е против нас. Каза, че никога досега не е изказвал публично мнението си за поправката, но сега е готов да го стори. След това се опита да ме попритисне.

— Да притисне вас, мистър президент? По какъв начин?

— Заяви ми, че ако публично оттегля поддръжката си за поправката, ще бъде задоволен и ще замълчи, но ако откажа да направя това, ако откажа да променя позицията си по въпроса, тогава той ще говори публично.

— За какъв, по дяволите, се мисли той, та да заплашва президента? — каза с възмущение Тайнън. — И как му отговорихте вие?

— Отвърнах му, че постоянно съм бил за поправката и ще продължавам да бъда, че вярвам в нея и искам да бъде ратифицирана като част от конституцията.

— А той как го прие? — попита Тайнън с престорено любопитство.

— Отговорът му беше: „В такъв случай ме принуждавате аз да действам, мистър президент. Ще се откажа от службата си и ще изляза на политическата арена, за да мога да се изкажа, докато още не е късно.“ Заяви ми, че ще лети още днес следобед за Лос Анджелис. Щял да прекара целия утрешен ден на вилата си в Палм Спрингс. На следващия ден ще се върне отново в Лос Анджелис. Думите му бяха: „Ще проведе пресконференция в хотел «Амбасадор», за да обявя оставката си от Върховния съд, и ще направя изявление, че искам да се явя като свидетел пред юридическата комисия на калифорнийската Камара на представителите и Сената и ще говоря против ратифицирането на 35-та поправка.“

— Готов ли е да стори всичко това?

— Никакво съмнение, Върнън. Опитах се да го вразумя, но без резултат. След няколко часа заминава за Калифорния и ние трябва да сърбаме кашата. Минутата, в която той се обяви срещу поправката, с нас е свършено. Ще настрои всички законодатели срещу нас. Кой можеше да допусне, че ще се случи такова нещо? Всичките ни усилия, всичките ни надежди да рухнат поради намесата на един-единствен човек. Какво можем да направим, Върнън.

— Можем да се борим с него.

— Как?

— Не съм сигурен, но ще се опитам да измисля нещо.

— Опитай!

— Ще се постарая, мистър президент.

Тайнън остави слушалката, усмихна се на телефона, а след това и на Адкок, като намигна.

— Сигурно ще измислим нещо, нали, Хари?

Тази вечер Крис Колинс беше с повишено настроение. За първи път се чувствуваше освободен от напрежението на последните седмици и беше готов да се отпусне.

Когато се завърна от работа и тъкмо влизаше в стаята, разбра, че на телефона го очаква Мейнърд. Току-що пристигнал на международното летище в Лос Анджелис и преди да замине с жена си

за Палм Спрингс, искаше да информира Колинс за случилото се през днешния предобед. Бил говорил с президента по телефона. Поискал от него да промени отношението си към 35-та поправка. Президентът отказал. Тогава Мейнърд го уведомил, че заминава за Лос Анджелис, където смята да обяви оставката си, и му съобщил, че ще говори в Сакраменто против одобряването на поправката. Щял да прекара едно денонощие във вилата си в Палм Спрингс, за да напише реч по повод оставката си и доста силни изявления, адресирани към законодателните органи.

— Надявам се, че това ще свърши работа — бе казал той.

— Разбира се, ще свърши. — Колинс преливаше от възбуда. — Благодаря ви, мистър Мейнърд.

— Аз ви благодаря, мистър Колинс.

Карин се въртеше наоколо учудена. В момента, когато Колинс остави слушалката, скочи на крака, грабна съпругата си, повдигна я във въздуха, но си спомни за бременността ѝ и само я целуна. Набързо ѝ обясни — без да се впуска в подробности, без да споменава Арго Сити, — че председателят на Върховния съд е взел решение да се опълчи публично срещу поправката. Карин изпита истинско вълнение.

— Чудесно, мили. Най-сетне хубава новина.

— Да я отпразнуваме тогава. — Почувствува се облекчен, сякаш бе се освободил от голямо натоварване. — Да излезем извън града. Ти ще кажеш къде.

— „Жокей Клъб“ — изчурулика Карин — и Торнедо Росини, по една порция за теб и мен.

— Ти се обличай, а аз ще направя резервацията. Само двамата. Никакви делови разговори, а само удоволствие, обещавам ти.

Взеха си по един душ и след половин час бяха почти готови за излизане. Тъкмо Колинс обуваше панталона на най-елегантния си морскосин костюм, когато телефонът зазвъня.

— Обади се ти — извика Карин от тоалетната масичка. — Лакът на ноктите ми още не е изсъхнал.

Колинс тръгна към нощното шкафче, като си мислеше, дано не е по служба. Малцина от хората, знаещи домашния му номер, бяха извън правосъдието. Той вдигна слушалката.

— Ало?!

— Мистър Колинс?

— Да?

— Обажда се Айшмъил Йънг. Не знам дали ще си спомните за мен?

Колинс се усмихна. Можеше ли някой да забрави това име.

— Разбира се, помня ви. Вие сте биографът на директора Тайнън.

— Надявам се — каза със сериозен тон Айшмъил Йънг — да не бъда запомнен само като такъв, но аз съм, същият. Работя върху автобиографията на Тайнън, а вие бяхте достатъчно любезен да ме приемете миналия месец. — Поколеба се, търсейки точни думи, после откровено каза: — Зная, че сте много зает, мистър Колинс, но ви моля най-човешки да ме приемете тази вечер. Няма да ви отнема много време...

Хвърляйки поглед към жена си, Колинс го прекъсна:

— Боя се, че вечерта ми е изцяло ангажирана, мистър Йънг. Навярно бихте могли да ме потърсите в службата в понеделник и ние ще...

— Мистър Колинс, повярвайте ми, не бих ви безпокоил, ако не беше толкова важно за вас, както и за мен.

— Ами... не зная...

— Много ви моля.

Тонът в гласа на Йънг принуди Колинс да капитулира.

— Добре. Всъщност отиваме заедно е жена ми на вечеря в „Жокей Клъб“.

— Съжалявам, но...

— Не се безпокойте. Ще бъдем там в осем и половина. Заповядайте при нас.

След като остави слушалката, забеляза, че Карин го гледа въпросително. Колинс присви рамене.

— Той пише автобиографията на Върнън Тайнън. Налага му се да се срещне с мен още тази вечер. Любопитен съм, и то твърде много, да узная защо. В края на краищата той е симпатичен човек и се надявам, че няма да имаш нищо против, мила.

— Глупаво беше да се надявам, че можем да останем само двамата — и тя посочи към телефона. — Я позвъни пак в „Жокей Клъб“ и поправи резервацията за трима. Освен това аз съм не по-малко любопитна от теб.

„Жокей Клъб“ се намираше в хотел „Феърфакс“ на Масачузетс Авеню. В девет часа тази вечер той беше претъпкан. Независимо от това най-добрата маса в ресторанта беше запазена за Крис Колинс и компанията му.

— Виждаш ли — прошепна Колинс на жена си, — съществуват известни предимства, когато си главен прокурор.

— Или да даваш големите бакшиши — усмихна се Карин.

Изчакал ги във вълна до ъгъла на хотела, Айшмъил Йънг беше необикновено напрегнат и непрекъснато се извиняваше от момента на пристигането им. Сега, когато аперитивът им вече бе поднесен, Йънг пригладваше нервно ръбовете на чашата си с уиски и отново се извиняваше.

— Толкова ми е неудобно да се меся във вашето усамотение.

— Очаровани сме, че сте с нас — увери го Колинс. Чувствуваше се чудесно и повдигна чашата си с уиски в шеговит тост. — Да пием за поражението на 35-та поправка. — Изчака Карин да вдигне чашата си с водка и тоник и писателят да се присъедини към тях, а след това пи. Като постави чашата си на масата, той се обърна към Йънг: — Не ви е известно, нали, че вече не подкрепям поправката?

— Но аз всъщност знам — отговори Йънг.

Колинс не скри изненадата си.

— Как можете да знаете? Това е мое лично решение. Не съм го доверявал никому и няма да изляза с това решение открито, докато съм член на управляващата администрация. — Той наклони глава към Йънг. — А как успяхте да разберете?

— Забравяте, че работя с директора Тайнън. Той знае всичко, а аз съм неговият автобиограф.

Колинс сякаш поотрезня от приповдигнатото си настроение.

— Ясно. Значи и той знае?

— Да.

— Трябваше да допусна това. — Пое голяма глътка от питието си. — Подценил съм го. Трябваше винаги да помня колко е ужасен.

Настъпи кратко мълчание. Йънг отново заопипва неспокойно чашата си, като явно се мъчеше да формулира следващите си думи. Най-после заговори:

— Настоявах да се срещна с вас тази вечер поради... поради две причини. Първата има отношение към вас, втората към мен. Да започнем с вас.

Той обаче не продължи веднага и Колинс запита нетърпеливо:

— Е, казвайте де.

— Искам да поговоря за Тайнън.

Колинс изведнъж излезе от търпение.

— Ако имате намерение да ми задавате още въпроси за това какво мисля за Тайнън, за да го ползвате в книгата си, нека ви кажа незабавно, че нямам какво повече да добавя.

— Не, не за това — намеси се бързо Йънг. — Не се отнася до книгата. Не се вмъкнах във вашата вечеря, за да ви разпитвам за Тайнън, а, повярвайте ми, исках да ви разкажа за него. Исках...

— Да ми разкажете какво? — прекъсна го Колинс нетърпеливо. — За какво намекувате?

Карин постави длан върху ръката на Колинс.

— Моля те, Крис. Остави го да говори.

Айшмъил Йънг кимна с благодарност към Карин, поправи с нервно движение възела на връзката си и приглади кичурите коса, сресани върху голото му теме.

Все още раздразнен от усукването и колебанието на Йънг да пристъпи направо към целта, Колинс се подчини на жена си и зачака.

— Знаете, че той не ви обича — започна Йънг.

— Кой? Тайнън?

— Да, не ви обича изобщо — повтори Йънг.

— Не съм изненадан, но как го открихте вие?

— Заедно с него съм всяка седмица. Стоя до него, но той сякаш не съзнава този факт през по-голямата част от времето. Приказва, приказва. Отговаря на телефона. Той избира номера по телефона, оставя бележки и документи, разхвърляни около себе си. Особено напоследък като че ли не усеща моето присъствие. Сякаш не съм жив човек. Може би е прав, за него аз съм някаква дрипа.

— И така, не ме обича — повтори сякаш на себе си Колинс.

— Реших, че ако той не ви харесва, аз трябва да изпитвам привързаност към вас. Щом Тайнън е против нещо или против някого, това значи, че то е добро. Ако си спомняте, когато се срещнахме за първи път, ви изповядах, че той не е моят тип личност. Реших, че не е и

ваш тип. Осъзнах, независимо дали сте съгласен или не, че двамата стоим на една и съща страна. Точно затова пожелах да ви видя веднага, за да ви предупредя за нещо, което не знаете.

Карин изглеждаше разтревожена, но Колинс не трепна.

— Продължавайте.

— Добре — понижи гласа си Йънг. — Тайнън и ФБР ви разследват.

— О, Крис — изохка Карин.

Колинс ѝ махна успокоително с ръка и се обърна към писателя:

— Имате ли друга новина? Това ли е всичко...

— Но аз мислех...

— Естествено, бях проучен от ФБР. Това ми е работата. Трябваше да ме проучат в минутата, когато президентът ме определи за главен прокурор. Това е обичайният ред.

— Не, разбрахте ме криво, мистър Колинс. Знам, че сте проучван преди няколко седмици и че това е обичайно. Сега се опитвам да ви обясня, че Тайнън започна преди няколко дни ново и тайно проучване за вас. В момента е в пълен ход.

Колинс запримигва към Йънг, докато казаното се изясни в главата му. Накрая въздъхна и рече:

— Ами как... Сигурен ли сте?

— Напълно. Не за първи път Тайнън ви проверява. Веднъж, беше през последния месец, го чух да говори по телефона за Бакстър и църквата Холи Тринити. Тогава именно спомена и въпроса за Колинс...

— Това зная — прекъсна го Колинс. — Сегашното ви изявление е по-важно. Заявявате, че сте убеден? Чули сте, че Тайнън ме проучва отново?

— Абсолютно. Вчера бях с него продължително време. Обадиха му се по телефона. Когато работим, той отговаря само на президента и на Адкок. Този път не беше президентът. Докато той говореше, влязох в тоалетната и оставих вратата леко открената. Чувах ясно неговите думи — името ви не беше споменато, но имаше някакво намекване, не мога да си го спомня точно, изясняващо напълно, че става дума за вас. Във връзка с някакво разследване, поставено сега в ход. Накрая Тайнън каза на Адкок: „Добре, продължавай да опитваш и продължавай да следиш и другите.“

Последните думи направиха впечатление на Карин.

— Другите? Какво е искал да каже с това?

— Нямам никаква представа — отговори Йънг и се обърна към Колинс: — Нямахте никакво съмнение, че разговаряха за вас. Това говори ли ви нещо? Виждате ли някакви основания да ви проучва тъкмо сега?

— Може би да — каза замислено Колинс.

— Тогава реших, че не бива да губя никакво време и да ви предупредя, та да може навреме да се предпазите.

— Ценя високо тази ваша постъпка — каза искрено Колинс. — Благодаря ви... Айшмъил. — Той потърси с поглед келнера, откри го и му кимна. — Мисля, че това е достатъчно основание за още по една чашка.

След като направи новата поръчка, Карин се притисна към Колинс, като се опитваше да потисне възбудата си.

— Какво означава всичко това, Крис?

— Не зная точно, мила. Възможно е нищо — опита се да я успокои той. — Не всички разследвания са злонамерени. Понякога те се правят, за да бъде проверен някой, свързан с мен с оглед да ме предпазят.

— Би трябвало да е така — побърза да се намеси Йънг, за да я успокои и той.

— Но най-малко трябваше да те предупреди — обърна се Карин към съпруга си, — а не да върши такива неща зад гърба ти. Не знае ли, че ти е подчинен? Наистина, ужасен човек.

Втората поръчка напитки пристигна и Йънг вдигна чаша.

— За такова нещо бих пил, мисис Колинс — озърна се наоколо, за да види не ги ли подслушва някой. — Той, искам да кажа, знаете кой, е най-мръсният тип, простете ме, най-долният себелюбец и най-безпринципното копеле, което съм срещал някога.

Пиха и преди да успеят да подновят разговора, главният келнер се появи, за да приеме поръчката им.

Всички пожелаха за начало Онйън Суп, след това Колинс поръча Торнедо Росини за Карин, изчака, докато Йънг преглеждаше листа, и накрая разпореда Бъф Строганов за него, а за себе си — Кок о Вин.

С чашата уиски в ръка, Йънг се върна на разисквания проблем.

— Фактически — обърна се той към Карин, — говорейки за Тайнън, не мога да открия нито един човек да го обича с изключение, и това е само мое допускане, с изключение на майка му и Адкок. Всички останали или се страхуват от него, или направо го мразят.

— С изключение на майка му и Адкок, казвате — заинтересува се Колинс. — Това за майка му само ваше предположение ли е? А може би е истина? Има ли изобщо майка?

— Не бихте повярвали, нали, че Върнън Тайнън би могъл да има майка? Е, има. На един хвърлей място оттук. Роуз Тайнън, осемдесет и четири годишна. Живее в Голдън Йърс Синиър Ситизънс Вилидж в Александрия. Никой не знае това с изключение на мене и Адкок, но Тайнън я посещава всяка събота. Да, чудовището има истинска майка.

— Виждали ли сте я? — запита Колинс.

— О, не. Забранено е. Веднъж, когато говорихме за младите му години, не успя да си припомни някакъв факт, но каза, че майка му би могла да му помогне. Попита я по телефона и тя му отговори. Изразих пред него учудване, че майка му е жива. Той ми отвърна: „О, да, но не говоря по този въпрос с оглед нейната сигурност.“ Пожела да не отбелязвам в книгата, че е жива, но да пиша само хубави неща за нея. След това поразговоряхме малко за нея, ето така научих за съществуването ѝ.

— Интересно — промълви Колинс.

— Не мога да си представя Тайнън да има майка — намеси се и Карин. — Това го прави да изглежда почти човек.

— Не се самоизмамвайте — отвърна Йънг. — И Калигула е имал майка, а също така и Джек Райпър.

На Колинс му беше забавно, но Карин имаше сериозно отношение към по-нататъшното разискване на Тайнън от Айшмъил Йънг.

— Мистър Йънг, щом като директорът Тайнън ви е толкова неприятен...

— Никога не съм казвал, че ми е неприятен. Мразя го.

— Добре де. Ако го мразите толкова много, защо му сътрудничите в написването на автобиографията?

— Защо ли? Ще ви кажа...

Той обаче не продължи веднага, защото келнерът пристигна със супата и започна да я разсипва в купичките.

Едва келнерът беше заминал и Йънг подхвана разговора там, където го беше прекъснал:

— Когато срещнах вашия съпруг за първи път, му казах, че съм бил принуден да пиша тази книга. Ако позволите, сега ще ви обясня всичко. — Той се извърна към Колинс: — В действителност това е и втората причина, за да настоявам да се срещна тази вечер с вас. Казах, че първата причина е свързана с вас, а втората — с мен. Надявам се, че не ще имате нищо против да ви изложа собствените си проблеми. Те са свързани с Тайнън и ще ви изяснят защо пиша неговата „Майн Кампф“.

— Моля, продължавайте — подкани го Колинс.

— Бях насилен да пиша проклетата му книга. Не исках, но той ме застави. Ето каква е историята. Бях в Париж за известно време. Проучвах материали, за да напиша книга върху Парижката комуна. Сред интервюираните от мен хора беше и английският професор Хендърсън с жена си, един от най-големите познавачи по интересуващите ме проблеми, изгонен преди две години от САЩ за анархистична дейност. Те имат дъщеря, Еми, и аз се влюбих дълбоко в нея. Такова искрено чувство изпитвах за първи път в живота си. Тя се влюби също и се разбрахме да се оженим. Бракът ни не можеше да се осъществи веднага поради това, че аз бях женен, макар да бяхме разделени със съпругата ми. Решихме да се върна в Ню Йорк, да се разведе, а след това да се оженим с Еми. Добре, но разводът се усложни.

— Зная как стават тези неща — намеси се Колинс, като хвана ръката на Карин.

— Накрая успях да се измъкна щастливо. Бях издал една политическа биография в голям тираж и като прехвърлих печалбата от нея на жена си, получих развод. Бях готов да се свържа с Еми. Междувременно съм станал известен като писател на Тайнън и той решил, че само аз мога да напиша биографията му. Отказах, но на Тайнън не му се нравят такива неща. Проведе разследване и научил за Еми и родителите ѝ. Разбрал, че Еми, както и родителите ѝ са убедени анархисти. Противно на баща си и майка си, тя е пасивна, интелектуална анархистка. Тя е нежна, изискана личност и нищо повече от политически теоретик. И ето, Тайнън вече имаше козове в ръцете си. Притисна ме с тях. Ако откажех да му сътруднича в

написването на книгата, той щял да блокира влизането на Еми в САЩ като нежелан чужденец. Ако се съгласях, щял да забрави нещата около Еми и в момента, когато книгата е готова, щял да уреди пристигането ѝ тук. Това беше примамката, увиснала под носа ми. Какво можех да направя, освен да захапя. Сега вече знаете причините, довели ме до тази книга.

— Ужасно, да ви принуди по такъв начин! — възмути се Карин.

— А сега какъв е проблемът ви? — запитва Колинс.

— Проблемът е в това, че Тайнън ме измами. Преди две седмици той ми предаде цял кашон материали за допълнително проучване във връзка с книгата — книжа, магнетофонни ленти, какво ли не. Целта му беше да подбера и направя копия на някои от тях. Доста бяха книжа на починалия главен прокурор, а другите — документи на Тайнън. Приготвих копия, за да мога да му върна оригиналите. Вчера, когато преглеждах част от тези материали, открих един меморандум на Тайнън до Бакстър — явно бе забравил за него, — където препоръчваше на главния прокурор да не разрешава влизането на Еми Хендърсън в САЩ като нежелан чужденец. Меморандумът бе писан, след като се бяхме уговорили, че ще уреди приемането ѝ в САЩ. Все още възнамеряваше да ме наказва за първоначалния ми отказ. Можете да си представите какво изпитвах. Искаше ми се да хвърля в лицето му тази подла измама, но се страхувах. Не знаех какво да сторя. Изведнъж се досетих, че копие от този меморандум се намира в отдела за имиграция и натурализация и че тази служба е под ваш контрол. Ето, това е втората причина да искам да се срещна с вас още тази вечер: да ви помоля да ми помогнете.

Колинс не се колеба нито миг.

— Да, имиграцията е един от моите отдели. Овластен съм да утвърждавам или отхвърлям приемането на чужденци в САЩ. Ще бъда много радостен да прегледам папката на вашата Еми, а вие ми изпратете всички документи, придружаващи молбата ѝ. Ще преразгледам случая и ако се окаже, че тя е такава, каквато твърдите...

— Гарантирам за нейната почтеност — намеси се Йънг.

— ... тогава ще пренебрегна препоръката на Тайнън и ще се погрижа да бъде приета.

— Мистър Колинс, не мота да ви кажа колко щастлив ме направихте. Не можете да разберете какво значи то за мен. Не знаете

какво ви дължа.

— Зная, обаче какво ви дължа аз — усмихна се Колинс, — но това не е най-важното. Важна е справедливостта.

Карин беше единствената все още неспокойна.

— Искам да помогнеш, Крис, но се страхувам от Тайнън. Това няма да му хареса и може да си отмъсти.

— Не се безпокой, зная как да изпирам работата — той погледна Йънг. — Продължавайте работата върху книгата, все едно, че нищо не се е случило. Ще се погрижа всичко да се уреди бързо. Той няма да разбере.

Карин се поотпусна, но тревогата ѝ бе все около Тайнън.

— Често ли върши такива неща? Искам да кажа, Тайнън да се намесва в живота на хората? Да се държи по такъв начин? Това е невероятно.

Преди да се върне отново към храната си, Айшмъил Йънг поклати глава.

— Няма друг като него. Със своя апарат за разследване той е всесилен. По дяволите, сигурен съм, че Върнън Т. Тайнън знае всичко за моя, вашия и живота на вашата съпруга. Стигнах до заключение, че той е най-могъщият човек в страната ни. Или, ако все пак не е, ще стане, прокара ли се веднъж 35-та поправка.

— Тя няма да мине — отвърна спокойно Колинс. — Не утре, а вдругиден тя ще бъде мъртва, а всички ние живи отново. Така че не се тревожете за Тайнън. Яжте, пийте и бъдете радостни. Тази вечер празнуваме.

Когато Карин Колинс, преоблечена в изисканата си небесносиня нощница, се появи в спалнята, всички лампи бяха загасени с изключение на една-единствена — нейната нощна лампа. Електронният часовник до нея показваше един без десет след полунощ. Съпругът ѝ беше вече легнал, с глава потънала дълбоко във възглавницата и с гръб към нея. Тя повдигна одеялото и се мушна в другата половина на огромното легло. Опряла се на лакътя си, тя се наведе над Крис. Очите му бяха затворени.

— Благодаря ти за хубавата вечер, мили — пошепна тя.

— Е-хъ — промърмори той отмалял.

Тя наклони глава и опря устните си до страната му.

— Лека нощ, скъпи. Толкова си изморен. Спи спокойно.

Стори ѝ се, че го чува да казва лека нощ. Погледна няколко пъти към него и накрая се отпусна по гръб на своята половина, без да угаси лампата. Погледът ѝ се зарея из тавана. Мисълта ѝ отлетя назад към вечерята, към „Жокей Клъб“, към този дребен, отпуснат писател, наречен Айшмъил Йънг.

В началото на вечерята той бе казал: „Директорът знае всичко.“ По-късно беше казал: „По дяволите, сигурен съм, че Върнън Т. Тайнън знае всичко за моя, вашия и живота на вашата съпруга.“ Замисли се върху това и мисълта ѝ отлетя далеч назад, по времето във Форт Уърт, Тексас. Почувствува как се заражда тревога в нея и внезапно се уплаши.

Обърна глава към мъжа си, опря поглед на тила му и облиза засъхналите си устни. Все още имаше време да говори. Трябваше да говори, макар и за неприятни неща, споделяни, когато двете глави са на една възглавница.

— Крис: — повика тя. — Крис, мили, налага ми се да ти кажа нещо, нещо, пропуснато досега от мен. То напирва в мен. Отдавна трябваше да ти го кажа, защото ти трябваше да го знаеш. Отнася се за времето малко преди да се срещнем. Моля те, слушай, мили. Позволи ми да говоря. Ще бъдеш ли така добър, скъпи?

Почака за отговора му и го чу — той леко похъркваше.

Твърде късно.

С тревожна въздишка тя се извърна настрана от него, угаси лампата и главата ѝ потъна дълбоко във възглавницата, с очи, вперени в тъмата. Потрепера, като си спомни миналото, и се помъчи да види бъдещето. Затвори очи, отпусна се, докато сънят започна да замъглява мислите ѝ.

Може би, помисли тя — последната ѝ успокоителна мисъл, — се държа като дете и глупачка, уплашена от нощта. Не съществуват чудовища, а само хора, хора като теб и мен. Лека нощ, Крис. Заедно сме защитени, нали? С тази мисъл тя почувствува как потъва дълбоко, дълбоко, до мястото, където започват сънищата.

На седмия етаж в зданието на Едгар Хувър Хари Адкок току-що завърши лекия обяд в кабинета си, излезе и се отправи към асансьора. През този неделен следобед, както беше всеки ден от получаването на свръхсекретната задача, целта му беше компютърният комплекс на ФБР в отдалечената част на първия етаж. Спускайки се с асансьора, Адкок си припомни точните думи, с които Тайнън определи задачата му.

Започни с нашия главен прокурор Колинс. Искам ФБР да проведе съвсем секретна проверка за него... Искам да бъде проверен десет пъти по-цялостно, отколкото първия път... Проследете всеки, свързан по някакъв начин с него по всяко време от живота му.

Без да губи време, Адкок се свърза с двама от най-умелите мъже в отдела за специални задачи. По-едрият беше внимателно подбран сред 10 000 агенти, работещи във от главната квартира. Задачите му бяха също извън нея. Тези агенти бяха привлечени не само поради големия им опит и ловкост, но главно заради личната им лоялност към шефа. По-дребният беше взет измежду най-доверените и затворени в себе си хора от персонала, работещ в главната квартира. Той трябваше да съсредоточи усилията си върху така наречената работа с документи. И двамата бяха започнали разследването на Колинс незабавно. Подхванаха работата си тихо и незабележимо и в дните оттогава бяха доставили немалко материали. Извадиха живота на Колинс на длан, а също така и живота на неговите роднини, близки и приятели.

До вчера резултатите бяха напълно разочароващи за Адкок. Всичко, открито за Колинс и близките му, беше законно, правдиво, честно, почтено и потвърждаваше първоначалното разследване на ФБР. Беше проверено почти всичко. Никъде не се откри ни най-малка пукнатина. Това беше толкова неестествено, че Адкок не можеше да го повярва. Твърде много се бе търкалял във ФБР, беше видял толкова много от лошите страни на живите същества, за да повярва в съществуването на добродетел. Ако ровиш достатъчно дълбоко, достатъчно продължително и достатъчно настойчиво, все ще опреш рано или късно до мръсотия.

Разбира се, докладваше на Тайнън в общи линии как върви проучването. Тъй като директорът никога не се интересуваше от подробности, а само от крайния резултат, Адкок никога не бе донасял на шефа си за ежедневния неуспех да се доберат до нещо практически ценно. Беше му казал само, че работата се движи — всяка нишка от Олбъни до Окланд биваше проследявана.

Надяваше се днешният ден да бъде по-добър и че ще се открие нещо задоволително и заслужаващо да бъде докладвано на шефа.

Като стигна до първия етаж, Адкок мина покрай изкусно изработения фонтан и се насочи към компютърния комплекс на ФБР. Отворил вратата, той се зачете в табелката: ИНФОРМАЦИОНЕН ЦЕНТЪР ПО НАЦИОНАЛНА ПРЕСТЪПНОСТ НА ФБР. Изведнъж се почувствува по-сигурен. След това погледът му се плъзна върху електронната апаратура в огромната зала — контролната пишеща машина, контролната конзола, магнетофонното устройство, принтера с капацитет 1100 реда в минута — и се почувствува още по-уверен. Нито една човешка постъпка не би избягнала откриването ѝ чрез тези устройства, така както слабият човек не би успял да се укрие от преследващите го кръвожадни кучета.

Адкок потърси Мери Лемпърт. Тя беше старши офицер за свръзка и неговият главен контакт с комплекса. Като не успя да я открие, попита една от операторките къде е. Казаха му, че току-що е излязла и ще се завърне всеки момент. Адкок намери стол и седна да я изчака.

Докато оглеждаше отново мрежата от компютри и си припомняше отдела за идентификация на по-горния етаж, и агентите, плъпнали из страната, Адкок предусети, че ще получи добри новини за шефа си рано или късно. Просто беше въпрос на време.

Тъй като беше свикнал с езика на статистиката, докато чакаше, мислите му се върнаха отново към цифрите.

Мрежата от компютри. За да се подхранва тя със сведения, до нея достигаха данни от 40 000 федерални, щатски и градски агенции, разположени в петдесетте щата. Такива данни се събираха и натрупваха не само за хора, които вече са били арестувани, не само за потенциални престъпници или смутители на обществения ред, но изобщо за недоволните от властта, за конгресмени, за официалните лица от управлението, за критиците на правителството — по дяволите,

практически за всеки гражданин над десетгодишна възраст. Да вземем досиетата на арестуваните досега. Около 49% от цялото население биват арестувани поне веднъж, докато са живи, като включим тук и пътните нарушения. Най-малко по веднъж биват арестувани 90% от цветнокожото мъжко население и 60% от белите мъже. Данните за всички арести се съхраняват тук. Само през тази година, според темповете на престъпността, включително и избягалите при пътни инциденти, ще бъдат арестувани около 9 000 000 души. Около половината от тях ще бъдат освободени по различни причини, но данните за ареста им си остават на съхранение. Тук се намират регистрирани 275 000 000 полицейски доклада, 350 000 000 истории на заболявания, 290 000 000 психиатрични случая и 125 000 000 копия за търговски сделки.

Отделът за идентификация. Всеки ден тук пристигат 34 000 нови комплекта от пръстови отпечатьци — около 15 000 от тях идват от полицейските служби, а около 19 000 от правителствените агенции, банките, застрахователните компании, бюра за лицензни и други източници. Това е всеки ден, можеш ли да си го представиш. През 1975 година ФБР разполагаше с 200 000 000 пръстови отпечатька. Днес те са може би вече 250 000 000. Една трета от картите с пръстови отпечатьци се съхраняваха в папките за криминалните, а две трети в гражданските папки.

Агенти на ФБР из цялата стана. Там работят повече от 10 000 души, включително оперативните, заети в настоящото проучване. Те са в контакт с обектите — роднини, приятели, познати, служебни връзки, училища, клубове, магазинери, банкери, доктори, юристи и т.н. Да, те работеха, като извършваха инсталиране на подслушвателни уредби, следене на граждани, внедряване на информатори, фотоснимки. Всички те действуват, като нахлуват в незаети в момента апартаменти и къщи, изследват съдържанието на кофите за боклук, отварят, преглеждат и затварят писмата на гражданите.

Страхотно! Кой може да се измъкне от армията на Тайгън? Само да имаш някакво петънце, то ще бъде непременно открито.

Хари Адкок се чувствуваше доволен, че бе извършил мисловен преглед на всички тези факти. Това подобри самочувствието му.

Потокият на мислите му беше прекъснат от женско лице, навело се близо до неговото. Усети парфюма ѝ, преди тя да му пошепне:

— Привет, Хари.

Той повдигна глава. Мери Лемпърт се бе завърнала.

— Принудих ли те дълго да чакаш? — запита тя.

— Не, не. Има ли днес нещо ново?

— Ела в кабинета ми.

В нейната малка, строго подредена стая той седна срещу бюрото ѝ. Проследи я с поглед до огнеупорната каса, докато тя я отвори. Правеше му удоволствие да я наблюдава и отново се възхити от вкуса на шефа си. Тя не приличаше на старши офицер за свръзка, но това и не беше необходимо, тъй като не бе единственото ѝ задължение, припомни си Адкок. Продължаваше да я наблюдава, докато отваряше чекмеджетата. Мери Лемпърт беше тридесет и две годишна, висока около метър и седемдесет. Прическата ѝ беше пухкава, очите ѝ — студено зелени, носът — къс и широк в основата, устните ѝ — влажни и чувствени. Роклята ѝ беше прилепнала по гърдите, високи и твърди, и по изваяните ѝ бедра, където се очертаваха ръбовете на бикините ѝ.

Покритото с акне лице на Адкок се отпусна в доволна усмивка. Тя се обърна към него.

— Ето — каза тя, като му подаде голям служебен плик. — Тук са най-пресните сведения за последните двадесет часа.

Той отвори плика, прегледа набърже съдържанието му и когато приключи, отвращение бе заменило доволството по лицето му.

— По дяволите. Пак нищо.

— И аз си помислих същото — кимна Мери. — Прилича на рапорт за поведението на ученици.

— Длъжни сме да продължаваме, Мери. Шефът очаква...

Телефонът зазвъня и той прекъсна, докато Мери отговори.

— О, наистина ли? — чу я Адкок. — Идвам веднага.

Адкок я погледна въпросително.

— Отделът за идентификация — каза тя. — Почакай ме! Връщам се веднага. Във връзка с нашия случай е. Не зная какво точно.

Отправи се към вратата, а той отново я измери с поглед, заяпал се в очертанятията на бикините ѝ, прозиращи под роклята. Не бива да забрави да я посъветва да носи именно тази рокля, когато се яви следващия път пред шефа.

Това върна мислите му отново към Върнън Т. Тайнън — към собствените му задължения към Тайнън, как винаги беше правил

всичко възможно да зарадва Тайнън и да го задоволи, как и сега не биваше да го разочарова в преследването на този предател Колинс. Никога досега не беше го разочаровал и нямаше намерение да стори това сега, когато залогът беше толкова голям. Тайнън винаги се бе грижил за него и, по дяволите, той бе готов да даде живота си за Тайнън, ако това е необходимо.

Той знаеше много добре как хората в този гаден град говореха за техните отношения. Той винаги бе подозирал такива разговори, но се убеди, когато през една нощ включиха подслушвателните уредби при весело събиране на членове от висшето общество на Вашингтон — типове от Конгреса, хора от Държавния департамент и тем подобни — и той прослуша лентата с клюките и смеховете на част от тях. Беше чул за Върнън Т. Тайнън и Хари Адкок, тези двама стареещи хомосексуални типове. Той винаги бе знаел, че се разпространяват такива приказки, но тук го имаше черно на бяло: Тайнън и той били педераста. Никога не бе побеснявал така. Не понеже това имаше някакво значение, но му звучеше много тъпо и несправедливо.

Наистина, Адкок обичаше Тайнън, но както мъж може да обича мъж, без да е хомосексуален. По дяволите, той обичаше Тайнън и го боготвореше. Колкото до останалото, Адкок наистина някога бе имал връзка с жена — толкова отдавна, че не можеше вече да си спомни чертите ѝ, — но беше умряла, преди да успее да се ожени за нея, по времето, преди да постъпи във ФБР. Тайнън не беше неин заместник, а по-скоро баща, какъвто той никога не бе имал, спомняйки си само за сиропиталището от времето на неговото детство. Всъщност имало бе жени в живота му по време на началните му години във ФБР, само партньорки в леглото, но щом се издигна в службата, когато Тайнън пое кормилото, вече нямаше други. Беше посветил себе си само на ФБР и Тайнън и никому другиму. Беше поел, без да се заклева, обет за безбрачие и преданост на ФБР като божия заповед за цял живот.

Що се отнася до Тайнън, тези умници от компанията не можеха да се досетят, че той е съвсем нормален с жените, само че е внимателен и дискретен, съобразявайки се с особеното си положение. Веднъж седмично, доколкото си спомняше Адкок, Тайнън биваше посещаван от някоя млада жена, изпращана му от благодарна сводница в Балтимор. Понеже Тайнън не смееше да се ангажира дълбоко,

държеше тези жени по-далеч от себе си. Позволяваше им само ежеседмичното посещение и нищо повече.

Преди три години, когато сводницата умряла или преустановила работата си, Тайнън бе потърсил нов изход за сексуалните си нужди. Налагаше му се да бъде много предпазлив, но за щастие откри отлично разрешение. Във ФБР започнаха да постъпват на работа повече жени, не само като секретарки и чиновнички, но и като специални агенти и компютърни операторки. Когато се откри възможност за назначаване на жени като офицери за свръзка в компютърния комплекс, Тайнън разпореди на Адкок сам той да преглежда женските молби и най-внимателно да проверява най-хубавите от тях по отношение опита им с компютри... и сексуалната им отстъпчивост, а след това да назначава най-талантливите.

Мери Лемпърт получи служба — *Тя се състоеше от пет дни седмично работа във ФБР и една нощ от седмицата в дома на Тайнън, разположен в предградията. Една вечер от седемте — всеки петък — Мери Лемпърт, взела за камуфлаж под мишница папки, влизаше в строго охраняваната къща на Тайнън в Джорджия, близо до Рок Крик Парк. Започваха срещата си с три-четири чашки алкохол. После тя го разсъбличаше, а след това и себе си и започваха любовната игра — като по часовник в продължение на три години всяка седмица. Кои, по дяволите, бяха тези умници, говорещи, че Върнън Т. Тайнън не е нормален?*

Боже, помисли си Адкок, яко ще се раздрусат тези клеветници от столицата, ако узнаят колко нормални са директорът и неговият първи заместник — може би най-нормалните човешки същества (с изключение на президента) в това общество на ненормални. От друга страна, мислеше си Адкок, беше съвсем нормално за него самия да се постави напълно на разположение на Тайнън, да бъде лоялен и предан слуга на наистина най-великия човек в Съединените американски щати. Това беше причината да се старае да не разочарова Тайнън по този така значим проблем — разследването на Колинс. И въпреки всички техни усилия все още не се намираше никаква пукнатина.

Беше започнал да изпада отново в потиснато настроение и обезкуражаване, когато осъзна, че Мери Лемпърт стои пред него, излъчваща сияние. Тя постави радостно на коленете му карта с комплект от пръстови отпечатащи и купчина листа.

— Чудесни новини, Хари.

— Какви? — сепна се той.

— От разследването на Колинс. Току-що пристигнаха. Виж сам.

Той взе картата с пръстови отпечатъци, изследва я объркан и започна да прелиства страниците една по една. Объркването му бързо изчезна.

— Боже мой! — извика той и неговото лице също грейна.

На следващата сутрин в осем без десет минути Колинс довършваше бръсненето си пред огледалото в банята. Наведе се над раковината и изми лицето си с топла вода. След като се изправи, започна да си тананика, взрян в образа си в огледалото. Напоследък то отразяваше тясно, удължено лице, постоянно изнурено, и го караше да изглежда по-стар от годините си. Тази сутрин обаче лицето му се стори свежо и гладко като на млад атлет. Тази промяна сигурно се дължеше на все още повишеното му настроение.

Откакто преди два дни разбра по телефона от Мейнърд, че той е готов да си подаде оставката и да се изкаже срещу 35-та поправка, Колинс беше постоянно в добро настроение. Дори последната новина, подсказана от Айшмъил Йънг, че е тайно проучван от ФБР, не беше снижила високия му дух. Вчера на няколко пъти, разсъждавайки върху поведението на Тайнън, той претегляше възможността да се яви пред директора и да го притисне с известните му факти. Сигурно това щеше да постави Тайнън в тежко положение и ще го принуди веднага да спре разследването, но накрая реши, че не дава пет пари за действията на Тайнън срещу него. Ще остави Тайнън да разиграва безплодната си игра. Първо, защото Тайнън не би научил нищо. В миналото на Колинс и в сегашните му действия нямаше нищо за скриване. От друга страна, борбата с Тайнън вече бе завършила. Колинс съзнаваше, че сега козовете са в ръцете му. Последният удар върху Тайнън беше склоняването на Мейнърд да говори публично. С този удар цялата тактика на противниците му беше ликвидирана. Мечтата на Тайнън да заграби диктаторска власт чрез поправката щеше да рухне в момента, когато Мейнърд издигне в Сакраменто гласа си срещу нея. Дори мистериозното оръжие на Тайнън, документът R, каквото и да означава той, ще се превърне в ненужна вещ. Въпреки предсмъртното послание на Бакстър, че този документ трябва да бъде изложен на показ, той ще се превърне в излишен къс хартия от гърмящия глас на Мейнърд.

Изсушил лицето си с кърпата, Колинс взе чиста синя риза и я облече. През това време си представяше как демокрацията ще възтържествува в САЩ. Часовникът на поличката до огледалото показваше точно осем вашингтонско време. Това означаваше, че сега е пет часът сутринта в Калифорния. Мейнърд сигурно вече се вдига от леглото и се подготвя за двучасовото си пътуване с колата от Палм Спрингс до Лос Анджелис. Там, в девет часа, тъкмо когато Колинс тука ще излезе в обедна почивка, Мейнърд ще провежда своята пресконференция, ще смае нацията с оставката си, ще смае цяла Калифорния с подканата си законодателите да отхвърлят 35-та поправка. След това, в три часа следобед, точно когато Колинс тук приключва работата си, Мейнърд ще, излага, своето шокиращо решение най-напред пред законодателната комисия на Камарата на представителите, а след това пред същата комисия на Сената.

Няколко часа по-късно Камарата на представителите ще проведе гласуване на предложената конституционна поправка, а след това и Сенатът. Тя дори няма да достигне до Сената. Ще бъде погребана още при първото гласуване в Камарата. Точната преценка на Мейнърд, неговото влияние и престиж ще разтърсят Калифорния в този ден.

Изненадан, Колинс осъзна, че си подсвирква: „Слава, слава, алилуя“, каза си, че това е неприлично, и спря. Тъкмо оправяше възела на връзката си, готов да се присъедини към Карин за лека закуска, когато на вратата на банята се почука.

— Крис?

— Да?

— Един човек иска да се срещне с теб. Мистър Дориън Шилър, казва, че е твой приятел.

— Дориън Шилър — отвори Колинс вратата.

— Това име ми е неизвестно, поради това не го поканих вътре.

Ще му кажа...

Тъкмо Карин се обръщаше, Колинс я хвана за рамото.

— Не, почакай, Карин. Това е новото име, дадено от мен на Доналд Редънбоу.

— Кой?

— Няма значение, ще ти обясня по-късно. Той е наистина приятел. Покани го, идвам веднага.

Докато жена му се запъти към входа, за да посрещне Редънбоу, Колинс взе сакото си и го облече. Чудеше се какво може да иска Редънбоу от него по това време. След завръщането им от Арго Сити се бяха срещали само веднъж, въпреки че всеки ден говореха по телефона. Беше го настанил в двустаен апартамент в хотел „Медисън“, разположен на 15-та и М улици. Беше го снабдил с всички налични бележки и издирвания върху подготовения от него план за борба с престъпността и безредиците в страната. Целта на този план беше да замени 35-та поправка. Колинс искаше да го представи на президента по време на първото събиране на кабинета, което щеше да последва отхвърлянето на поправката от калифорнийските законодатели.

Появяването на Редънбоу тази сутрин беше изненада. Колинс му бе дал ясно да разбере, че ще е най-добре да не напуца хотела, даже да стои само в стаята си. Редънбоу беше твърде добре известен във Вашингтон. Въпреки че външността му беше значително променена, добре познаващ го човек можеше да го разкрие. Това можеше да доведе до неприятности, дори до ликвидирането му. Той беше необходим на Колинс във Вашингтон само за времето, докато подготвят новия законопроект за престъпността. В същото време Колинс се стараяше да му намери прилична работа в някой малък град, много отдалечен от столицата.

Угрижен, Колинс влезе в дневната. Очакваше да намери Редънбоу седнал, но той възбудено кръстосваше стаята. Карин стоеше до масата, като нареждаше закуската на поднос.

— Доналд — поздрави го Колинс. — Не те очаквах. Запозна ли се с жена ми?

Редънбоу се закова, сякаш не беше чул въпроса му, но Карин се намеси, че вече са се представили един на друг, и добави:

— Приготвила съм сок, кафе и препечени филийки. Ще ви оставя да си поприказвате насаме — и напусна стаята.

Когато Редънбоу спря поглед върху Колинс, лицето му изразяваше истинско страдание.

— Лоша новина — промълви най-сетне той, — много лоша новина, Крис! — Преди Колинс да реагира, Редънбоу продължи бързо: — Телевизията предава това от шест часа сутринта, когато се събудя, винаги включвам телевизора. Имах намерение да ти позвъня по

телефона, но не можах да открия къде съм записал домашния ти номер, така че дойдох направо тук.

Колинс не помръдна. Имаше предчувствие за бедствие.

— Какво се е случило, Доналд? Изглеждаш съсипан.

— Най-лошата възможна новина. — Дишаше като астматик. — Крис, не знам как да ти го кажа...

— По дяволите, какво има най-сетне?

— Председателят на Върховния съд Мейнърд и жена му са били убити тази нощ в леглата им, убити от най-обикновен крадец.

Колинс почувствува, че краката му се подкосяват.

— Мейнърд... убит? Аз... не мога да повярвам.

— В Палм Спрингс, около два и половина сутринта. Мейнърд и жена му Абигейл са спели. Доколкото може да се досети човек, някакъв тип се е промъкнал през черния вход, а след това е влязъл и в спалнята им. Явно Мейнърд се е събудил. Опитал се е да стане от леглото или изобщо извършил някакво движение. Престъпникът е стрелял два пъти с 9-милиметров валтер, улучил го е в гърдите и в главата и го е убил моментално. Това е разбудило мисис Мейнърд и подлецът е изстрелял три куршума и в нея...

— О, боже, никога не бях чувал подобно нещо!

— Бях раздрусан до дъното на душата си. Не знаех как да ти го съобщя.

Колинс обикаляше стаята, като удряше отчаяно юмрук в дланта на другата си ръка.

— Такава трагедия! Кой би могъл да си го представи? Искам да кажа, не само това безсмислено убийство на един от най-великите мъже на нацията... действително от най-великите, но и рухване на нашата последна надежда да поставим край на заплахата от пъклена диктатура. По дяволите, накъде е тръгнала тази държава?

— Искаш да кажеш, накъде ще тръгне — уточни Редънбоу. — Къде ти е телевизорът?

— Оттатък — отвърна Колинс, запътил се по коридора.

— От шест часа сутринта телевизията предава директно от Палм Спрингс. — Редънбоу последва Колинс. — Дай да разберем какво става.

Влязоха в кабинета на Колинс, така препълнен с книги, че наподобяваше библиотека. Приемникът беше вграден направо в

стената. Редънбоу седна на кушетката, а Колинс включи телевизора, като дооправи картината и тона. Колинс примъкна креслото си поблизо до телевизора и се настани в него. Зачака, онемял от напрежение.

На екрана се появи вилата на трагично загиналите. Ограждаше я кордон полицаи. Облечени цивилно детективи влизаха и излизаха през отворената врата. Малко странично се бяха струпали съседи, някои от тях още в нощно облекло, застанали като ударени от гръм.

Камерата беше уловила вече телевизионния репортер.

— Това е сцената, където се е разиграла трагедията преди по-малко от три часа — подхвана той. — Тук, на тази малка, спокойна улица, в най-известния калифорнийски курорт, почти запустял в летните горещини, намериха смъртта си от ръката на неизвестен убиец председателят на Върховния съд на САЩ Джон Мейнърд и съпругата му Абигейл Мейнърд. Телата бяха изнесени преди малко повече от час. Също така е прибран и трупът на убиеца, с все още неизяснена самоличност, повален от куршумите на полицията, преди да успее да избяга. А сега да ви съобщя още веднъж известното ни за случилото се рано тази сутрин в Палм Спрингс, Калифорния.

Колинс седеше като хипнотизиран и слушаше.

Убиецът явно е бил запознат с вътрешността на къщата. След като е влязъл през задния вход, се е насочил към спалнята, с намерение да открие скъпоценностите на мисис Мейнърд. Нахлуването му в стаята е разбудило мистър Мейнърд. Полицията предполага, че Мейнърд, проумял какво става, се е понадигнал и натиснал алармения бутон на стената. Тази алармена система е била монтирана от местната полиция преди няколко години, за да повиши сигурността на такъв изтъкнат гражданин. Тя подавала тревожния сигнал направо в полицейското управление и там са били готови да действуват веднага.

В това време убиецът, като видял, че Мейнърд се раздвижва, го е застрелял. Когато мисис Мейнърд се изправила в леглото, застрелял и нея. Убийството на двамата е било извършено за броени секунди. Вместо да бяга, убиецът е останал в спалнята, за да осъществи намеренията си. Неосъзнал, че Мейнърд е включил сигнализацията, убиецът е претършувал стаята за пари и скъпоценности. Прибрал огърлицата и пръстените на мисис Мейнърд, той открил също портфейла на съпруга ѝ и се оттеглил по същия път, по който влязъл,

като се запътил по тротоара към наетия от него в Лос Анджелис плимут. Внезапно попаднал в светлината от прожектора на насочената към него полицейска кола. Започнал да бяга, после спрял, обърнал се и открил огън по полицаите, излезли от колата. В отговор вихрушка от куршуми го простряла на тротоара. Освен откраднатите вещи в джобовете му не били открити никакви документи. Самоличността му остава неизвестна. Като привърши дотук, репортерът обяви:

— Сега включваме нашето студио в Лос Анджелис, за да ви предадем най-последните разкрития по убийството на председателя на Върховния съд и мисис Мейнърд.

— Каква полза? — изпъшка дълбоко отчаян Колинс.

— Вземи цигара — предложи му Редънбоу пакетчето си.

Колинс измъкна колебливо цигара, а после я постави върху масичката.

— По-добре преди това да пийнем кафе.

Той се надигна тежко, отиде до дневната и се завърна с лека закуска на подноса, приготвен от Карин. Наля кафе за Редънбоу и себе си, взе чашата и се намести в креслото си, насочил поглед към телевизора.

Зад полуосветената си масичка говорителят пое току-що поднесения му лист.

— Ето какво още е станало известно — започна говорителят. — Пристигането на председателя на Върховния съд Джон Мейнърд завчера в Лос Анджелис беше нещо неочаквано. Никой от колегите и близките му не може да обясни това внезапно и непланирано пътуване. Сега обаче разполагаме с известни разяснения. Веднага след пристигането им в Лос Анджелис той и съпругата му поели към зимната си резиденция в Палм Спрингс. На следващата сутрин мистър Мейнърд се е свързал по телефона със стар свой приятел в Сакраменто, говорителя на Камарата на представителите Джеймс Гъфи. Казал му, че на следващия ден следобед, т.е. днешния следобед, възнамерява да долети в столицата на щата, за да говори пред законодателната комисия на Камарата. Допълнил, че желае да дискутира с членовете ѝ 35-та поправка, преди да бъде поставена на гласуване. Джеймс Гъфи бил много зарадван и му обещал да го впише като последен и най-важен свидетел на комисията. Тази сутрин Гъфи заяви, че не знае какво е било отношението на Мейнърд към

поправката, тъй като при разговора им не било споменато дали ще говори против нея, или за нея. Гъфи добавил, че по време на разговора е изразил учудването си по повод пристигането на Мейнърд в Палм Спрингс извън сезона. Мейнърд му отговорил: „Нужно ми е спокойно място, където ще мога да обмисля дълбоко някои неща. Възнамерявах да напиша тук изказването си пред комисията, но в последния момент реших да използвам времето, за да го обмисля по-дълбоко, а утре да се изкажа направо. Напълно съм убеден какво трябва да кажа.“ И ето сега смъртта заглуши гласа на председателя на Върховния съд и ние никога няма да узнаем какво е било мнението му за решителното гласуване на 35-та поправка в Калифорния. Научихме също, че преди да се яви в Сакраменто, мистър Мейнърд е планирал да проведе пресконференция в хотел „Амбасадор“ в Лос Анджелис. Ако беше жив, тази конференция само след няколко часа щеше да бъде в ход. Току-що ми предадоха, че секретарят по печата на президента е готов да прочете изказването на президента Уодсуърт по повод жестоката и ненавременна смърт на председателя на Върховния съд. Включваме кореспондента ни от Белия дом във Вашингтон...

Колинс обърна гръб на екрана и погледна Редънбоу.

— Струва ми се, че това е и нашето погребение, Доналд.

Редънбоу кимна уморено.

Колинс въздъхна тежко. Началният шок бе преминал и сега се чувствуваше страшно потиснат.

— Знаеш ли, не мога да си спомня да съм преживял нещо лошо през целия си живот — и той посочи към екрана. — Сега страната е в техни ръце.

— Страхувам се, че е точно така.

И двамата замълчаха, като обърнаха погледи към телевизора. Секретарят по печата довършваше превъзносянията и съболезнованията на президента Уодсуърт. Вниманието на Колинс намаля.

Думите на президента бяха надути, банални, а понякога и неискрени: „Когато смъртта грабне велик човек, част от човечеството си отива с него. Не се съмнявайте във величието на Джон Мейнърд. Днес той се приобщава към пантеона на безсмъртните, старали се с всички сили да насадят правдата върху тази земя. Тук са Маршал,

Брандис, Холмс, Уорън и до тях се издига на същата височина Джон Мейнърд. Сега наистина той се приобщава към вековете на миналото.“

А заедно с него и демокрацията ще отиде там, помисли си Колинс. Мъртъв — останка от миналото. Без Мейнърд вълната на бъдещето беше 35-та поправка — и Върнън Т. Тайнън — и страната ще бъде скалпвана по негов модел.

Току-що помислил за Тайнън, и чу името му от екрана.

— ... Върнън Т. Тайнън. В този момент ви пренасяме в кабинета на директора на Федералното бюро за разследване.

В същия миг на екрана изплува познатата малка глава над широките рамене на Тайнън. Върху покритото му с белези лице бе нагласена маска на печал. Започна да чете от лист хартия:

— Това брутално и безсмислено убийство на един от най-изтъкнатите хуманитаристи у нас е неподдаваща се на описание с обикновени думи загуба. Председателят на Върховния съд Мейнърд беше приятел на цялата нация, мой личен приятел, приятел на истината и свободата. Неговата загуба нарани цяла Америка, но поради това цяла Америка ще стане по-силна, за да надживее престъпността, беззаконието и насилието. Сигурен съм, че ако Мейнърд беше жив, би поискал от нас да погледнем на подобна трагедия в по-широка перспектива. Трябва да се постави точка на това систематично избиване на нашите водачи и граждани, така че американците да могат да крачат из улиците и да спят в леглата си с ясното съзнание, че те са свободни и защитени хора.

Тайнън вдигна очи към камерата и сякаш срещна погледа на Колинс, поокашля се и продължи:

— За щастие, злият убиец на Мейнърд не успя да избяга. И той срещна насилствена, но справедлива смърт. Току-що бях уведомен, че убиецът е напълно идентифициран, самоличността му ще бъде обявена много скоро от ФБР. Засега е достатъчно да ви съобщя, че той е престъпник рецидивист, с цял списък от арести. И, представете си, такъв човек е бил свободен, позволено му е било да броди из улиците само поради погрешното и свободно тълкуване на закона за гражданските права. Ако този закон бе поправен преди един месец, това ужасно престъпление може би щеше да бъде избягнато. Въпреки че 35-та поправка щеше да влезе в действие само в случаи на конспирация против властта или организирана революция, самото й

одобряване щеше да създаде положителна атмосфера и да причисли убийствата като днешното към миналото. Този ден на дълбока скръб ще ни служи за урок. Нека полагаме усилия заедно, ръка в ръка, за да направим Америка сигурна и да я запазим силна.

Лицето на Тайнън изчезна и се появи отново говорителят.

Колинс изви креслото си към Редънбоу и загърби телевизора. Бе побеснял от гняв.

— Това копеле Тайнън, как смее той? Чу ли го? Да използва за проклетата си поправка смъртта на Мейнърд, преди трупът му още да е изстинал.

— И да извърта нещата така, сякаш Мейнърд е очаквал с отворени обятия поправката му — добави Редънбоу и посочи към екрана. — Погледни. Струва ми се, че се готвят да идентифицират убиеца.

— Каква ще е ползата сега? — отвърна Колинс, но въпреки това насочи вниманието си към предаването.

— Да — казваше говорителят, — установена е вече самоличността на убиеца. Току-що бе потвърдена и дадена на средствата за информация. Убиецът е Рамон Ескобар, тридесет и две годишен, беглец от Куба, е американско гражданство, жител на Майями, Флорида. Ето и снимките му от папките на ФБР...

Веднага върху екрана се появиха двете снимки, фас и профил, на Рамон Ескобар. Грозец, мургав млад човек, с къдрава коса, дълги бакенбарди, хлътнали бузи и голям белег на долната челюст.

— О, не! — извика Редънбоу. — Не...!

Изплашен, Колинс се извъртя към него. Редънбоу се бе изправил и краката му се бяха разтреперили. Насочил пръст към екрана, той се мъчеше да проговори нещо, а очите му щяха да изскочат от орбитите си, лицето му без капка кръв.

Объркан, Колинс се изправи и се спусна към него. Насоченият към екрана пръст се бе превърнал в застрашително размахал се юмрук. От разтреперания му глас най-сетне се оформиха думи.

— Това е той, Крис! — крещеше Редънбоу. — Той е, същият!

— Доналд — сграбчи го Колинс, — съвземи се. Какво има?

— Виж го там, убиеца на Мейнърд! Той е онзи, когото видях! Чу ли името му? Рамон Ескобар. Чух го още там, на Фишър Айлънд при Майями през онази нощ. Лицето... същото лице, познавам го, човека

от Фишър Айлънд... на когото Тайнън ме накара да предам 750 000 долара... същия... той взе три четвърти милион от мен. Крис, за бога, знаеш ли какво означава това?

През това време лицето на Ескобар изчезна от екрана. Колинс изключи телевизора. Обърна се разтреперан, като си спомни историята на Редънбоу за освобождаването му от затвора в Люисбърг, за изкопаването на милиона долара, за пренасянето на три четвърти от него до Фишър Айлънд с моторница, за да ги предаде на двама мъже, определени от Тайнън да ги вземат.

И ето, сега стана ясно, че убиецът на Мейнърд е единият от тях.

— Вярвай ми, това е същият човек, Крис! А то означава, че Тайнън се нуждаеше от моите пари, за да ликвидира Мейнърд. Означава, че ме извади от затвора, за да сложи ръка на достатъчно пари за плащане на професионален убиец, пари, чийто източник не може да бъде разкрит. Тайнън е организиран убийството. Бил е готов да отиде до всякакви крайности, за да попречи на Мейнърд да ликвидира неговата поправка, дори дотам, че да ликвидира самия Мейнърд.

— Спри се! — възрази остро Колинс. — Не можеш да го докажеш.

— Боже мой, човече, какви още доказателства ти трябва?!? Нали бях там с Тайнън, когато той ми направи предложението. Измъкна ме от килията, даде ми нова самоличност, прати ме до Майями и до Фишър Айлънд, принуди ме да предам три четвърти милион долара, и то на кого? На същия този, който рано тази сутрин уби Мейнърд, От какви доказателства още се нуждаеш?

Колинс се опитваше да мисли, да подреди всичко в ума си.

— Аз не се нуждая от доказателства. Доналд, аз ти вярвам, но код друг би повярвал и частица от това?

— Мога да отида в полицията, да им разкажа какво се случи. Мога да потвърдя как дадох парите на убиеца от името на Тайнън.

— Нищо няма да излезе — поклати глава Колинс.

— Защо? Хари Адкок знае истината. Тъмничарят Дженкинс знае истината...

— Те няма да кажат ни дума.

Редънбоу улови Колинс за реверите на сакото.

— Крис, разбери, в полицията ще ми повярват. Аз бях там, на острова. Можем да се отървем от Тайнън. Мога да им разкажа цялата истина.

Колинс сне ръцете му от самото си.

— Не. Доналд Редънбоу може да каже истината, но Доналд Редънбоу не съществува... свидетелят не е жив...

— Но аз съществувам, ето ме!

— Съжалявам, но тук е Дориън Шилър. Доналд Редънбоу е мъртъв. Няма и капчица доказателство, че той е жив. Чисто и просто той не съществува.

Редънбоу изведнъж рухна. Бе разбрал. Като погледна безпомощно Колинс, промълви:

— Да... признавам, че си прав.

Сякаш лъхнат от свеж въздух, Колинс се оживи.

— Но аз съществувам — каза той. — Отивам направо при президента. Той може да го приеме като слух или не, но аз вярвам на всичко, казано от теб, всичко, придобито със собствен опит, и съм готов да го разкрия пред него. То е толкова много, че просто не може да бъде отминато без внимание. Той трябва да чуе гласа на фактите, че истинските беззакония и престъпления в тази страна се извършват от Върнън Т. Тайнън. Няма начин президентът да се изплъзне, щом застане лице в лице с фактите, с истината. Щом като узнае всичко, той ще стори това, което възнамеряваше Мейнърд, т.е. ще излезе публично, ще се отрече от Тайнън, ще отрече 35-та поправка и ще поиска да гласуват против нея, и така да се свърши веднъж завинаги с нея. Гореве главата, Доналд! Вижда се краят на злокобните ни сънища.

8.

Президентът на САЩ седеше изправен в креслото си зад бюрото в Овалния кабинет на Белия дом.

— Да го изхвърля? — повтори той с леко повишаване на тона. — Искаш да уволня директора на ФБР?

Двамата бяха седнали, президентът Уодсуърт до бюрото си, а Крис Колинс — на дървен стол встрани от него. Говореха вече двадесет минути, по-точно Колинс говореше, а президентът предимно слушаше.

Когато тази сутрин Колинс поиска среща с президента, времето му бе напълно заето. Колинс настоя, че е спешно, и президентът се съгласи да му отдели половин час, точно в два. От момента на влизането си в Овалния кабинет Колинс бе изоставил всякаква куртоазия, бе се настанил срещу президента и се бе впуснал в безпристрастно изложение.

— Считам, че трябва да знаете известни неща, извършвани зад гърба ви, мистър президент, ужасяващи неща — бе започнал Колинс. — И понеже никой не се наема да говори за тях, реших, че аз трябва да го сторя. Няма да ми е лесно, но всичко това е факт.

След това почти в монолог Колинс изложи събитията и откритията от предупреждението на Бакстър за съществуването на документа R, до момента, когато Редънбоу разпозна убиеца на Мейнърд, бе изрекъл всичко, без да се спира с яснотата на адвокат в съдебно заседание, без да се пропусне нито една подробност. В заключение бе казал:

— На този свят не може да съществува никакво оправдание за нарушаване на закона с цел да бъде запазен законът. Директорът е бил винаги главният двигател в това престъпване на законите. Основавайки се на доказателствата, току-що предоставени от мен, мистър президент, мисля, че нямате друг избор, освен да го изгоните.

— Да го изгоня? — повтори президентът. — Искаш да уволня директора на ФБР?

— Да, мистър президент. Налага ви се да се отървете от Върнън Т. Тайнън. Ако не за да го накажете за криминалните му действия, то поне за да възстановите вашето водещо положение и да защитите демократическия прогрес. Доколкото това ще ви струва само пропадането на 35-та поправка, ще съхраните ненарушена конституцията. Освен това можем да изработим по-добър план за гарантиране на закона и реда в нашата страна, план, базиран не върху репресии и възможна тирания, а върху подобряване на социалната и икономическа структура на нашето общество. Не е възможно нищо да се направи, докато Тайнън е на власт.

Докато Колинс говореше, президентът остана леденостуден. През цялото време той само понякога пригладжаше посребряващата си коса, попипваше орловия си нос, хващаше в шепа малката си брада и слушаше спокойно, без каквито и да било прояви на емоции.

Сега чертите му оставаха все още непроменени. Единственото му движение беше да поеме в ръка ножа за разрязване на хартия, да го повърти и да го остави отново върху бюрото. Едва тогава проговори:

— Така, наистина ли мислите, че директорът Тайнън заслужава да бъде уволнен?

Колинс не беше сигурен дали президентът преминаваше постепенно на негова страна, или просто искаше да изпробва почвата. Направи последен опит да го убеди.

— Абсолютно — натърти Колинс. — Безчет са основанията за уволнението му. Би трябвало да бъде изхвърлен за противозаконна дейност, за злоупотреба с власт в опитите си да прокара закон, който би го облякъл със свръхсила. Би трябвало да бъде уволнен за изнудване и слагане препятствия на нормалното развитие. Единственото нещо, за което не мога да го обвиня официално, е убийство, защото не мога да го докажа. Всичко останало е така явно. С неговото уволнение, на основание, каквото вие изберете, според наличните доказателства, които моята служба може да ви достави за едно денонощие, 35-та поправка ще бъде погребана от само себе си. Всъщност вие бихте могли да поправите всички злини, извършени от Тайнън до днес, като лично се заемете с това, което Мейнърд искаше да стори, да говорите публично против поправката и да се погрижите Калифорния да я отхвърли. Не мисля, че гласуването би било

необходимо, след като се отървете от Тайнън, но това ще бъде един правен акт, който ще ви спечели допълнително уважение.

За кратко време президентът остана смълчан, като обмисляше чутото. Съвсем неочаквано се вдигна от креслото си, обърна гръб на Колинс, придвижи изправената си фигура до левия прозорец, наполовина прикрит от зелена завеса, и застана там с поглед, зареян в поляната на Белия дом и розовата градина.

Колинс седеше напрегнат и чакаше. Мислено той кръстоса пръсти. Журито по процеса на Тайнън беше на съвещание, но скоро присъдата щеше да бъде произнесена. Правдивата присъда щеше да реши всички проблеми. Колинс седеше вдървен и чакаше с надежда. Това очакване му се стори безкрайно.

Най-сетне президентът се отстрани от прозореца и се насочи към креслото си. Спря зад него, облегна леко ръцете си на ръба му, вплете пръсти един в други и спря поглед върху Колинс.

— Е, какво... — и последва пауза. — Обсъдих много задълбочено твоите думи. Разгледах всяко нещо поотделно. Нека да ти кажа какво ми прави впечатление. Ще бъда така откровен, както ти беше с мен.

Колинс кимна леко.

— Основанията ти да настояваш за уволнението на директора Тайнън... Крис, нека се опитаме да бъдем възможно най-обективни. Познаваш законите по-добре от всеки друг, ти си юрист номер едно в нашата страна. Знаеш, че докато не докажеш вината му, всеки човек е невинен. Теории, приказки, внушения, подозрения, слухове, изводи не са улики или неопровержими доказателства. Твоите улики са изтъкани от приказки, а не от факти.

Колинс понечи да се намеси, но президентът вдигна и двете си ръце.

— Изчакай, Крис, нека продължа. Нека кажа каквото имам наум. Какви директни обвинения повдигаш срещу директора Тайнън? Нека ги разгледаме. Обвиняваш Тайнън в подправяне на криминалните статистики от Калифорния. Можеш ли наистина да го докажеш? Обвиняваш го, че строи концентрационни лагери в страната ни. Можеш ли да го докажеш? Може ли да ми покажеш предприятието, строящо тези лагери? Можеш ли да ми докажеш, че постройките са предназначени за несъгласните с нас? Обвиняваш Тайнън, че е

извършил сделка с Редънбоу, че го е освободил от Люисбърг и му е прикачил друга самоличност. Можеш ли да го докажеш? Можеш ли да докажеш, че сделката е била осъществена, че авторът ѝ е Тайнън, че Редънбоу не е мъртъв, както обяви затворът? Обвиняваш Тайнън, че е разпоредил да бъдат дадени пари на убиеца на Мейнърд. Можеш ли да го докажеш? Както ти сам призна, не можеш, нали? Обвиняваш Тайнън, че ползува населението на някакъв град в Аризона като морски свинчета за 35-та поправка. Можеш ли да го докажеш? Известно е, че Тайнън разследваше този град, но можеш ли да докажеш, че вместо това той го е използвал е някакви зли намерения? Обвиняваш Тайнън, както професор Мориарти, в някакъв зловец заговор, че е съставил някакъв план, наречен документът R. Можеш ли да го докажеш? Можеш ли да заявиш, че си го чул лично от полковник Бакстър? Можеш ли да докажеш, че такъв документ съществува? Или ако съществува, че е опасен? Можеш ли да ми кажеш какво представлява той и къде е?

Президентът Уодсуърт си пое за миг дъх и продължи:

— Крис, с какво друго разполагаш освен тази конструкция, сглобена от фантастични умувания и предположения? На основание тези обвинения без неопровержими доказателства ти искаш да уволня директора на ФБР, един от най-енергичните и популярни мъже у нас? Крис, да не си загубил ума си? Да уволня Тайнън? За какво? Твоята теза е невъзможна, Крис, невъзможна.

При последните думи Колинс се бе свил и се чувствуваше сразен. Той бе очаквал известни съмнения от президента, известни разногласия, но не и такова оскърбително нахвърляне върху неговото предложение. Отчаян, той направи опит да се съвземе.

— Доказателствата идват в различни форми. Зная, че мога да ви представя убедителни доказателства, стига да разполагам с време, но ние нямаме време. Най-напред махнете Тайнън от пътя ни, той е опасен. По-късно ще предоставим обвиненията срещу него. Заявявам ви според това, което съм чул и на което съм бил свидетел, Тайнън е готов да стори абсолютно всичко, за да премахне закона за гражданските права, да превърне поправката в закон, да разстрои нашата демокрация...

Лицето на президента стана леденостудено.

— Аз също желая поправката да стане действителност. Означава ли това, че искам да унищожа демокрацията ни?

— Не, разбира се, не, мистър президент. Не претендирам, че всеки, подкрепящ поправката, е против демократичното управление. Факт е, че и аз я подкрепях за известно време, даже излязох публично в нейна защита. В съзнанието на хората аз все още я поддържам. Никога не съм я отричал открито и нямам намерение да го правя, докато съм член на сегашната администрация. — Чертите на президента малко се смекчиха.

— Доволен съм да чуя това, Крис. Доволен съм, че имаш високо съзнание за лоялност.

— Аз съм сигурно притежавам такова съзнание, въпросът е има ли го и у Тайнън? Нещата обаче не стигат дотук. Въпросът е до съзнанието какво представлява демокрацията. Вие и аз знаем. Знае ли Тайнън? Ние никога не бихме злоупотребили с властта, дадена ни от 35-та поправка, но в ръцете на Тайнън...?

— Нямах и най-дребното доказателство, че той ще тълкува закона по-различно от теб и мен.

— В светлината на всичко, разказано ви от мен, все още ли твърдите това? Дори ако не мога да докажа всичко, вие все пак трябва да приемете...

— Няма никаква полза, Крис — прекъсна го президентът и седна в креслото си, като показва, че слага край на разискванията. — Крис, съжалявам, но аз уважавам фактите. Давам ухо само на тях. В казаното от теб не откривам факти, подкрепящи твоята позиция. Не мога да видя достатъчно причини за освобождаването на Тайнън от длъжност. Направи усилие да видиш нещата от моя гледна точка. Репутацията на Тайнън като патриот е съмнителна. Да отстраня Тайнън въз основа на такива неубедителни улики, е все едно да обвиня Джордж Вашингтон за някаква безредица в страната или да хвърлим в затвора Барбара Фритче за подривна дейност. Да го уволня ще бъде лоша услуга към страната, а за мен политическо самоубийство. Хората имат вяра в него...

— А вие имате ли? — настоя Колинс. — Гласувате ли му доверие?

— Защо не. Никога не е изразявал несъгласие с мен. Винаги е бил един от най-достоините слуги на народа. Понякога е пипал малко

по-твърдо и пристрастно, но това е било все за да изпълни по-добре задълженията си.

— Значи, държите за него и неговата 35-а поправка. Нищо няма да ви разубеди? Решен сте да вървите с него?

— Да — отвърна с равен глас президентът. — За мен друг път няма, Крис.

— Тогава и за мен няма друг път, мистър президент — и Колинс се изправи бавно. — Ако възнамерявате да задържите Тайнън, не можете да задържите мен. Нямам друг избор, освен да подам оставката си като главен прокурор. Ще се върна в кабинета си и ще напиша официалното писмо за оставка. След това ще използвам всеки час от оставащите двадесет и четири, за да се боря против поправката в Камарата на представителите на Калифорния. Не успее ли там, ще посветя цялото си останало време на битката в Калифорнийския сенат срещу поправката, ако това се наложи.

Колинс кимна учтиво с глава и се отправи към вратата, когато чу президентът да го вика по име. Спря се до вратата и погледна през рамо. Президентът беше просто изумен.

— Крис, преди да предприемеш нещо, за което после ще съжеляваш, добре е да го обмислиш два пъти. — Той се размърда неловко в креслото си. — Изживяваме критичен период и ние, и страната ни. Сега не е време да разлюшкваш лодката.

— Аз напускам лодката, мистър президент. Ще се удавя или ще доплувам със собствени сили. Приятен ден!

След тези думи той напусна Овалния кабинет.

Дълго след заминаването на Колинс президентът? Уодсуърт гледа втренчено вратата. Накрая вдигна телефона и позвъни на личната си секретарка.

— Мис Леджър? Потърсете директора Тайнън във ФБР. Предайте му, че искам да го видя насаме веднага.

Като се върна в кабинета си, Кристъфър Колинс реши най-напред да телефонира на жена си. През последните няколко седмици не бе я осведомявал подробно за събитията около поправката. От

нощта, когато научи за съществуването на документа R, ѝ бе казал понякога по нещо, но тази сутрин, след като приключи предаването за убийството на Мейнърд и след като Редънбоу се прибра в хотела си, те с Карин бяха седнали в кухнята и я бе запознал най-подробно с всичко.

Карин бе изпаднала в ужас.

— Какво смяташ да правиш, Крис?

— Ще се срещна колкото е възможно по-скоро с президента. Ще му изложа абсолютно всичко. Ще искам да уволни Тайнън.

Карин бе станала веднага предпазлива:

— Не считаш ли това за опасно?

— Не, ако президентът се съгласи с мен.

Той беше убеден, че президентът Уодсуърт ще го разбере напълно и ще го послуша. Сега, четири часа по-късно, знаеше, че никога не е правил по-грешна преценка.

Колинс позвъни и Карин веднага вдигна телефона. Гласът ѝ бе напрегнат.

— Какво стана, Крис?

— Президентът не се съгласи с мен.

— Как е възможно?! — не можеше да повярва тя.

— Каза, че съм нямал никакви доказателства. Изкара ме едва ли не идиот. Остава на една позиция с Тайнън.

— Това е ужасно! Какво смяташ да правиш?

— Ще си подам оставката и вече му го заявих. Реших, че ще е по-добре да съобщя и на теб.

— Слава богу! — Не бе чувал напоследък гласът ѝ да звучи така облекчено.

— Ще гледам да се оправя тук набързо. Ще напиша писмото за оставката и ще го изпратя, а после ще прегледам и текущата си работа. Сигурно ще позакъснея за вечеря.

— Не изглеждаш много щастлив, Крис?

— Не. Тайнън се измъква невредим. 35-та поправка е на път да бъде прокарана. Налице е недовършената работа около документа R. А аз, аз съм безсилен и безработен.

— Ще превъзмogneш всичко, Крис — окуражи го тя. — Предстоят ти толкова много неща. Ще обявим къщата за продан, а после ще се върнем в Калифорния, може би... другия месец...

— Довечера, Карин. Връщаме се в Калифорния довечера. Ще хванем последния самолет. Искам да бъда утре сутринта в Сакраменто. Искам да проведе агитация против поправката. Следобед ще я гласува Камарата на представителите. Ако пропадна и там, поне съм се борил.

— Както ти кажеш, мили.

— До довечера. Предстои ми толкова много.

Като постави слушалката на място, той огледа отрупаното си бюро. Преди да започне с него, трябваше да свърши нещо друго. Повика секретарката си.

— Мериън, по отношение заплануваните посещения при мен: отмени всички, предвидени за днес, до края на седмицата и следващите.

Веждите ѝ се извиха учудено.

— Ще ти обясня по-късно, когато дойде време да се прибираме вкъщи. Отговаряй на всеки, че съм във от града, че ние ще ги потърсим. Друго нещо, Мериън, резервирай две места, за мен и мисис Колинс, в последния самолет довечера към Сакраменто. За хотел ще се погрижа сам.

— Но, мистър Колинс, вие трябва да летите довечера за Чикаго?

— Чикаго? — повтори той объркан.

— Забравихте ли? По плана ви утре трябва да говорите в Чикаго пред дружеството на бившите специални агенти от ФБР на годишното им събрание. Вие сте главният гост. След речта имате насрочена среща с Тони Пиърс.

Беше забравил съвсем. Още през първата седмица от встъпването си в длъжност се бе съгласил на тази среща с бившите специални агенти от ФБР. С течение на времето, когато взе решение да се противопостави на поправката, пожела да се срещне с Тони Пиърс, бившия му телевизионен опонент и водач на групата защитници на закона за граждански права. Чрез сина си Джош Колинс бе открил Пиърс и той се бе съгласил да се срещнат в Чикаго на събранието на бившите специални агенти от ФБР.

— Ще трябва да отмениш и пътуването до Чикаго, Мериън. Наложително е утре да бъда в Сакраменто.

— Това никак няма да им хареса, мистър Колинс. Не им оставяте време да намерят ваш заместник.

— Винаги ще се намери някой — отвърна той рязко. Знаеш ли какво, най-добре ще е аз да поговоря с тях. Ще им се обадя, като поразчистя малко работата си тук. Ти се заеми с Тони Пиърс. Намери го в дружеството му в Сакраменто и му кажи, че срещата ни в Чикаго се отменя. Да ме чака в Сакраменто утре сутринта. Веднага ще му се обадя от летището, за да се уточним. Ясно ли е?

Тя закима с глава.

— Аз да се погрижа за мистър Пиърс. — След това се поколеба за миг. — Наистина ли искате да отменя всичките ви останали задължения?

— Всичко. Никакви въпроси повече. Очакват ме тонове работа.

След като Мериън излезе, Колинс седна и се залови с най-спешните неща — рапорти и доклади за изчитане, документи за подписване. С истинско задоволство прегледа един от меморандумите, адресиран до отдела за имиграция и натурализация. По лично негово нареждане този документ разрешаваше на бъдещата годеница на Айшмъил Йънг да бъде приета от Франция в САЩ. Подписа го, занесе го на Мериън и ѝ нареди да го изпрати веднага, а също така и да изготви копие за Йънг. Като се върна в кабинета си, се спря пред камината, за да премисли какво още му оставаше от последния му следобед като главен прокурор на САЩ. Следващата задача беше да напише писмото за оставката си. После щеше да събере личните си вещи и да ги остави в малката стая до кабинета на Мериън. Накрая трябваше да се обади в Чикаго и да се освободи от заплануваната реч за утре.

Сега да се залавя с оставката. Отиде до сребрилата гарафа на поличката при телефона, наля си чаша с вода и я изпи. Изгледа лавиците с томове правна литература, покриващи стените. Преброди огромния кабинет, като се мъчеше да състави писмото. Простичко или величествено? Нито едното, нито другото. Агресивно или отбранително? Пак нито едно от двете. Най-после му хрумна най-правилният тон. Предлагаше оставката си от поста главен прокурор под настоятелния зов на съвестта си. След дълбоки вътрешни колебания бе решил, че не може повече да поддържа позицията на администрацията относно 35-та поправка. Почувствувал, че ще задоволи по-добре исканията на съвестта и страната си, като подаде оставка и посвети усилията си, без да бъде принуждаван от никого, на

борбата за блокиране на поправката. Ето, това щеше да бъде точният тон на писмото му.

Седна зад бюрото си, извади официална бланка и бързо отрази с думи оформилите се в главата му мисли.

След това реши, че вместо да изпрати до Белия дом писмото ръкописно, ще е по-добре да го отпечата на машина и да го подпише. Фотокопията, предназначени за средствата от информацията, ще бъдат по-удобни за репортерите, ако са отпечатани на пишеща машина. Да, ще го даде на Мериън да го напише, ще го подпише и ще поиска да му изработи фотокопия.

Препрочете писмото и се изправи, като се напрягаше да открие средства, за да го направи по-убедително. Кръстоса още веднъж кабинета си и накрая се оказа в съседната голяма зала за конференции. Обходи красивия червен килим и се спря пред рисувания портрет на Алфонсо Тафт, главен прокурор по времето на президента Юлисиз С. Грант. Учуди се защо, по дяволите, това нещо виси тук и реши да не забрави да се разпорежи още утре портретът да бъде изхвърлен, но веднага се досети, че утре и той самият ще бъде изхвърлен. Продължи около грамадната маса за конференции, заобиколена от шестнадесет облицовани с червена кожа кресла, и се спря по средата на другата стена, изправен пред мраморния бюст на Оливър Уендъл Холмс.

Точно пред този бюст го откри секретарката му Мериън.

— Мистър Колинс — каза задъхано тя, — пристигна директорът Тайнън и иска да ви види.

— Тайнън? Тук?

— Да, чака в приемната.

Колинс беше слисан. Това беше съвсем неочаквано. Нито веднъж през времето на краткото пребиваване на Колинс на тази служба Тайнън не бе посещавал правосъдието.

— Кажи му да влезе.

Питаше се какво означава всичко това. Едно беше сигурно: Тайнън е последният човек, когото би желал да види днес. Изчака влизането му с антипатия.

Видя огромното туловище на Върнън Т. Тайнън, изправено пред вратата на залата за конференции. Директорът, навлякъл върху мускулестото си тяло двуредно моряшко сако, се доближи до него.

Свадливите черти на лицето му, постоянно намръщено, не говореха нищо за целта на посещението. Като стигна до Колинс, той каза:

— Съжалявам, че нахлувам при теб по този начин, но боя се, че е много важно. — Той потупа чантата под мишницата си. — Тук има нещо, което трябва да разискваме заедно, и то веднага.

— Добре. Да отидем в моя кабинет.

Тайнън не се помръдна.

— Мисля, че не е необходимо — каза той с равен тон, а после огледа залата за конференции. — Струва ми се, че тук е по-добре. Не бих искал никой да чуе за какво говорим. Допускам, че и ти не би желал.

Колинс разбра намека му.

— Върнън, не съм монтирал в кабинета си подслушвателна уредба. Нямам практика да записвам думите на посетителите си.

— Тогава губиш много — почти изгрухтя Тайнън и хвърли чантата си върху огромната маса встрани от креслото за председателстващия. — Да сядаме. Каквото имам да говоря, няма да отнеме много време.

— Обхванат от досада, Колинс седна на председателското кресло, премести го малко настрана от директора и седна. Докато чакаше, той извади пакетче цигари, предложи на Тайнън, но получи отказ, взе една за себе си и запали. След като подръпна два пъти, притегли пепелника до себе си и запита:

— Е, на какво дължа честта за тази визита?

Тайнън разпери пръстите си върху масата.

— Ще говоря направо. Бях преди малко при президента. Разбрах, че малко преди това ти си го посетил. Научих, че имаш намерение да подадеш оставка, а също така и причините за това.

— Ако знаеш причините, защо да се впускаме отново в тях.

Тайнън се изтегна назад в креслото си, огледа Колинс от горе до долу и поклати глава.

— Това е било глупаво от твоя страна — каза той с изкривено в грозна усмивка лице. — Да се опитваш да издействуваш уволнението на Върнън Т. Тайнън е съвсем глупава работа. Считах те за по-умен човек.

Колинс се опита да вземе връх над нервите си.

— Сторих това, което трябваше да сторя.

— Така ли? Е, и аз направих същото.

С подлудяващо старание Тайнън започна да отключва и бавно да отваря чантата си.

— Да, същото направих и аз — повтори той подигравателно. — Тъй като ти започна да ровиш из моите работи... и разбра.

— Вярно е, разбрах...

— ... сметнах, че ще е почтено и аз да отделя малко време, за да поровя из твоите.

— Съвсем добре ми е известна активността ти напоследък. Зная, че ме разследваш отново.

— Не се шегуваш, нали? Знаел си и не предприе нищо?

— Не се налагаше. Аз нямам какво да крия.

— Сигурен ли си? — Тайнън забърника в съдържанието на чантата и измъкна голям служебен плик. — Е, все пак, струва ми се, че ще бъдеш поласкан да узнаеш, че поровихме около теб с голямо внимание... с нежни, любящи грижи.

— Оценявам високо и с благодарност твоя интерес. Хайде, изненадай ме де. Какво изрови?

Враждебното изражение по лицето на Тайнън се задълбочи.

— Ще ти кажа какво открих. Намерих нещо, укривано умишлено от публиката... или по-вероятно, укривано от теб. — Той отвори плика, прегледа набързо съдържанието му и срещна погледа на Колинс. — Готвиш се да започваш битката със законопроекта, спасяващ страната от загиване. Навираш се в живота на толкова много хора, включително и моя, а не си си дал труд да погледнеш дали твоят собствен дом е в ред. Е, добре, преди да се представиш на обществото като мистър Чистичък, погрижи се да се увериш дали твоят живот, а и животът на тези около теб е кристалночист.

— Искаш да кажеш...?

— Искам да кажа, че ти се е случило да се ожениш за жена с твърде съмнително минало. Мисля, че ще е от полза да поразискваме накратко близкото й минало.

Вълна от гняв заля Колинс към този нахалник, позволил си да се меси в личния живот на хората. Гневът му взе връх над любопитството да разбере какъв коз крие Тайнън в ръкава си.

— Върнън, не зная за какво, по дяволите, намекваш, но ти заявявам направо, че нямам намерение да разисквам с теб поведението

на жена си или на когото и да било друго от своето семейство. Сенатът ме е проучил. Животът ми е известен на обществеността. Сенатът ме утвърди. С теб нямам какво да разисквам.

Не беше обаче лесно да разклатиш Тайнън.

— Боя се, че има още нещо за разискване. Струва ми се, че ще се съгласиш да поговорим за него. Дребно нещо, подминато при първото ти проучване, нещо, което ще пожелаеш да узнаеш на всяка цена.

— Не желая съпругата ми да бъде въвличана в нашите недоразумения.

Тайнън повдигна рамене с безразличие.

— То си е твоя работа, Крис, но ти или трябва да ме изслушаш и да ми кажеш какво да правя, или жена ти трябва да бъде изправена пред съда и журито. — Той направи кратка пауза. — Сега мога ли да продължавам?

Колинс усети как сърцето му заби лудо. Този път той замълча. Тайнън хвърли поглед към книгата си и поде отново:

— Когато си се запознал с жена си, тя е била вдовица. Това се е случило преди малко повече от година. Името ѝ е било Карин Грант. Съпругът ѝ се е казвал Томас Роули. По мъж тя е била Карин Роули. Всичко дотук така ли е?

— Знаеш, че е така, тогава защо...

— Знаеш, че това е неправилно. Когато се срещнахте, тя се е казвала Карин Грант.

Колинс побърза да я защити:

— Та какво от това? Няма нищо необикновено, след като овдовее, жената да носи моминското си име.

— Може да няма нищо необикновено, но може и да има. Да видя... когато си я срещнал в Лос Анджелис, тя е работила като манекенка. Преди това е живеела със съпруга си във... във...

— В Медисън, Уисконсин.

— Така ли ти каза? Заблудила те е. Живели са във Форт Уърт, Тексас. Мъжът ѝ е умрял във Форт Уърт.

Колинс блъсна стола си назад, сякаш искаше да стане и да приключи с тази инквизиция.

— Върнън, пет пари не давам.

— По-добре не се сили! — Гласът му бе леден. — Знаеш ли как е овдовяла твоята съпруга?

— За бога, мъжът ѝ е бил убит при някакъв инцидент.

— Инцидент? Наистина? Какъв вид инцидент?

— Никога не съм я питал за това. Подобни теми не са много приятни, та човек да ги съживява. Струва ми се, че е бил ударен от кола. Това задоволява ли те, Върнън?

— Не, никак. Съгласно архивите на ФБР от Форт Уърт не е бил ударен от кола. Бил е ударен от куршум, и то от близко разстояние. Бил е застрелян.

Колинс бе готов за всякаква тревожна информация, но това беше съвсем неочакван удар. Самоувереността му се стопи, а Тайнън продължаваше безпощадно:

— Всичките улики са сочили като убиец твоята жена. Била е арестувана и съдена. След четириднешно съвещание на журито е получила висящо жури, т.е. оправдана, но не с абсолютното мнозинство. Вероятно този резултат е бил последица от влиянието на баща ѝ. Бил е важна политическа личност в този град. Сега вече не е между живите. Властите решили да не започват повторно съдебно дирене и тя е била освободена.

— Не го вярвам! — извика Колинс. Тайнън и залата за конференции се завъртяха пред очите му и той направи усилие да се съвземе.

— Ако имаш някакви съмнения — каза студено Тайнън, това ще ги разсее. — Той взе няколко листа от плика и ги подреди внимателно пред Колинс. — Резюме на делото, направено от съдебния протокол и заведено под съответния номер. Също така фотокопия на три изрезки от вестници. Там ще разпознаеш Карин Роули. А сега... да преминем към същината...

Колинс не побутна книгата пред себе си, а насочи внимание към врага и същината на работата. Тайнън продължи:

— Журито не е намерило жена ти виновна. От друга страна, не са се произнесли и за невинна. Цели четири дни не са могли да достигнат единно мнение, да разрешат противоречията си и да определят единодушно присъдата. Стигнаха са до така нареченото висящо жури. Знаеш по-добре от мен, че това оставя случая широко открит и хвърля сянка върху поведението на съпругата ти. Това ме интересува най-много. Наредих на нашите агенти да продължат понататък разследванията и те го направиха. Преповториха

обстоятелствата по убийството, разпитаха отново свидетелите и така стигнаха до нова следа. Тя се оказа много съществена. Не мога да си представя как местните власти са я пропуснали навремето. Понякога може да се прояви небрежност, но както знаеш, във ФБР никога не са небрежни.

Колинс не отговори нищо. Той чакаше.

— Разполагаме с нов свидетел, пропуснат преди. Това е жена, видяла Карин Роули, или Карин Грант, или Карин Колинс, както предпочетеш. Тя е очевидец и твърди, че е чула скандала между двамата съпрузи, чула е Карин да казва на Роули, че би искала да го убие. Свидетелката е решила да напусне къщата на Роули и в този момент е видяла Карин с оръжие в ръка, наведена над тялото на съпруга си. — Тайнън направи кратка пауза. — Всъщност има и още нещо — той понижи гласа си. — Не ми е приятно да ти го казвам, но то ще излезе наяве, ако свидетелката бъде разпитана отново. Наистина то е голяма мръсотия...

Колинс почувствува пристягане в гърдите, но продължаваше да стои безмълвен. Тайнън започна бавно да подбира думите си:

— Седмици наред жена ти е посещавала сама баща си, или поне така е твърдяла. Роули е бил обхванат от подозрения. Изпратил е да я проследят. Научил... по какъв начин да ти го кажа? Узнал, че Карин е активен участник в една сексгрупа в Хюстън. Предприемали са сексоргии и перверзни. Не бих искал да се впускам в подробности, но...

— Това е мръсна лъжа и ти го знаеш! — изкрещя Колинс, повдигнал се от креслото си.

Изтегнат на мястото си, Тайнън даже не мигна.

— Така бих искал да е лъжа, но не е. Свидетелката е чула Роули да обвинява Карин тъкмо в това. — Ръката му посегна към плика. — Би ли искал да видиш дадените от нея показания?

— Не, благодаря.

— Тогава след тази сцена свидетелката чула изстрел и видяла Карин, наведена над тялото на Роули. — Тайнън се взря упорито в Колинс и продължи: — Тази свидетелка няма да се появи в съда по собствена воля. Не иска да се намесва в такава мръсотия, но ако бъде принудена да свидетелствува под клетва, тя ще го стори. Това означава повторен съдебен пропее. Този път не може да се очаква да има

висящо жури. Както и да е, ще ти направя удоволствие да узнаеш, че не позволих на своите хора да представят новите си доказателства пред областния прокурор във Форт Уърт. Счетох, че ще е неправилно, ако не се консултирам предварително с теб. При това, независимо от нейните... нейните слабости, единствен бог знае какво я е карало да постъпва така... аз изпитвам симпатия към мисис Колинс. От друга страна, нейният съпруг е притежавал някак противен характер. Той е гонил нейните пари, парите на баща ѝ, и тя е била за него средство да се добере до тях. По всяка вероятност я е заплашвал да направи публично достойние нейното поведение, за да измъкне повече пари. Би могло да се каже, че тя е имала достатъчно мотиви за поведението си. Това именно бяха причините, които ме накараха да не представям новите улики. Най-накрая, и може би най-важното, бих предпочел да не поставям в трудно положение член на администрацията на президентския екип в такова съдбовно време като днешното. Струва ми се, можеш да оцениш това. Намирам, че всеки един, свързан с този случай, е страдал достатъчно много, за да го правим отново публично достойние. При тези обстоятелства всичко може да бъде лесно забравено.

На Колинс му се повръщаше не само от информацията за Карин и заплахата, надвиснала над главата ѝ, но и от непрекъснатото изнудване от страна на Тайнън. Отвращението му към този човек го пареше отвътре като въглен. Досега никога не беше се чувствувал способен да убие човек. В този миг изгаряше от желание да стисне пръстите си около шията на Тайнън, но разумът надделя. Стоеше, без да помръдне, а трепереше вътрешно. Накрая се почувствува в състояние да говори.

— Каза, че искаш да забравиш всичко това, но при известни условия?

— Точно така.

— Какви са ти условията? Какво искаш от мен?

— Само твоето сътрудничество, Крис — каза почти ласкаво Тайнън. — Всъщност съвсем малко. О, да кажем, само твоята дума, че ще останеш в екипа с президента и с мен и ще подкрепяш 35-та поправка до успешния ѝ край. Не желая от твоя страна никакви публични демонстрации на несъгласие, като подаване оставка или отричане на поправката. Това е цената. Много разумна по мое мнение.

— Ясно! — Колинс го наблюдаваше как внимателно прибира плика и документите и ги подрежда в чантата. — Няма ли да ми позволиш да видя останалата част от твоите доказателства?

— Не, по-добре да ги запазя в името на сигурността им. Получи достатъчно. Имаш и жена си. Тя ще допълни всичко останало, ако е пропуснато нещо.

— Не, исках да кажа името на новата свидетелка, открита от теб. Бих искал да имам поне него на разположение.

— Не, Крис — засмя се Тайнън. — Ако искаш да я видиш, можеш да го сториш само в съда. — Той заключи чантата. — Мисля, че казах всичко, каквото имаше да се каже. Съвсем определено, това ти е достатъчно, за да имаш с какво да се занимаваш. Какво ще стане по-нататък, зависи само от теб.

— Върнън, ти си най-мръсният и гаден копелдак, живял някога на тази земя.

Усмивката на Тайнън не слезе от лицето му.

— Считам, че моите родители не ще го приемат като нещо за вярване. — Изведнъж стана сериозен. — Ако имам някаква вина, тя е, че обичам твърде силно страната си. Твоята вина е, че я обичаш по-малко. В името на своята страна чакам сега твоето решение.

Колинс впи поглед в него с отвращение. Накрая се отпусна, предаде се и рухна назад в креслото.

— Добре — произнесе той изтощен, — печелиш. Повтори ми какво точно искаш от мен!

За първи път през целия си семеен живот Колинс изпитваше нежелание да се прибере у дома при жена си. След заминаването на Тайнън той нямаше никакво желание за работа, но бе останал нарочно в правосъдието, понеже искаше да е сам, да мисли. Разкъсваха го противоположни чувства. Още не можеше да превъзмогне шока от чутото за случая с Карин. Измъчваше го разочарованието, че е скрила недалечното си минало. Беше объркан относно вината или невинността ѝ за смъртта на нейния мъж (четири дни не са били достатъчни на журито да вземе единодушно решение). Съществуваха и страхът, че може да я сполети беда, тъй като Тайнън имаше възможности да поднови делото срещу нея. Над всичко стоеше картината, нарисувана от Тайнън за скрития ѝ сексуален живот. Голите оргии. Поредиците от перверзни. Той не вярваше нито дума от това, но

не бе в състояние да изтрие грозните картини от съзнанието си. Нямахше представа за чувствата си, каква позиция да заеме, как да се отнася към нея.

Тези объркани проблеми останаха неразрешени в кабинета му и сега бяха същите, когато постави ключа в бравата на входната врата, отключи я и влезе у дома си. Искаше му се да избегне всякаква разправия, да избегне и жена си, но съзнаваше, че това е невъзможно.

Явно го беше чула да влиза.

— Крис? — повика тя от трапезарията.

— Тук съм — отвърна той и се насочи по коридора към спалнята. Свали връзката си и тъкмо събличаше сакото, когато тя се появи.

— Откакто се обади по телефона, цял ден съм на тръни в очакване да чуя какво става. Започнах да стягам багажа. Заминаваме за Калифорния, нали?

— Не — отвърна глухо той.

Тя се бе насочила към него да го целуне, но се спря в устрема си.

— Не? — и веждите ѝ се извиха. Втренчи се в лицето му. — Не подаде ли оставка?

— Не, не сторих това.

— Аз... не мога да разбера, Крис.

— Написах писмото, а после го скъсах... след посещението на Върнън Тайнън. След като си замина, скъсах писмото, бях принуден да го направя.

— Ти... си бил принуден — повтори тя. — Скъсал си го заради...

— Тя се бе вцепенила. — Заради мен?

— Откъде знаеш? — запита той удивен.

— Защото подозирах, че може някога да се случи. Знаех, че той е в състояние да направи всичко възможно, за да спре твоята съпротива. Онази вечер, на вечерята с този писател, Айшмъил Йънг... когато той ти каза, че Тайнън разследва всички около себе си, знае всичко за всеки, който има отношение към неговия личен живот... знаех, знаех, че ще тръгне по следите ти и ще открие мен. Много се изплаших. Крис. Същата нощ, когато си лягахме, реших, едва ли не за стотен път, да ти кажа. Наистина исках да ти кажа, дори започнах, но ти вече беше заспал. На сутринта какво ли не се случи и ми попречи. Трябваше да ти кажа. О, боже, помогни ми, каква глупачка се оказах! Такава обикновена тайна, но ти трябваше да я чуеш от мен.

— Трябваше да я зная, Карин, поне само за да мога да те защита.

— Да, прав си, но не да защитиш мен, а себе си. Сега, когато Тайнън ти е казал... не зная какво ти е казал... но по-добре е да чуеш цялата история от мен.

— Не искам да я чувам сега, Карин. Трябва да пътувам извън града, за да произнеса реч. Когато се върна от Чикаго...

— Не, слушай! — Тя бе дошла съвсем близо до него. — Тайнън ти е разказал, че съпругът ми е бил застрелян в спалнята ни, че хората са ме чували да крещя неведнъж, че бих искала да го убия? Истината е, че бяхме в поредната страхотна караница, една от хилядите. Избягах от къщи и отидох при баща си. След това реших да се върна, за да опитам за последен път да се разберем. Заварих Том на пода мъртъв. Нямах никаква представа кой го бе убил, а и досега все още не зная. Неколцина от околните обаче са чули нашия скандал и думите ми, че бих желала да е мъртъв. Вярно е, казвала съм го хиляди пъти. Естествено, бях обвинена. Уликите бяха повърхностни, неубедителни, но ни бяха назначили нов областен прокурор, жаден да си създаде име. Бях изправена пред съда. За мен това беше най-ужасното изтезание. Това ли ти разказа Тайнън, всичко, в подробности?

— Повече от това. Каза ми, че си получила висящо жури.

— Какво ти висящо жури — сви презрително устни тя. — Единадесетте от журито бяха за моето оправдаване още от първата минута, а дванадесетият от тях е настоявал четири дни, че съм виновна. Той всъщност обвиняваше не мен, а баща ми, защото някога го бил уволнил. Това научих по-късно. Областният прокурор не пожела да започне втори процес, защото доказателствата и журито бяха в моя полза. Прокурорът знаеше, че това е безсмислено, затова ме освободи, а делото остана висящо. За да избягна лошата слава, прикачена към името ми, престанах да ползувам брачното си име и напуснах града. Отидох да работя в Лос Анджелис, където се срещнах с теб преди повече от година. Това е всичко, Крис. Не съм ти го споменавала никога, защото бе минало, беше останало зад мен. Знаех, че съм невинна, и след като се влюбих в теб, не исках нищо да опетнява отношенията ни или да буди съмнения у теб. Не исках мръсни неща да цапат красивото и чистото, зародило се помежду ни. Исках ново, чисто начало. Защо не ти го казах тогава! Това беше голямата ми грешка. —

Тя си пое дъх. — Доволна съм поне, че сега вече няма никакви тайни между нас. Сега знаеш цялата история.

— Според Тайнън не съм все още цялата история. Открил е нова свидетелка, готова да потвърди, че те е видяла изправена над Роули с оръжие в ръка. Била видяла или чула ти да извършваш престъплението.

— Това е лъжа! Не съм го извършила аз. Абсолютна лъжа! Влязох вкъщи и намерих Том мъртъв. Той беше вече убит!

Докато я слушаше, макар и с неудобство, той не я изпускаше от погледа си. Търсеше истината и почувствува, че я откри. Все пак въображението му не можеше да се освободи от грозните картини. Карин разсъблечена. Карин побесняла в стая, пълна с голи мъже и жени, отдадена на всякакви перверзни.

— Има още нещо, Карин — чу той внезапно своите думи. Нямахше намерение да говори за оргиите, да показва, че им дава ухо, но нещо неопределимо отвътре го накара да отиде докрай. — Не вярвам нищо от тези брътвежи, но трябва да ти кажа. Свидетелката съобщила на Тайнън... — и й разказа всичко.

Докато той говореше, ужасът ѝ непрекъснато нарастваше. Когато свърши, тя едва не бе загубила съзнание.

— О, не — прошепна тя. — Не, не... такива страхотни лъжи. Нито една дума не е истина. Истински измислици. Аз? Да постъпвам така? Та ти ме познаваш, Крис, познаваш ме в леглото. Аз съм срамежлива... аз... О, Крис, ти не можеш да повярваш това...

— Не го вярвам, уверявам те.

— Кълна се в живота на детето, което очакваме...

— Зная, че не е вярно, скъпа, но съществува свидетелка, готова да се закълне в съда, че това е истина, а също и убийството...

— Коя е тази свидетелка? — Карин повъзстанови силите си.

— Не зная. Тайнън не пожела да каже. Този дамоклев меч той държи над главите ни. Заплаши ме, че ще възбуди повторно дело, ако не играя по свирката му. И така, реших да остана в техния тим...

— О, Крис, не — тя се хвърли в прегръдките му и се вкопчи здраво в него. — Каква беда ти стоварих на главата!

— Не е толкова важно, Карин, мила — опита се да я успокои той. — От значение си сега ти. Вярвам ти и никога няма да говорим повече за това. Нека да забравим Тайнън...

— Не, Крис. Трябва да го победиш. Не можеш да го оставиш да върши тези неща. Няма от какво да се боим. Аз съм невинна. Нека започне ново дело. То не може да ни навреди. Главното сега е да не го оставяш да те изнудва, за да мълчиш. Заради мен трябва да му нанесеш отведен удар.

Той се освободи от ръцете ѝ.

— Няма да вода битка в твое име, защото никога не бих те поставил на повторно ужасно изпитание като предишното. Трябва да го забравим и да продължим живота си като преди. Той се помъчи да се отдалечи, но тя го последва.

— Но нищо няма да бъде както преди. Крис, ако се боиш да поведеш битката заради мен, то ти вярваш на неговата версия, а не на моята...

— Не е вярно! Не искам да позволя да изстрадаш този ад за втори път.

— Искаш да останеш безмълвен, когато утре Калифорнийската камара на представителите ще гласува за 35-та поправка, а три дни по-късно да я гласува и Сенатът? О, Крис, моля те, не допускай това да се случи.

Колинс погледна часовника си.

— Карин, виж какво. Разполагам само с двадесет минути, за да се преоблека, да хапна нещичко, да приготвя нещата си и да телефонирам на Тони Пиърс в Сакраменто, преди да дойде шофьорът да ме откара на летището. Трябва да произнеса реч утре в Чикаго пред събрание на бивши специални агенти от ФБР. Трябва да бъда там. Налага ми се да бързам! — Той я прегърна и я целуна. — Ако има за какво още да говорим, ще си го кажем утре вечер.

— Да — промълви почти на себе си тя, — ако изобщо дойде утре вечер.

9.

В златисто боядисаната зала „Гилдхол“ на чикагския хотел „Амбасадор Ийст“ се бяха събрали повече от шестстотин гости и бивши специални агенти от ФБР. Изправен на подиума, където произнасяше речта си, Колинс обърна поредната страница и отбеляза с облекчение, че му остава само още една. Речта му беше лишена от жизненост, а приемът ѝ — хладен. Той не бе изненадан от този факт. Твърде много фактори бяха определили съдържанието и прочита на тази реч: липса на концентрираност, обезкуражаване, предпазливост. Не бе успял да се концентрира, защото мислите му летяха другаде — назад в собствената му зала за конференции, където Тайнън го бе унижил и му бе затворил устата чрез най-долното изнудване. В спалнята, където Карин му бе разкрила истината по убийството и повторно го бе изстрадала. Назад към родната Калифорния, където сега бе ранен следобед и след по-малко от час щеше да се събере Камарата на представителите, за да се произнесе по поправката като първо от двете законодателни тела на щата.

По време на полета до Чикаго през цялата сутрин и обяда със своите домакини той беше дълбоко потиснат. Чувство за поражение го владееше по време на цялата реч. Една след друга надеждите му да срази 35-та поправка в Камарата или в Сената бяха грубо подсечени. Смъртта на Мейнърд беше най-жестокият удар. Сам-самичък Мейнърд беше в състояние да обърне течението в друга посока; но той бе ликвидиран най-безцеремонно, и то в единадесетия час. След това отказът на президента да освободи Тайнън от длъжност, последвано от публично излагане на неговата дейност, и заплахата от поправката беше следващата му попарена надежда. Собственото му решение да се опълчи сам срещу поправката през чезнешките един по един дни беше му дало повод за известен оптимизъм, но Тайнън задуши ефективно и него. Оставаше му само документът R, но той досега му се изплъзваше, постоянно скрит от погледа и недосегаем.

На всичко отгоре върху речта му бе произвела вредно влияние и обхваналата го предпазливост, а страх беше още по-точната дума. Членовете на дружеството на бившите специални агенти от ФБР бяха предимно хора на Тайнън. По времето на Едгар Хувър то е наброявало 10 000 бивши храненици на ФБР. След напускането на ФБР много от тях направили успешна кариера в правни фирми, индустрията и банковото дело благодарение на протекцията и подкрепата на Хувър. При Тайнън броят на бившите питомци на ФБР бе стигнал 14 000 мъже и жени — жените бяха съвсем малко. Повечето от тези хора все още държаха на насажданата у тях дисциплина на ФБР и бяха благодарни на Тайнън, изтласкал ги като трамплин в по-нататъшната им кариера. Тази аудитория беше вражеска за Колинс. Те не знаеха различията между него и тях, но той ги знаеше. Това му стигаше, за да го смущава.

Речта, подготвена от него и Редънбоу, бе достатъчно подсладена, та да ги задоволи. Тъй като Колинс знаеше, че не може да атакува 35-та поправка, той избягна да изрази някакво мнение по нея. Бе се спрял на допускането, че тя би се превърнала в закон, за да се заздравят борбата срещу престъпността и беззаконието. Бе се спрял доста нашироко и на другите реформи, — необходими за страната. Бе разгледал настойчиво престъпността и причините ѝ. Бе изложил на показ социалните корени на престъплението. Съзнаваше от самото начало, че речта му не ще въодушеви протаймъновата аудитория. Бившите агенти на ФБР очакваха звънко одобрение на директорската им 35-а поправка. Те искаха провъзгласяването на смъртта на обструкционистичния закон за гражданските права и раждането, придружено с ракети и фойерверки, на новата комисия за национална сигурност, оглавена от Тайнън. Вместо това получиха лек полъх социални реформи. Те се оклюмаха и ги обхвана скука.

В същото време Колинс осъзнаваше факта, че залата е наситена с шпиони и доносчици на Тайнън, готови да докладват на господаря си всяко отклонение, което би извършил от разпоредената от директора линия. Предвид всичко това след сблъсъка си с Тайнън вчера Колинс бе преработвал речта си няколко пъти в самолета за Чикаго и тази сутрин в хотела си, като я разводняваше непрекъснато и накрая я бе превърнал в локва. Усещаше, че всяко друго мнение означаваше заплаха за Карин.

Известно му беше, разбира се, че в залата присъствува малка група от противници на Тайнън и поправката. Не знаеше кои са те, но водачът им бе Тони Пиърс. Колинс през цялото време беше изключително предпазлив в контактите с него, както снощи при пристигането си, така и тази сутрин. Щеше да бъде изключително опасно за Карин, ако Тайнън научеше, че е търсил Пиърс и е уредил среща с него след речта си. Сутринта Колинс бе телефонираше от една прикрита телефонна кабина извън хотела на Пиърс. Беше уредил да се срещнат не в собствения му апартамент, а в незаета единична стая на хотел „Амбасадор“, която бе запазил под чуждо име, след като приключи с речта си. Бяха се договорили да наблюдават там заедно предаването по телевизията на гласуването в Калифорнийската камара на представителите. Ако е необходимо, той бе готов на риска да разкрие пред Пиърс своето несъгласие с мнението на администрацията по отношение на поправката и да му помогне в неговата стратегия да я провали при гласуването ѝ в Сената три дни по-късно.

Всичко това се блъскаше в съзнанието на Колинс, докато се опитваше да вложи някакъв смисъл в речта си.

Беше стигнал до последната страница. Направи усилие да вложи нещо от себе си, за да я изпълни с чувство.

— И така, приятели, достигнахме до кръстопътя — продължаваше Колинс. — Изправени сме на прага на драматични промени в нашата конституция с цел да търсим законност и ред. Все повече и повече ни е необходимо да създадем мирно общество. Тук пред нас очертах днес някои от тези потребности. Позволете ми да ги резюмирам с думите на бившия главен прокурор на САЩ.

Колинс направи пауза, спря погледа си върху множеството редици от лица и след това започна да цитира думите на бившия главен прокурор:

— Той апелираше да запомним следното: „Ако искаме да се справим смислено с престъпността, трябва ясно да видим дехуманизация ефект на бордеите, расизма, неграмотността, насилието, корупцията и безсилието да запазим човешките права, бедността и безработицата, преследвала цели поколения, недояждането, вродените психически дефекти, породени от недостатъчни предродилни грижи и болести, от замърсяването в рухналите, грозни, несигурни, претъпкани жилища, от алкохолизъм и

наркотици, от скъперничество, страх, омраза, безнадеждност и неправда. Това са изворите на престъпността и те могат да бъдат поставени под контрол.“ Сега е време да действваме. Благодаря ви за вниманието.

Не беше им съобщил името на цитирания бивш главен прокурор. Не им каза, че тези думи са рожба на Рамзи Кларк.

Аплодисментите бяха слаби, но неговата агония бе свършила.

Върна се на мястото си облекчен и получи няколко вяли ръкостискания. Пригответи се да изчака последния говорител и края на събранието.

Половин час по-късно бе свободен. Напусна залата „Гилдхол“, към него се присъедини телохранителят му Хогън и го изпрати с асансьора до апартамента му, номер 1700–01 в ъгъла на седемнадесетия етаж. При вратата каза на Хогън, че остатъка от следобед ще прекара в апартамента си. Посъветва го, че ще бъде добре да посети Гринъри, също така кафенето на хотела и да хапне нещо. След това се разделиха.

Когато остана сам в апартамента, Колинс почака известно време, след това отвори вратата и огледа коридора в двете посоки. Беше празен. Измъкна се от стаята, намери стълбището, спусна се до петнадесетия етаж и откри незаетата единична стая, номер 1531. Като се увери, че никой не го следва, влезе и остави вратата леко открената.

Огледа стаята: двойно легло, кресло, два стола, шкаф и телевизор. Неподходящо място за член на президентския кабинет, но ще свърши работа.

Изведнъж изпита изкушение да се обади по телефона във Вашингтон на Карин, дори само за да я ободри. Тъкмо се чудеше благоразумно ли е да ползува телефона, когато се чу кратко почукване на вратата. Обърна се бързо, готов да поздрави Тони Пиърс, но за негова изненада в стаята влезе не само той, а още двама души.

Колинс не беше виждал Пиърс от времето, когато бяха опоненти в телевизионното шоу „Търсенето на истината“. Нещо се сви под лъжичката му, когато си спомни своята роля и изпълнението ѝ по времето на това предаване. Сега се чудеше какво ли мисли Пиърс за него в този момент.

Външно Пиърс не изглеждаше обиден и не изразяваше никакво колебание при повторната им среща. Лицето му, покрито с лунички, беше все така добродушно и ентусиазирано, както винаги.

— Срещаме се отново — каза той, като раздруса десницата на Колинс.

— Доволен съм, че имахте възможност да дойдете — отвърна Колинс. — Не бях сигурен дали ще можете.

— С радост приех тази възможност. Моля ви също така да се запознаете с двама от моите колеги. Това е мистър Ван Алън, а този е мистър Ингстръп. Работихме заедно във ФБР и в продължение на една година последователно си подадохме оставките.

Колинс се ръкува с всеки от тях. Ван Алън беше рус, със силно издадена напред долна челюст и неспокойни очи. Ингстръп имаше кестенява коса и обветрено лице с недобре поддържани мустаци.

— Заповядайте, седнете — покани ги Колинс. Тримата седнаха на столовете и леглото, а Колинс остана прав. — Сигурно се учудвате защо ви поканих да се срещнем — обърна се Колинс към Пиърс. — Сигурно се питате какво общо имаме двамата, за да говорим. Във вашите очи аз съм началникът на директора на ФБР Тайнън и член на администрацията на президента Уодсуърт, цялата клика, защитаваща поправката. В моите очи вие сте сърцевината на опозицията срещу нея. Не ви ли изненада, че поисках да се срещнем?

— Съвсем не — отвърна Пиърс, докато търщуваше за лулата си. — Не сме ви изгубвали от погледа си, дори и вчера следобед, когато планирахте да заминете за Калифорния, за да говорите срещу 35-та поправка. Знаем къде стоите и сега.

Колинс се сепна.

— Как е възможно да знаете всичко това?

— Тъй като сега можем да ви се доверим, трябва да ви обясним — каза весело Пиърс. Докато пълнеше лулата с тютюн, той продължи: — След като ние тримата напуснахме ФБР, всеки от нас тръгна по свой път. Аз основах адвокатска фирма. Ван Алън притежава частна детективска агенция. Ингстръп е писател с две прекрасно обрисувачи ФБР книги зад гърба си. И тримата споделяме едно и също верую. То е, че Върнън Т. Тайнън, за когото работихме дълго време, е човек, опасен за нашата страна. Видяхме как от година на година ставаше все по-опасен. Открихме и други бивши агенти на ФБР в Съединените

щати, споделящи напълно нашето мнение. Всички ние все още владеем дисциплината, знанията и уменията, научени и практикувани във ФБР. Запитахме се защо да не приложим на практика своите знания, защо да не заработим заедно за защитата на всеки един от нас, за спасяването на ФБР от този мегаломан и за да защитим самата демокрация. И така, по мое предложение изградихме разпространена по цялата страна, необявена организация от бивши агенти на ФБР, които да разкриват факти и да се противопоставят на сатрапа, следящ всяко наше движение. Нямаме официално име, но обичаме да се наричаме РФБР, което ще рече Разузнавачи на Федералното бюро за разследване. Разполагаме с добри информатори навсякъде. В правосъдието имаме шестима, включително двама в зданието на Едгар Хувър. Научихме за вашето постепенно преминаване на наша страна. Вчера разбрахме, че планирате да пътувате за Сакраменто. От досието, което събрахме за вас, научихме, че предприемате това пътуване с цел да скъсате с президента и Тайнън и да отречете публично поправката.

— Точно така — съгласи се Колинс.

— И все пак не сте в Сакраменто в този момент, а тук в Чикаго. Когато снощи открих вашето съобщение, бях изненадан. Безпокоях се, че промяната на маршрута ви може да означава нова смяна на политическите ви виждания. Реших, че не е това или не желаете да се срещнете с мен.

— И това е правилно — реагира Колинс. — Политическите ми схващания са същите. С цялото си сърце съм против поправката. Желанието ми беше да ида в Сакраменто, за да се боря срещу нея. В последната минута се появи нещо...

— Появи се Тайнън — каза простичко Пиърс.

Колинс смръщи челото си.

— Как узнахте?

— Не съм, но бях сигурен.

Ван Алън се обади за първи път:

— Тайнън е навсякъде. Никога не го подценявайте. Тоя многознайко е също и много отмъстителен. Той започна там, където Едгар Хувър спря. Помните ли Хувъровите официални и свръхсекретни папки? Хувър получаваше информации от плеядата си „тихи стъпки“ за д-р Мартин Лутър Кинг и неговия сексуален живот. Притежаваше лични сведения за Мохамед Али, Джейн Фонда, д-р

Бенджамин Спок и най-малко за още седемнадесет високопоставени правителствени личности, конгресмени и журналисти. Всичко това беше любителска дейност в сравнение с извършеното от Върнън Т. Тайнън. Той утрои папките на Хувър. Непрекъснато ги ползуваше за изнудване. За доброто на страната — е бил винаги отговорът му...

— И от патриотизъм — намеси се Ингстръп. — Той е последното убежище на подлещите, ако цитираме д-р Семюл Джонсън.

— Абсолютно точно — продължи Ван Алън. — Когато Тайнън ми възложи задачата да проучвам живота на водачите на мнозинството в Сената и Камарата, това беше малко преди да бъде представена поправката пред Сената, допуснах, че по този начин иска да осигури одобряването ѝ, явих се пред него и отказах. Заявих му, че предпочитам друга задача. „Ще бъда щастлив да уредя това, Ван Алън“ — ми отвърна той. Скоро след това научих, че съм предназначен далеч от Вашингтон. Получих заповед за преместването ми в полската база на ФБР в Бют, Монтана. За Тайнън това е американският Сибир. Щом получих заповедта, подадох оставка.

— Така беше — вметна Пиърс. — Когато споменах факта, че тримата сме си подали последователно оставките, не исках да кажа, че сторихме това с удоволствие. Ван трябваше да замине на заточение, както току-що ви обясни, и той приключи със службата. Ингстръп трябваше да произнесе реч на абсолвентското събрание на дъщеря си. Говори за ролята на ФБР в нашата демокрация, като направи съвсем леки внушения за една-две реформи във ФБР. В срок от двадесет и четири часа Тайнън го знаеше. Ингстръп беше изведнъж белязан, беше понижен в длъжност и подаде оставка. Това обаче не задоволи Тайнън. Когато Ингстръп се опита да получи служба в системата на правораздаването, дългата ръка на Тайнън го последва. Тайнън оповести навсякъде, че характеристиката на Ингстръп от ФБР е неблагоприятна. Когато Ингстръп започна да пише, първата му книга беше критична по отношение операциите на ФБР. Тайнън се погрижи да блокира издаването на ръкописа, и то успешно. Ингстръп беше принуден да се обърне към второстепенно издателство. За негово щастие книгата има огромен успех.

— А какво е станало с вас? — запита Колинс.

— С мен? — каза Пиърс. — Аз защитих Ингстръп. Единственият отговор на Тайнън беше груб меморандум, осведомяващ ме за

преместването ми в Синсинати, втория Сибир на Тайнън. Знаех, че във ФБР няма повече бъдеще за мен, така че и аз напуснах. Не, Крис, ако мога така да се обръщам към вас, никой, забъркал се с Тайнън, не може да удържи победа.

— Но тъкмо сега ти се бориш с Тайнън заради поправката.

— И при това не очаквам да спечеля — отговори Пиърс, — но ще положа всички усилия. Когато заяви, че планираш да се противопоставяш на Тайнън, но нещо промени плановете ти, знаех, че това нещо е някой, наричан Тайнън. Предполагам, че нямаш намерение да излезеш открито на наша страна.

— Просто не мога — каза Колинс безпомощно. Той огледа внимателно тримата в стаята, тези ветерани на Тайнън, тези мъже, стигнали до крайността да се противопоставят на директора на ФБР и неговия страхотен апарат, и внезапно се почувствува много близък с тях. Бяха спечелили напълно доверието му. Той реши да им разкаже как Тайнън последната минута го бе направил безсилен. — Добре. Нямам намерение да скривам от вас каквото и да било. Ще ви кажа защо ми е невъзможно да изляза открито с вас.

— Можеш напълно да ни се довериш, Крис — усмихна му се насърчително Пиърс.

Колинс помисли за миг какво да им разкаже, а дори откъде да започне.

— Вчера бях при президента. Докладвах му, че имам информация, че Тайнън е отговорен за убийството на Мейнърд...

— О! — възкликна Пиърс. — Не сме чули това. Сигурен ли си, че това е истина?

— Вярвам. Научих го от човек, намесен в тази работа, но не мога да го докажа. Не мога да докажа нито това, нито ред други неща на президента. Въпреки това разгънах пред него убедително обвиненията срещу Тайнън. Настоях президентът да го уволни. Той отказа. Отговорих му, че нямам друг избор, освен да подам оставка и да замина за Калифорния, за да заема публична позиция срещу 35-та поправка. Както знаете, бях готов да го сторя.

— Но тогава се сблъска с Тайнън — подхвърли Пиърс.

— Точно така. След това узнах, че е дошъл лично в кабинета ми.

— За да ви изнудва да мълчите — намеси се Ингстърп.

— Да, беше готов със средствата за изнудване.

— Разкажи ни какво се случи. — Пиърс отново натъпкваше лулата си.

Колинс се съгласи колебливо. Изложи подробно всичките улики на Тайнън срещу съпругата му и им разказа за новата свидетелка, държана в тайна.

— Нямахте нищо изтънчено в думите му — продължи Колинс. — Направо ми постави условията за капитулация. Не можех да подам оставка. Не можех да замина за Калифорния. Не можех да изразя мнението си за поправката. Ако приемех условията му, Карин щеше да бъде спасена. Делото ѝ във Форт Уърт нямаше да бъде подновено. Ако му се противопоставех, Карин трябваше да преживее ново съдебно разследване. Нямахте къде да се дяна. Предадох се.

— Но тя ви заяви, че е невинна — каза Ван Алън.

— Разбира се, че е невинна. Вярвам ѝ. Въпреки това не мога да я поставя на нови мъки. Трябваше да се предам. — Той вдигна безпомощно ръце. — И ето ме сега пред вас, Самсон без косата си.

Колинс видя Пиърс да хвърля бърз поглед към Ван Алън и той му кимна едва забележимо, след това същият поглед бе отправен и към Ингстръп, той също кимна. Накрая Пиърс се взря в Колинс.

— Може би ще ти помогнем, Крис.

— Как?

— Като се намесим самите ние, с нашите контрасили, с нашето РФБР. Един от нашите най-добри хора е в Тексас, фермер, Джим Шек. Служи десет години във ФБР като специален агент, но му дойде до гуша, когато Тайнън стана директор. Разполагаме с други двама души, задържани още на работа във ФБР, но мразещи Тайнън. Те са в състояние да направят много за теб, може би и да върчат късче коса на Самсон.

— Нямам представа какво биха могли да направят.

— Първо, мотат да прегледат старото дело на съпругата ги и да открият каква е истината около него. Второ, могат да се подмушнат тук и там и да разберат открил ли е Тайнън наистина нова свидетелка, както претендира, или те заблуждава, за да си нагласи схемата за изнудване с несъществуващи доказателства.

— Не беше ми минавало и през ум за това.

— По-добре би било да го допусках, това просто е възможно.

— Не зная — смръщи вежди Колинс. — Не ми се ще да поемам такъв риск. Ако Тайнън открие...

— Джим Шек и останалите са изключително дискретни. Подобри са и от най-добрите хора на Тайнън.

— Нека помисля. — Загрижеността на Колинс бе изписана по лицето му.

— Нямаме достатъчно време — напомни му Пиърс... — Калифорнийската камара гласува днес...

— Хей! — възкликна Ван Алън, като подскочи от стола си. — Предават го по телевизията. Почти забравихме. — Той се озова до телевизора.

— Да — каза Пиърс. — Да видим сега дали нашата агитация сред законодателите ще ни донесе нещо добро. Ако гласуват против, свършено е с Тайнън и работата ни е приключена, но ако я одобрят...

— Какви са изгледите? — запита Колинс, настанявайки се в креслото.

— В последна сметка, Камарата клонеше към одобряване. Ще трябва да разчитаме на последната дума на Сената. И въпреки всичко никога не може да си сигурен. Да видим.

Телевизорът заработи. Четиримата насочиха вниманието си към него. Камерата беше фокусирана върху изписаното със златни букви мото над портрета на Ейбрахам Линкълн, разположен над официалната трибуна: *Lecislatorum Est Justas Leges condere*.

— Какво означава то? — попита Ван Алън.

— Това означава: „Задължението на законодателите е да създават правдиви закони“ — обясни Колинс.

— Ха — каза Пиърс.

Камерата бавно се премести, за да хване редиците пред подиума, където раздаваха на всеки поотделно резолюцията и законопроекта. Сега камерата показваше осемдесетте депутати в залата, като се виждаха петте микрофона, поставени на всяка междинна пътека. Третото и последно четене на резолюцията за 35-та поправка беше в ход.

— Раздел I. Член 1. Никакви свободи няма да бъдат гарантирани, ако може да се допусне, че те заплашват националната сигурност. Член 2. В случай на явна опасност президентът има право да назначи комисия за национална сигурност, която ще работи заедно с

националния съвет за сигурност. Член 3. След вземане на решение, че сигурността на страната е в опасност, комисията за национална сигурност ще направи декларация за крайно изострено положение и ще бъде облечена във всеобхватна власт, подменяща конституционната до ликвидирането на опасността. Член 4. Председател на тази комисия ще бъде директорът на Федералното бюро за разследване.

— Тайнън, неговата клауза — произнесе Пиърс, без да се обръща към някого специално.

Четенето в Камарата продължаваше.

— Член 5. Това ще важи, докато не се декларира, че опасността е взета под контрол. Раздел 2. Член 1. По време на действие на поправката ще бъдат гарантирани всички останали права по Конституцията. Член 2. Всичките предприемани действия от комисията трябва да бъдат приемани с пълно болшинство.

Гласът на телевизионния репортер се чу отново.

— Критичното гласуване настъпва. Всеки депутат гласува чрез наклоняване на двупосочен ключ наляво или надясно. Ако го насочи към ДА, на светлинното табло срещу името му светва зелено. Ако го насочи към НЕ, светва червено. Наблюдавайте светлинното табло, където гласовете се отчитат автоматично. Обикновено болшинството би одобрило поправката. Това означава, че ако гласовете в полза на поправката достигнат четиридесет и един, тя е приета от Камарата. Сбор от четиридесет и един против означава, че е отхвърлена. Ако бъде отхвърлена, това ще рече край на толкова много разискваната 35-а поправка. Ако бъде одобрена, тогава ще се очаква крайното решение за ратифицирането или отхвърлянето ѝ от четиридесетчленния Сенат три дни по-късно. — Той замълча за миг. — Гласуването започва.

Колинс седеше като залепен за стола си, втренчен в екрана.

Лампичките святкаха върху таблото, докато минутите течаха. Той следеше общия сбор. Зелените лампи вземаха връх. Броят им стигна тридесет и шест, след това тридесет и седем, тридесет и осем, тридесет и девет, четиридесет, четиридесет и една.

Възторженият вик от посетителите в галериите се смеси с недоволството и всичко това бе прекъснато от гласа на репортера:

— Край на гласуването в Калифорнийската камара на представителите. Поправката спечели болшинството от гласовете. Премина през първото от двете законодателни тела. Сега съдбата ѝ е

изцяло в ръцете на Калифорнийския сенат след по-малко от седемдесет и два часа.

Пиърс стана от леглото и угаси телевизора.

— Боях се тъкмо от това. — Той огледа внимателно останалите. — Изглежда, нашите усилия са пресечени изкъсо. — Отпрати се към Колинс, седнал като прикован в креслото си. — Крис, нуждаем се от помощта ти в какъвто и да е вид. Нека се опитаме ние да ти помогнем, за да бъдеш свободен и ти да ни подкрепиш.

— Имаш предвид Карин?

— Твоята съпруга, изнудването на Тайнън. Нека задвижим Джим Шек и останалите двама във Форт Уърт.

Обезкуражаващите събития на екрана бяха вече помогнали на Колинс да вземе решение.

— Добре, давай. Приемам с готовност предложението ти. — Струваше му се, че последната му надежда е свързана с тримата в стаята. — Всъщност съществува още нещо, в състояние да ни помогне. Ако то бъде изложено пред Сената, може да ликвидира поправката.

— Всичко, способно да допринесе за каузата, ще има моята помощ — каза Пиърс, като седна отново на ръба на леглото.

Колинс се бе изправил.

— Чувал ли е някога някой от вас за текст, вероятно меморандум, наречен документът R?

— Документът R? — повтори Пиърс, а след това поклати глава. — Не ми говори нищо. Не, не съм чувал нищо за него.

Ван Алън и Ингстръп също показаха, че за тях това име не означава нищо.

— Нека тогава ви разкажа за него — подхвана Колинс. — Всичко започна през нощта, когато полковник Ноъ Бакстър почина. Самият аз го научих няколко дни по-късно...

Без да пропуска нито една подробност, Колинс оживи познатите ни лица и събития от последните седмици, докато другите слушаха увлечени. В продължение на един час Колинс разказва за полковник Бакстър, за жена му, за документа R („опасност... опасен... трябва да бъде изложен на показ... аз бях... хитрост... да се види“), за концентрационния лагер на Джош в Тюл Лейк (Пиърс кимна с разбиране), за депутатите Кийф, Тобиас и Юркович и за пресилваните от Тайнън криминални статистики, за тъмничаря Дженкинс и затвора в

Люисбърг, за Сюзи Редънбоу и самия Доналд Редънбоу, Редънбоу и Фишър Айлънд, за председателя на Върховния съд Мейнърд и Арго Сити, за Редънбоу и Рамон Ескобар. Бяха запознати с всичко подробно, с изключение на най-важната улика — документа R. Липсваше само той.

Когато завърши с пресипнал глас, Колинс очакваше да види неверие, изписано по лицата им. Вместо това те стояха неподвижни и всеки един обмисляше чутото.

— Не сте ли шокирани? — запита Колинс.

— Не — отговори Пиърс, — защото сме виждали твърде много, чували сме твърде много и знаем твърде много за Тайнън.

— Но ми вярвате, нали?

— Всяка дума — отвърна Пиърс, изправяйки се. — Знаем, че Тайнън е способен да направи всичко, за да доведе докрай намисленото от него. Той е съвсем безскрупулен и сигурно ще спечели, ако ние не се възползуваме от собствените си възможности. Ако ни предложиш цялото си сътрудничество, Крис, ние ще задвижим всичките си контрасили от бивши агенти на ФБР и информатори само за няколко часа. Бих искал да останеш тук тази нощ, Крис. Можеш да отпътуваш за Вашингтон сутринта. Ще изпратя Ван за малко храна и напитки. Да останем тук до полунощ и да разработим плана си. След това ще се разделим, ще ползуваме телефонните будки, за да се свързваме с нашите хора. До сутринта всеки един от тях ще тръгне по възложената му задача. Как ти се струва това?

— Аз съм готов — отговори Колинс.

— Великолепно! Най-важните задачи ще оставим за себе си. Колкото може по-бързо трябва да проверим всичко, до което си се добрал ти. Зная, че ти си проучил всичко подробно, но разузнаването е в кръвта ни. Ние можем да измъкнем информация, убягнала от теб. Освей това разпитваните от теб хора могат при повторен разказ да си спомнят неща, пропуснати по-преди. Аз ще разпитам отново Редънбоу. Ван Алън ще прескочи до Арго Сити да го огледа още веднъж. Ингстръп ще се срещне с отец Дубински. А ти, Крис, струва ми се, ще е най-добре да посетиш още веднъж Хана Бакстър. От всички ни ти си най-близък с нея. Съгласен ли си?

— Ще се видя с нея — обеща Колинс, — а какво ще кажете за Айшмъил Йънг?

Пиърс се поразмисли, а после поклати глава.

— Не. Сигурен съм, че той е на наша страна, но се намира в много тесен контакт с Тайнън. Може да изтърве нещо съвсем неволно. Ако стане това, главите ни ще се търколят. — Той замълча за миг. — Е, остана ли още някой?

Колинс се позамисли.

— Когато се срещнах за последен път с Айшмъил Йънг, той ми каза, че Тайнън имал майка. Живее около Вашингтон и синът ѝ я посещава веднъж седмично.

— Не се ли шегуваш? Тайнън и майка. Не мога да повярвам.

— Истина е.

— Ясно е, че не можем да я интервюираме. Но кой знае, всичко се случва. Нека си помисля една нощ. Други идеи, Крис?

— Не.

— Е, отваря ни се достатъчно работа да ни държи здраво ангажирани за седемдесет часа. А сега да сваляме саката и връзките, Ван да отиде да донесе нещо за подкрепяне и да се заемем с изготвянето на истинските планове.

— Какво още остава да планираме? — попита Колинс.

— Нашите сили извън тукашната ни главна квартира, не помниш ли? Ще се свържа с Джим Шек, ще му кажа още утре да е във Форт Уърт и да се заеме с делото на жена ти. Разполагаме още с повече от петдесет мъже и жени, равни по умение на Шек. Ще ги изпратя да проверят всяка стряха, под която е живял Тайнън. Няма да остане необърнат камък.

— Мислиш ли, че имаме някакви шансове, Тони?

— Стига да имаме късмет, Крис.

— Ами ако Тайнън ни усети?

— Това ще е липса на късмет, Крис.

Беше девет и осемнадесет минути сутринта, когато Колинс се завърна във Вашингтон. Служебната му лимузина го очакваше пред входа на националното летище. Той нареди на Пагано да го откара направо у дома.

Като отключи входната врата, пристъпи тихо, допускайки, че Карин може още да спи. Влезе в спалнята с намерение да се преоблече

и да отиде възможно най-скоро в службата си. Веднага видя, че леглото не бе докосвано. Почуди се къде може да е Карин и обходи цялата къща, като я викаше по име, очаквайки, че тя е в кухнята.

Върна се в спалнята. Къщата беше необичайно тиха. Влезе в банята и изведнъж видя лист хартия, лепнат със скоч за огледалото. Взе го, разпозна почерка на Карин и по отбелязаното време в горния десен ъгъл разбра, че е писано предишната нощ.

Започна да чете с известно предчувствие.

Мили мой,

Надявам се това да не те разтревожи. Наистина, върша го заради нас двамата. Тръгвам за Тексас с последния самолет.

Чувствувам се ужасно заради това, което ти причиних. Не биваше да скривам нищо за себе си. Трябваше да зная, че като обществен деец ти си лесно уязвим, че един ден някой като Тайнън ще изрови тази информация и ще злоупотреби с нея. Заклевам ти се, че съм невинна. Страхувам се, че не успях да те убедя напълно. Фактът, че не пожела това да излезе наяве, че се боеше от повторно съдебно дирене (зная, че го правиш заради мен), ме убеждава, че не си сигурен как ще завърши то. Аз не се страхувам от ново дело, но зная, че ти се страхуваш.

Както и да е, тъй като ти не желаеш да излезеш срещу Тайнън (заради мен), реших аз да изляза срещу него. Реших да замина за Тексас, да намеря тъй наречената нова свидетелка и да изцедя цялата истина от нея. Не исках да те дочаквам, за да не успееш да ме разубедиш. Искам да докажа пълната си невинност на теб, на Тайнън и на всеки, независимо колко време ще ми отнеме това, и съм убедена, че само аз самата съм в състояние да извърша това.

Не се опитвай да ме откриеш. Ще бъда при приятели във Форт Уърт. Няма да ти се обаждам, докато не разреша нашите проблеми. Не се безпокой. Остави ме да

постъпвам, както аз си зная. Най-важното е, че те обичам.
Искам и ти да ме обичаш и да ми вярваш.

Карин

Колинс изгърва бележката и се разлюля замаян. Такава крайна мярка не бе очаквал никога от нея. Била се надявала, че той няма да се разтревожи, му бе писала тя. Права беше. Той не бе разтревожен, а като ударен от гръм. Мисълта, че бременната му жена е самичка някъде из Тексас, някъде във Форт Уърт, че не може да се свърже с нея, че е дълбоко разстроена, беше повече, отколкото можеше да понесе. Изкушаваше се да грабне първия самолет за Форт Уърт и да се помъчи да я открие. Но това означаваше да търси игла в купа сено. Все пак трябваше да направи нещо. Преди още да размисли, чу телефонния звън. С мълчалива молитва дано да е Карин той се завтече и вдигна слушалката. Не беше Карин. Той разпозна гласа на Тони Пиърс.

— Добро утро, Крис. Пристигнах веднага след теб със следващия самолет. Тук съм във Вашингтон.

— О, здравей... — за малко не произнесе името му Колинс. За миг бе забравил основното правило, установено в Чикаго: по телефона да не се споменават имената на Пиърс и приятелите му.

— Трябва да ти съобщя нещо — започна Пиърс. — Току-що научихме, че утре вечер Тайнън ще лети до Ню Йорк по работа, а после заминава за Сакраменто. Запланувано е в петък да се яви лично пред сенатската законодателна комисия. Ще надува здраво свирката в полза на поправката. Той ще бъде последният свидетел преди поставянето ѝ на гласуване.

Мислите на Колинс бяха все още твърде заети с жена му, за да реагира на новината за Тайнън и да види практическата ѝ страна.

— Съжалявам, но още не съм на себе си. Току-що влязох у дома и намерих бележка от жена си. Тя...

— Не говори! — прекъсна го остро Пиърс. — Мога да предположа, но не бива да го разискваме по твоя телефон. Няма ли телефонни будки в съседство с твоята къща?

— Няколко. Най-близката...

— Не ми казвай. Иди в нея и ми се обади. Ще чакам. Снощи ти дадох телефонния си номер, нали?

— Да. Ще ти се обадя веднага.

Колинс грабна бележката на Карин и излезе навън. Лимузината го чакаше и той направи знак на Пагано да остане на мястото си, като му подхвърли, че се връща веднага.

За няколко минути мина две преки и влезе в близката бензиностанция. Вмъкна се в телефонната кабина, като затвори добре вратата, пусна монета в апарата и набра номера на Пиърс. Гласът му прозвуча незабавно.

— Казвай сега, не се бой. Жена ти е изчезнала, нали?

— Отишла е в Тексас. Иска да докаже невинността си.

— Не съм изненадан.

— Но аз съм. Не разбирам защо го прави. Иска да застане чиста пред мен, но то означава да се опълчи срещу Тайнън. Безразсъдна храброст. Трябва добре да знае, че никой не може да победи Тайнън в устройваните от него игри. Опитва се да измъкне изпод носа му една от неговите свидетелки и да изтръгне от нея истината. Карин не осъзнава колко опасно е това.

— Ти спомена, че ти е оставила бележка — каза спокойно Пиърс. — Имаш ли нещо против да ми я прочетеш?

Колинс извади листа и го прочете от начало до край.

— Намислил съм да прескоча до Форт Уърт и да я открия — каза той в заключение.

— Не — отвърна твърдо Пиърс. — Няма да мърдаш оттук. Ние ще я открием. Ще съобщя на нашия човек там, Джим Шек, да тръгне по следите ѝ. Ще спестим доста време, ако можеш да ни дадеш някаква следа. Пише ти, че ще бъде с приятели във Форт Уърт. Разполагаш ли с бележника ѝ за адреси?

— У дома имаме общ бележник, но, струва ми се, тя имаше някъде и свой собствен.

— Добре. Веднага щом се върнеш вкъщи, открий този бележник, ако не го е взела със себе си. След това... о, не, не ми чети адресите по твоя телефон, използвай друга някоя будка по пътя към службата ти. Ще ми прочетеш имената и адресите на всички нейни приятели във Форт Уърт и района на Далас. Ще ги препратя веднага на Джим Шек.

— Много добре.

— Ще наредя също на Джим Шек да открие сензационната свидетелка на Тайнън. Жена ти ще е много възбудена, за да се справи с нея, но Шек знае как да общува с такива личности.

— Благодаря, Тони, но как ще успееш да откриеш тази свидетелка? Тайнън не ми даде никакви данни за нея.

— Никакви проблеми. Казах ти, че имаме двама свои хора в главната квартира на ФБР. Единият от тях работи нощем. Той ще намери възможност да надникне в досието на Карин, след като Тайнън и Адкок напуснат страната. Той ще ми каже името на свидетелката и аз ще го предам на Шек. Вярвай ми, че ще се справим с това. Жена ти и нейният случай са в опитни ръце.

— Не намирам начин да изразя благодарностите си, Тони.

— Не се тревожи, нали всички сме заедно. Изгарям от желание час по-скоро да те въоръжим с всичко необходимо, за да можеш да контрираш думите на Тайнън пред Калифорнийския сенат. Ако той е единственият правителствен говорител, ще подплаши така сенаторите, че те ще гласуват веднага поправката. Другата ми надежда е, че до утре ще можем да се доберем до документа R. В близките часове имаме срещи с Редънбоу и отец Дубински за нови разговори. А ти? Ще се срещнеш ли днес с Хана Бакстър?

— Днес не й е възможно. Телефонирах от летището в Чикаго. Разбудих я, но тя не ми се разсърди. Уговорихме се да я посетя утре предобед. Ще се срещнем у дома й в десет часа.

— Добре. Ако има нещо ново, ще ти се обадя в службата. Ще бъде ли телефонът ти чист?

— Докато се обадиш, ще бъде в изправност. Сега вече всяка сутрин заглушавам подслушвателната му уредба.

— Добре, ще поддържаме връзка.

За първи път от много години Върнън Тайнън се бе запътил да посети майка си в ден, който не беше събота. Освен факта, че днес бе сряда, налице бяха и други необичайни обстоятелства, съпровождащи визитата му в Александрия. Първо, не беше взел нито една от официалните и секретни папки за видни личности. Второ, нямаше намерение да обядва с майка си. Трето, часът не беше един без петнадесет минути, а три и петнадесет следобед.

Причината да допусне това изключение беше разговорът по телефона между него и майка му преди десет минути. Тя му се обаждаше много рядко и това бе един от тези случаи.

— Да не ти преча, Върнън? — беше запитала тя.

— Не, съвсем не. Как си? Всичко наред ли е?

— Никога не съм била по-добре. Искях само да ти благодаря.

— Да ми благодариш?

— Задето си такъв грижовен син. Телевизорът работи сега чудесно.

Не можеше да разбере за какво, по дяволите, бърбори тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да ти благодаря за поправката на телевизора.

Техникът пристигна днес предобед. Каза, че ти го изпращаш. Много хубаво от твоя страна, Върн, да мислиш за майка си и нейните проблеми, когато ти самият си толкова много зает.

Той замълча, като се опитваше да събере мислите си.

— Върн? Там ли си, Върн?

— Тук съм, мамо. Ъ-ъ-ъ, може да прескоча за малко до теб. Бездруго имам да свърша нещо в Александрия. Ще надникна само при теб.

— Това ще е неочаквано удоволствие. Отново ти благодаря, че изпрати техника.

След като бе оставил слушалката, той се бе отпуснал назад, опитвайки се да проумее всичко. Може да е било грешка, просто сбъркан адрес, а може да се окаже и нещо друго. Във всеки случай едно нещо беше сигурно — той не бе пращал техник да поправя телевизора на майка му.

Незабавно скочи от стола, повика шофьора си и сега беше на път за Александрия с най-голяма скорост. Като пристигна до апартамента на майка си в Голдън Иърс Синиър Ситизънс Вилидж, той влезе в сградата. Провери алармения бутон, измърмори някакво проклятие, защото бутонът не бе включен, и се вмъкна вътре.

Роуз Тайнън седеше в неизменното си кресло пред телевизора. Гледаше някакво следобедно вариететно шоу. Тайнън я докосна разсеяно едва-едва с устни по бузата.

— Ти си вече тук — каза тя. — Толкова се радвам, че успя да се отбиеш. Да ти предложиш ли нещо?

— Не се безпокой, мамо. Идвам само за минутка. — Той посочи телевизора. — Сега е по-добре, а? Не мога да си спомня... какво не му беше в ред?

— Какво? — надвика тя шума от телевизионната програма и като се наведе с пъшкане, намали силата на звука.

— Опитвах се да си припомня какво не му беше в ред.

— Картината започваше да играе понякога.

— Значи, техникът дойде днес? По кое време?

— Някъде към единадесет или малко след това.

— Беше ли облечен в униформа?

— Разбира се.

— Спомняш ли си, мамо, как изглеждаше той?

— Що за глупав въпрос. Изглеждаше като телевизионен техник.

Защо?

— Исках да бъда сигурен, че са изпратили най-добрия. Колко време остана тук?

— Около половин час.

— Между другото, мамо — той не искаше да я разтревожи, затова произнесе с най-обикновен тон, — наблюдаваше ли го, докато работеше, за да се убедиш, че си гледа работата? Беше ли с него в стаята през цялото време?

— Побъбрихме си малко, но той беше много зает и накрая аз отидох да се погрижа за съдовете.

— Добре. — Тайнън доближи канапето и огледа черния телефон на поличката до нея. — Мамо, можеш ли да ми намериш отвертка?

Тя се надигна с мъка от креслото.

— Ще ти донеса. За какво ти е потрябвала сега отвертка?

— Тъкмо съм тук, реших да проверя телефона. Не те чувах добре, когато ми се обади. Може би ще успея да го оправя.

След малко майка му се върна с отвертката. Тайнън изключи телефона и отвори кутията. Механизмът му се оголи пред очите му. Започна да го разглежда най-подробно. Не след дълго изохка. Беше открил микрофон, по-малък от напръстник, увит в пластична насмолена материя, електронен подслушвач, който улавяше разговора и го изпращаше до приемник, скрит някъде в града и записващ всичко на магнетофон. Беше точно типът, използван от ФБР. Тайнън го прибра в джоба си и сглоби обратно телефона.

— Имаше ли нещо нередно? — запита Роуз Тайнън.

— Да, мамо, поправих го. — Най-важното беше, че те, които и да са, бяха подслушвали разговорите само тази сутрин. Опита се да си спомни казвал ли е на майка си нещо значимо през последните съботи, което тя днес би могла да сподели с някоя приятелка по телефона. — Мамо, ползувала ли си телефона днес? Не рано сутринта, а след единадесет часа?

— Чакай да си припомня.

— Опитай се. Някой да те е търсил или ти да си се обаждала на някого?

— Само едно позвъняване от страна на мисис Гросман.

— За какво разговаряхте?

— Разговорът продължи само няколко секунди, за нова рецепта. Също така благодарих и на теб.

— Това ли е всичко?

— Да, всичко. Чакай... днес ли беше... да, днес... разговаряхме продължително време с Хана Бакстър.

— Можеш ли да си спомниш за какво говорихте?

Роуз Тайнън му разказа — всичко беше несъщественост.

— Хана прави усилия да се заангажира с нещо — заключи майка му. — Съпругът ѝ липсва така много. Да има внука Рик при себе си, означава, че не е сама, но не е и същото, като да е до теб най-близкият ти човек, особено когато беше главен прокурор. Естествено, утре ще я посети и главният прокурор...

Тайнън я слушаше разсеяно, но сега наостри уши.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да си се объркала? Ноъ беше главен прокурор, но той е мъртъв.

— Тя спомена новия главен прокурор... как се казваше?

— Кристъфър Колинс?

— Точно така. Утре предобед ще ѝ бъде на гости.

— За какво? Каза ли ти тя защо?

— Не зная. Не ми каза.

— Колинс ще отиде при мисис Бакстър — промърмори тихо той сякаш на себе си. — Добре, по кое време говорихте с Хана Бакстър по телефона?

— По телефона? Не съм ти казвала такова нещо. Говорихме лично. Отби се при мен тази сутрин да изпием по едно кафе.

— Лично — каза Тайгън с облекчение. — Добре, трябва да си вървя, мамо. Имам цели купища работа, преди да замина утре за Калифорния. И запомни едно нещо, не допускай никакви техники в апартамента, преди да си се свързала с мен, най-напред ми телефонирай.

— Ако така желае директорът...

— Точно това искам! — И целуна майка си по челото. — Благодаря ти за всичките новини.

— Какви новини? — запита тя.

— Все някой ден ще ти кажа. — С това напусна тичешком апартамента.

На следващата сутрин валеше дъжд. Когато Колинс пое със служебната лимузина към Джорджтаун, небето над Вашингтон беше прихлупено и тъмно. По време на пътуването настроението на Колинс отговаряше точно на времето навън. Рядко е бивало да бъде по-мрачен. От вчера не се бяха обаждали нито Тони Пиърс, нито двамата му приятели. Бе ясно, че техните разследвания, а също и проучванията на приятелите им из цялата страна не бяха довели до никакви пътища за разкриване на документа R. Още по-зле, не бе дошла ни думица от Джим Шек във Форт Уърт за Карин. Утре следобед предстоеше последното гласуване на четиридесетте сенатори от Калифорния за 35-та поправка. За да бъде ратифицирана, ѝ бе достатъчно обикновено мнозинство, т.е. двадесет и един гласа. Според тазсутрешна шумна статия на „Вашингтон Пост“ източник, близък до президента, бил заявил, че последната анкета на Ролънд Стийдмън показвала, че тридесет от сенаторите са готови да подкрепят поправката. Утре вечер 35-та поправка щяла да бъде вече част от Конституцията на САЩ. Колинс никога не бе виждал бъдещето по-черно.

Изведнъж осъзна, че колата му бе спряла пред старата триетажна къща на Бакстърови. Часът беше точно десет. Бе пристигнал навреме за срещата си с Хана Бакстър.

Специалният агент Хогън му отвори вратата. Колинс разпореди на шофьора си Пагано:

— Можеш да чакаш тук — и добави към Хогън: — Няма да се бавя дълго.

Докато изкачваше стълбите, оградени с желязна решетка, сърцето на Колинс бе свито, защото не очакваше много от тази визита. Беше се срещал вече с Хана още в началото, когато започна издирването на документа R, и тя не му бе предложила кой знае колко. Вярно, бе го насочила към Доналд Редънбоу и то означаваше нещо, но далеч не достатъчно. Съмняваше се, че това второ посещение ще му предложи нещо повече. Това беше само губене на време, но бе обещал на Тони Пиърс да опита, и ето че сега опитваше.

Натисна звънеца. Вместо прислужницата самата Хана Бакстър отвори вратата. Пълното ѝ лице изразяваше гостоприемство както винаги.

— Кристъфър, колко се радвам да те видя отново! — Когато влязоха вътре, тя прие целувката му. — Е, чакай да те погледна. Изглеждаш отлично, е, може би малко уморен. Не бива да се преуморяваш. Това казвах винаги и на Ноъ и бях права, ти знаеш.

— Изглеждаш много по-добре от миналия път, Хана. Как се оправяш?

— Старая се, Кристъфър, старая се. Благодаря на бога, че Рик е около мен. Когато отива на училище следобед, оставам съвсем самотна. Родителите му се връщат от Африка другата седмица. Мисля, че ще ми го оставят до завършване на семестъра, а възможно е и цялото лято. Как е Карин?

Колинс поиска да сподели с нея, но всичко това щеше да усложни нещата, трябваше да се спомене и Тайнън и той се отказа.

— О, отлично е, никога не е била по-добре. Изпраца ти горещи целувки.

Бяха стигнали до дневната стая. Хана посочи напред към плъзгащите се стъклени врати, които се виждаха зад полудръпнатите кафяви завеси.

— Погледни този дъжд. Така ми се иска да можех да поръчам слънчево време за теб. Тогава щяхме да седнем в патиото. Няма значение, нека се разположим удобно тук.

Колинс изчака Хана да се настани на канапето, а той седна в креслото близо до завесата.

— Желая ли нещо да се подкрепиш, Кристъфър? Кафе или чай?

— Съвсем нищо, Хана. Сит съм. Бих искал да поприказваме по работа. Няма да ти отнема много време.

— Започвай тогава!

— Всъщност отнася се до същата работа, по повод на която идвах и миналия път скоро след смъртта на Ноъ. Спомняш ли си?

Тя присви вежди.

— Не съвсем. Толкова много неща се случиха... Струва ми се, че ставаше дума за някакъв документ на Ноъ и ти се опитваше да го откриеш, нали?

— Да. Нека ти припомня. Касаеше се за документ, свързан с 35-та поправка, нещо като допълнение към нея. Ноъ бе пожелал да го намеря на всяка цена и да го проуча подробно. Наричал се е документът R, но и досега не можах да го откроя, въпреки че трябва. Последния път те попитах дали си чувала Ноъ да го споменава. Отговори ми не. Хранех надежда, че ако опитаме отново, можеш да се досетиш за някакъв случай, когато той...

— Не, Кристъфър. Ако бях чувала да го споменава, щях да си спомня, но нямам никаква представа за нещо, наричано документ R. Ноъ рядко разискваше служебната си работа с мен.

Колинс реши да опита друг подход.

— Чувала ли си някога Ноъ да споменава за Арго Сити? Това е град в Аризона, от който се интересува правосъдието. — Той повтори названието бавно: — Арго Сити.

— Не, никога.

Разочарован, той се върна отново към старите въпроси.

— Последния път те попитах има ли Ноъ някои приятели или служебни връзки, които могат да ми помогнат да намеря документа R. Посъветва ме да посетя Доналд Редънбоу в затвора в Люисбърг. Много съм ти благодарен за това.

— Успя ли да го видиш? — учуди се Хана.

— Не. Опитах, но той беше починал, преди да успея да го срещна.

— Бедният човек. Истинска трагедия. А що се отнася до Тайнън, попита ли го за този документ?

— Веднага след посещението при теб, но и той не оказа никаква помощ.

— Тогава, боя се — присви рамене Хана, — нямаш късмет с този документ, Кристъфър. Ако Тайнън не е могъл да ти помогне, сигурна съм, че никой друг не би сторил това. Както знаеш, Върнън и Ноъ бяха

много близки, искам да кажа, че работеха заедно върху 35-та поправка. Всъщност последната нощ, преди Ноъ да бъде откаран в болница, Върнън и Хари Адкок бяха точно тук, в тази стая, и разискваха, когато той получи удара. Стана точно по средата на разговора им онази нощ. Ноъ внезапно получи атака, олюля се и падна на пода. Беше ужасно.

Колинс не бе чувал по-рано за това.

— Искаш да кажеш, че Ноъ е бил с Тайнън и Адкок, когато се разболя? Никога не съм го знаел. Сигурна ли си?

— Никога не ще забравя — каза скръбно Хана. — Тази среща беше непривична. Ноъ си бе изработил правило, струва ми се заради мен, почти да не работи вечер. О, самичък работеше понякога, искам да кажа — не заедно с други хора. Помня, Върнън беше изключително настойчив по отношение на тази среща и пристигна веднага след вечеря.

— И Хари Адкок го придружаваше?

— Не мога да ти отговоря точно — поколеба се тя. — Разбира се, за Върнън съм сигурна. Тази вечер беше страшна за мен. Възможно е да съм объркала нещо. Настояваш ли да знаеш бил ли е Хари с него?

— Ами... може и да не е толкова важно...

— Не, нищо не ми пречи да проверя — и тя стана. — В бележника на Ноъ е отбелязано всичко. Някъде в кабинета му е, ще го намеря веднага.

Тя напусна стаята, а Колинс се отпусна дълбоко в креслото, осъзнал, че досега не е научил нищо полезно. Седеше там обезкуражен, чувствуваше се загубен, без да знае към кого още да се обърне.

Внезапно му се стори, че чу някакъв шум ниско до креслото си. Обърна рязко глава тъкмо навреме, за да види, че кафявата завеса се полюшва тайнствено. Погледна надолу и видя, че тя се повдига и под нея изпълзя момче. Беше Рик Бакстър, внукът, измъкваш се на колене, стиснал вечния си касетофон в лявата ръка.

— Хей, Рик! — провикна се Колинс. — Какво правиш там зад завесата, подслушваш ли, а?

— Това е най-доброто скривалище в тази къща — ухили се той, като разкри фиксираните си в скоби зъби.

— Как работи касетофонът ти?

Момчето се изправи, като приглади падналата над очите му кестенява коса. Той потупа с ръка апарата си.

— Откакто го поправихте, мистър Колинс, работи отлично. Искате ли да го чуете?

Без да чака отговор, момчето натисна бутона за обратно навиване, гледайки въртящия се диск хипнотизирано, спря го по едно време и включи звука.

— Слушайте, току-що записах разговора ви с баба.

Като понаведе глава, Колинс се заслуша. Най-напред долови безпогрешно гласа на Хана. Качеството на записа бе забележително, макар че бе извършен зад завесата...

— А що се отнася до Тайнън, попита ли го за този документ?

Последва собственият му глас:

— Веднага след посещението при теб, но и той не оказа никаква помощ.

Отново гласът на Хана:

— Тогава, боя се, нямаш късмет с този документ, Кристъфър. Ако Тайнън не е могъл да ти помогне, сигурна съм, че никой друг не би сторил това. Както знаеш, Върнън и Ноъ бяха много близки, искам да кажа, че работеха заедно върху 35-та поправка. Всъщност последната нощ, преди Ноъ да бъде откаран в болница, Върнън и Хари Адкок бяха точно тук, в тази стая, и разискваха, когато той получи удара. Стана точно по средата на разговора им онази нощ...

— Забележително, Рик! — прекъсна го Колинс. — Чух достатъчно. Ще бъда много предпазлив при следващото си идване тук.

Момчето натисна веднага бутона за спиране.

— Не се страхувайте, мистър Колинс. Не съм на служба към някоя от правителствените агенции. Това ми е само хоби.

Колинс все още се правеше на силно впечатлен.

— Свършил си всичко много сполучливо. Можеш да получиш работа като агент на ФБР.

— „Не, малък съм още, но сигурно е интересно да записваш във ФБР. Направил съм стотици записи зад тази завеса. Никой даже не подозира, че съм там. Веднъж само дядо ме улови да записвам.

— Дядо ти те заловил, казваш?

— Видял част от обувката ми да се подава под завесата.

— Разсърди ли се?

— О, много се разгневи. Каза ми никога вече да не си играя с такива хитрини.

Колинс се размърда несъзнателно в креслото и се взря в момчето.

— Извинявай, Рик. Не успях да чуя точно какво каза сега. Какво ти нареди дядо ти, когато те хвана зад завесата?

— Да не се повтаря това, защото, ако ме хванел още веднъж да върша такива хитрини, щял да ме накаже.

— Ясно.

Но в този миг на Колинс нищо не му бе ясно, той само почувствува нещо, едва в следващата секунда му просветна. Остана на мястото си като вцепенен. Последните думи на Ноъ Бакстър нахлуха отново в главата му: *«Документът R... то е... видях хитрина... да се види...»*

Ето сега и последните думи на Рик Бакстър: *«Ако ме видел още веднъж да върша такива хитрини, щял да ме накаже...»*

Ноъ Бакстър: *«Видях... хитрина...»*

Рик Бакстър: *«Ако ме види да върша хитрини.»*

Беше ли се опитал полковникът с последните си, едва изречени думи да насочи Колинс към Рик, или по-точно към хитрината на Рик?

Видях... хитрина... да се види...

По време на последния си разговор с Тайнън, секунди преди да получи удара, беше ли видял полковникът полюшкването на завесата или подаващия се крак на Рик, за да разбере, че момчето е записвало тяхната тайна? По време на краткото възстановяване, преди да умре, може би си е спомнил тъкмо това?

Беше ли се опитал Бакстър да каже на Колинс: *видях хитрина*, като е имал предвид Рик? Или може би е искал да каже: *Видях хитрината на Рик, сега иди ти да я видиш?*“

Да видя какво? Да видя записал ли е Рик този последен поверителен разговор, понеже у него е ключът към тайнствения документ R? Възможно ли е да бъде точно това?

Колинс запремига към момчето, все още седящо на пода до креслото със скръстени крака. Той се поизкашля, а след това се опита да задържи гласа си спокоен:

— Ъ-ъ-ъ... Рик, искам да те попитам... — Той се поколеба.

— Да, мистър Колинс? — вдигна поглед към него момчето.

— Да си остане между нас, разбира се, но въпреки забраната на дядо ти да опитваш този номер отново, т.е. да се криеш зад завесата и да записваш, ти вършеше ли го пак?

— О, да, продължавах, и то много пъти.

— Не се ли страхуваше, че дядо ти ще те залови?

— Не — каза убедено Рик. — Бях извънредно внимателен. Освен това правеше ми по-голямо удоволствие да поемам риска.

— О, ти си бил смел. Правил ли си записи на дядо си?

— Разбира се, предимно на него. В тази стая той говореше най-вече. Трябва да чуете някой от неговите записи.

Колинс впи поглед в Рик. Внимателно, шепнеше му вътрешен глас, много внимателно, да не то изплашиш.

— Така, продължил си да записваш дядо си, даже и последната нощ, когато е разговарял с директора Тайнън и е получил удар?

Колинс спря да диша.

— Да, въпреки че ми стана доста страшно да се крия там, след като всички хукнаха нагоре-надолу.

— Искаш да кажеш, след като дядо ти падна?

— Да — и той повдигна касетофона, — но тук бе записана всяка дума, казана преди това.

— Шегуваш ли се. Рик? Не мога да повярвам. В действителност си записал последните думи на дядо си, разговора му с Тайнън, имаш всичко запечатано на лентата?

— Та то беше лесно. Както записах вас преди няколко минути. Директорът Тайнън седеше точно където сте сега вие. Дядо седеше там, където преди малко беше баба. Мистър Адкок беше на онзи стол. Говореха за документа R, точно така, както вие и баба говорихте преди малко.

— Добър ли излезе записът? Искам да кажа, можеш ли да чуеш гласовете им?

— Чухте как работи тази машинка, нали? Отлична е — каза гордо Рик. — На следващата сутрин, когато баба отиде в болницата, прослушах лентата. Нямаше никакъв пропуск. Всичко беше на място.

С хубава машинка си се сдобил. Трябва и аз да си намеря същата. — Той замълча за миг. — А какво стана с тази касета? Да не си я изтрил? Или пък я пазиш?

Сърцето му спря да бие, докато чакаше отговора.

— Не, никога не изтривам лентите.

— Тогава тя е тук, при теб?

— Нямам я. Не пазя нито една със запис от дядо. Когато той се разболя, взех последната касета и написах върху нея ГПД, което ще рече „главният прокурор дядо“ и месеца на записа — януари. Взех я с всички останали и ги поставих в най-горното чекмедже на специалната му каса, където стояха и негови собствени записи, така че да са на сигурно място.

— И дядовата ти каса бе изнесена оттук, нали?

— Да, неотдавна.

— Рик, помниш ли какво бе записано на тази последна касета, където беше разговорът между дядо ти и Тайнън? Помниш ли какво бе казано за документа R?

Колинс чакаше със затаен дъх.

— Не слушах внимателно — направи гримаса момчето, — исках само да направя записа. На следващата сутрин, когато я прослушавах, исках само да проверя всичко в ред ли е.

— Но все трябва да си спомняш нещо. Чул си, че предимно Тайнън е говорил за документа.

— Спомням си — настоя момчето. — Той говори, но не мога да си припомня нещо специално. Тайнън говореше, а дядо изведнъж падна. Вдигна се голяма олелия, баба плачеше, а аз се изплаших здраво, спрях касетофона и останах скрит, докато дойде линейката. Когато всички се струпаха на вратата, аз се измъкнах и се прибрах незабелязан от никого в стаята си.

— Само това си запомнил, а?

— Съжалявам, мистър Колинс, но...

Той потупа момчето по рамото и добави с благодарност:

— Това е достатъчно.

Хана Бакстър се завърна в дневната.

— Това хлапе пак ли се е лепнало да ти досажда със своя касетофон, Кристъфър?

— Няма нищо такова. Поприказвахме си добре и Рик се оказа много полезен събеседник.

— Относно Хари Адкок — каза Хана, — проверих бележника на Ноъ. И двамата с Тайнън са вписани за посещенията онази нощ.

— И аз си помислих така — отвърна Колинс, като намигна на Рик, а после се изправи. — По-добре да тръгвам. Благодаря ти, Хана, че ми отдели толкова време. Благодарности и на теб, Рик. Ако потърсиш място в правосъдието, обади ми се.

Когато излизаше навън, Колинс беше сигурен, че вече не е мрачно и не вали. Слънцето грееше в мислите на Колинс, но все пак имаше и една тъмна точка. Личната каса на Ноъ Бакстър беше в кабинета на директора на ФБР и зданието на Едгар Хувър.

— Пагано — обърна се той към шофьора, като се настаняваше в лимузината, — спри пред първата телефонна кабина, която ти се изпречи. Имам много важен разговор.

10.

Беше късно следобед, когато лимузината на Колинс спря пред червената сграда на правителствената служба по печата.

— Паркирай някъде между улиците G и H — инструктира Колинс Пагано. — Можеш да ме очакваш след половин час.

Мина покрай група разговарящи до входа негри, продължи навътре, но не влезе в залата за печата. След като погледна часовника си, излезе отново на тротоара. Огледа се внимателно да види не го ли следи някой. Наоколо нямаше никакъв съмнителен човек. Чувствуваше се доста сигурен, че Тайнън няма да си създава грижи да му пусне опашка, особено след последната им разпавия и примирението на Колинс. Въпреки това той беше дал един от резервните ключове от дома си на Ван Алън, за да извърши електронна проверка, дали няма инсталирани подслушвателни механизми, та да могат сигурно да провеждат телефонните си разговори тази вечер.

Удовлетворен, Колинс тръгна по посока на централната пощенска станция. На ъгъла с улица E той зави наляво и се насочи към централната гара. Дъждът бе спрял и въздухът беше ясен. Поемайки дълбоко дъх, той забърза с големи крачки, като самочувствието му се повдигаше, преливащо от възбуда и радостно очакване. Знаеше, че им предстоеше трудна работа, но това беше единственият им шанс.

Като наближи класическата римска фасада на гарата, мина край фонтана и статуите на площада, избягна голямата опашка очакващи за таксита и влезе в чакалнята.

Огромната зала, изработена, както беше чел някъде, по подобие на Диоклециановите бани, беше почти празна. Той се поразходи, отпрати се към павилиона за вестници и списания, огледа се, купи си един „Вашингтон Стар“ и реши, че е дошъл пръв.

Бяха избрали чакалнята на централната гара като сигурно място за срещата, понеже никой от агентите на ФБР не пътуваше вече с влак и до близката Филадельфия. През управлението на Тайнън всички бяха станал привърженици на полетите. Появата сега на агент на ФБР тук

щеше да бъде открита веднага и можеха да се вземат незабавни мерки за избягването му.

Колинс седна на стол, разположен срещу входа, разтвори широко вестника, но не зачете. Държеше погледа си фиксиран на вратата. Не чака дълго. Само след минути в чакалнята влезе весело човек на средна възраст с пясъчноруса коса. Погледна едва забележимо към Колинс и кимна, а след това се насочи към павилиона за книги и вестници. Тук той порови сред изложените книги, плати една и се отпрати към Колинс. Тони Пиърс се отпусна в стол на две-три крачки от него.

— Не може да го побере умът ми — проговори тихо Пиърс. — Та това е фантастично! Момченцето Рик да запише всичко на своя Мики Маус-касетофон!

— Така поне твърди Рик. Изглежда, машинката му е добра. Няма никакво съмнение за чистотата на записа.

— И е чул Тайнън да говори за документа R?

— Съвсем сигурно.

— Как ще разпознаем касетата?

— Тя е „Меморекс“ и върху нея е написано ГПД и дата „Януари“ с почерка на Рик. Няма да е трудно да я открием сред касетите на Ноъ. Той е ползувал миниатюрни „Норелко“ за 15-минутен запис, с размери 2 1/4 на 1 1/2 инча, когато е правел диктовки у дома си.

— Свършил си отлично домашната си работа — каза доволен Пиърс.

— Въпросът е не как да разпознаем касетката, а как да се доберем до нея. Казах ти, че е в горното чекмедже на касата на Бакстър в кабинета на Тайнън.

— Аз също си свърших домашната работа. Тайнън ще бъде в кабинета си до осем и четиридесет и пет тази вечер. След това ще отлети за Ню Йорк, а в единадесет часа от летище „Кенеди“ ще замине за Сан Франциско и после с кола за Сакраменто.

— Дотук добре.

— Кабинетът му ще е празен. Ние ще бъдем наблизко. Когато ни предадат, че пътят е чист, ти и аз ще влезем в зданието на Едгар Хувър през входа на 10-а улица. Съобщих ти, че имаме двама информатори във ФБР и единият е на нощна смяна. Той ще ни пусне вътре. Пак той

ще се погрижи вратата на директорския кабинет да остане незаключена.

— Но касата на Ноъ сигурно ще е заключена.

— О, ще бъде, разбира се. Тя е старомодна каса тип „Виктор Файермастър“, заключваща се с комбинация. Ще я отворя лесно. Казах ти вече, че и ние сме си свършили домашната работа.

— Чудесно! — откликна Колинс възхитен.

— Сега относно жена ти...

— Да?

— Само за да те успокоя. Джим Шек знае при кого е във Форт Уърт. Намира се в добро здраве.

— Къде е?

— Шек не каза, но това няма значение. По-важно е, че хвърлихме поглед в досието на мисис Колинс в ръцете на Тайнън. Притежаваме името и местожителството на свидетелката, държана от Тайнън под коритото. Казва се Адел Зурек и сега живее в Далас. Това име говори ли ти нещо?

— Карин никога не го е споменавала.

— Същото си помислих и аз. Замествала е редовната им домашна прислужница, когато е бивала свободна. Днес следобед Джим Шек ще я посети. Ако има нещо да ти съобщава, ще ти се обади довечера.

— Но нали ще бъдем вън от къщи?

— Уведомен е за това. Ще ти се обади след десет часа и ще продължава, докато те намери.

— Благодаря ти, Тони.

— Сега за газите вечер. Два блока по-долу от сградата на ФБР на ъгъла на улиците 12 и Е се намира закусвалня с неонов надпис над нея „Фил-ъп Кафе“. Бъди там точно в осем и тридесет.

— Ще бъда. Надявам се, че ще успеем да свършим работа добави Колинс напрегнато.

— Не се безпокой за това. Дано само записаното на тази касета да оправдае усилията ни.

— Ноъ настоятелно свързваше документа R с поправката, той ни предупреждаваше, че с опасен и трябва да бъде изложен на показ. Мисля, че трябва да му вярваме.

— Дано излезе така, защото това е последният ни шанс преди утре. Залагаме всичко на него. — Като напъха книгата в джоба си, той се огледа. — Добре, аз тръгвам пръв. Ще се видим довечера.

— До довечера.

Часът беше осем и половина вечерта, когато Крис Колинс, напрегнат и с трепет, слезе от таксито на ъгъла на улиците Е и 12. Три врати по-долу от ъгъла се виждаше неоновият надпис „Фил-ъп Кафе“

Столчетата пред бара бяха заети, докато повече от белите масички бяха свободни. На една от тях, в най-далечния ъгъл, седеше Тони Пиърс. Колинс пресече цялата закусвалня и седна до приятеля си, който най-спокойно довършваше сандвича си.

— Точно навреме — каза Пиърс между две хапки.

— Дяволски съм изнервен — подхвърли Колинс.

— За какво толкова има да нервничиш? — го запита Тони, докато бършеше устата си със салфетка. — Предстои ти да посетиш кабинета на директора на ФБР. Вече си бивал там.

— Но не когато него го е нямало.

— Добре казано — засмя се Пиърс, — а сега бързаме. Какво смяташ да правиш, след като се сдобием с касетката?

— Записът на Рик може би само ще ни даде указания къде да намерим документа R.

— Както и да е, но какво смяташ да правиш след това?

— Ако наистина той е толкова изобличителен, както сочи Ноъ, ще се обадя незабавно в Сакраменто. Ще потърся заместник-губернатора, тъй като той е председател на Калифорнийския сенат. Ще му кажа, че разполагам с особено важни доказателства, имащи отношение към крайното гласуване на 35-та поправка. Ще го помоля да ме включи да говоря пред законодателната комисия сутринта, след като Тайнън си изпее песента. Изпълнен съм с надежда, че това ще промени нещата.

— Чудесно! Утре вечер по това време ще празнуваме в първокласен ресторант.

— Много път има да извървим до утре вечер.

— Възможно е. Хайде да изпием заедно по едно кафе. Разполагаме с още няколко минути.

Кафетата им бяха поднесени и бяха започнали да пият, когато Пиърс посочи към вратата.

— Ето го, пристига.

Колинс погледна. Ван Алън се промъкваше между масите и бара. Достигнал до тях, той се наведе.

— Всичко е чисто — прошепна той. — Тайнън замина за летището преди десет минути.

Пиърс остави чашката си, пусна бакшиша в чинийката и стана.

— Да тръгваме.

Пиърс плати сметката си и излязоха на улица Е. Бързо и безшумно преминаха двете преки до целта. Никой не продума, докато не достигнаха ъгъла на 10-та и Е улица, където тъмножълтата, подкрепяна от колони бетонна сграда на ФБР се издигаше пред тях.

— Тук се разделям с вас — каза Ван Алън. — Ще застана отгатык мястото за паркиране. Ако случайно стане нещо нередно и Тайнън се върне, ще ви намеря преди него. Желая щастие и на двама ви.

Проследиха го с поглед. Пиърс хвана Колинс за ръката.

— Давай сега, бързо.

Пресякоха улицата и тръгнаха по тротоара пред сградата на Едгар Хувър по 10-а улица. Пиърс бързаше напред, а Колинс правеше усилия да го следва отблизо. Пред стъклените врати не се виждаше никой, но когато те приближиха, изведнъж изскочи фигура иззад вратата. Човекът отключи и я задържа открехната. Пиърс бутна Колинс пред себе си в сградата и се плъзна след него. Колинс успя само за кратко време да види агента, отворил им вратата. Млад човек със слабовато лице и тъмен костюм. Той прошепна нещо на Пиърс, който кимна, поздрави и се присъедини към Колинс.

— Надявам се, че си във форма — прошепна Пиърс. — Трябва да заобиколим асансьора, а ескалаторите не работят. Ще се изкачим по задното стълбище до седмия етаж.

Те се насочиха към стълбите и тръгнаха нагоре, като Колинс се мъчеше да стои близо до Пиърс. На третия етаж Пиърс спря за момент, като позволи на Колинс да си поеме дъх, и продължиха изкачването. Достигнаха седмия етаж, без да срещнат жива душа. Освен стъпките им, когато заобикаляха централния отвор, не се чуваше нищо друго. Достигнаха врата с надпис ДИРЕКТОР НА ФЕДЕРАЛНОТО БЮРО

ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ. Пиърс кимна на Колинс да я подминат и стигнаха до следващата, без надпис врата. Постави ръка върху дръжката и я натисна. Вратата се отвори. Двамата влязоха.

Оказаха се директно в кабинета на Тайнън, слабо осветен от малка лампичка до софата.

Колинс се мъчеше да обхване с поглед кабинета. Бюрото на Тайнън беше вляво пред прозореца, насочен към улица 9, точно към службата на Колинс. Вдясно бяха канапетото, малка масичка за кафе и две кресла. Върху бюрото нямаше никакви папки.

— Касата е в стаята му за преобличане — пошепна Пиърс, като показва отворената врата отгатък масичката за кафе.

Промъкнаха се между креслата и влязоха в тясната стая за преобличане. Пиърс потърси ключа за лампата, намери го и запали крушката над вратата. Бяха изправени пред старата зелена каса, тип „Виктор Файермастър“ на Ноъ Бакстър.

Комбинацията за отключване се намираще на третата секция долу. Пиърс я опита. Беше здраво затворена. Той отри пръстите на дясната си ръка по бедрото си.

— Добре е да поработя малко върху нея. Надявам се да е лесна.

Безмълвен, той опитваше комбинациите. Колинс то наблюдаваше и броеше минутите. Бяха минали само три, а на него му се струваше цяла вечност и напрежението му ставаше непоносимо. Внезапно чу Пиърс да издава щастлива въздишка, видя го да опитва третата секция и тя леко се поддаде. Пиърс се изправи, отвори най-горното чекмедже и направи стъпка назад.

— Сега е твой ред, Крис.

Колинс се доближи с разтуптяно сърце. Погледна вътре. Чекмеджето бе натъпкано с миниатюрните касети „Норелко“, подредени в малки пластмасови кутии. До тях бяха няколко по-големи касети от типа, използвани от Рик.

Тъкмо вдигна ръка да бръкне, когато друга струя светлина нахлу в стаичката и стържещият като пила глас на трети човек го парализира.

— Добър вечер, мистър Колинс — поздрави го гласът. — Оставете тази работа.

Колинс се извърна, както бе сторил преди него и Пиърс. Вратата на банята беше широко отворена и на прага ѝ стоеше якото тяло на Хари Адкок. На лицето му се очерта сатанинска усмивка. Той протегна

ръка, в чиято длан лежеше касетка тип „Меморекс“. Касетката беше вече разчупена.

— Това ли търсехте, джентълмени? — запита той. — Документа R, а? Е, ето го. Погледнете го хубаво.

Той раздели двете части на касетката. Като не ги изпускаше от погледа си, подпъхна пръста си под лентата, разхлаби я и започна бавно да я развива. Хвърли кутийката на пода, а лентата остана да виси на ръката му.

С крайчеца на окото си Колинс видя, че ръката на Пиърс се придвижи към джоба на сакото му, но забеляза също, че и свободната ръка на Хари Адкок бръкна светкавично под мишницата му и в следващия миг двамата бяха изправени пред тъпия нос на огромен револвер.

— Не се опитвай, Пиърс, а вие, мистър Колинс, подръжете тая лента за момент. — Той я закачи на отпуснатата ръка на Колинс, придвижи се странично, пребърка набързо Пиърс и откри специалния му полицейски пистолет, калибър 38. Усмихна им се подигравателно. — „Стрелба между заместник-директора на ФБР и неофициалния помощник на главния прокурор“ ще бъде хубаво заглавие в утрешните вестници, нали?

След това посегна и прибра лентата от ръката на Колинс.

— Сега бяхте най-близо до документа R, мистър Колинс.

Като държеше в една ръка лентата и пистолета, насочен към тях, в другата, той тръгна заднишком към банята.

— Погледнете я за последен път. Никога не е съществувал написан на хартия документ. Никой не е смятал дори да го запише на магнетофон. Най-важните неща и планове на тази земя са обикновено в главите на хората и никъде другаде.

С крак Адкок ритна капака на тоалетната чиния и разклати лентата над нея.

— Почакайте една минута — намеси се Колинс. — Изслушайте ме за миг...

— Най-напред вие чуйте това! — Адкок пусна лентата в тоалетната чиния и завъртя дръжката за водата. Лентата изчезна заедно със струята. Изпитваше истинско удоволствие от свистенето на водата. После им се ухили. — Отиде в канализацията, както вашите надежди,

мистър Колинс. — И той напусна банята. — Сега, какво искахте да ми кажете, мистър Колинс?

Колинс захапа устната си, без да пророни думичка.

— Много добре, джентълмени. Ще ви изпратя. — Адкок посочи с револвера към кабинета на Тайнън.

Той остана зад тях, докато те стигнат средата на кабинета. След това се придвижи, като ги заобиколи, без да ги изпуска от очи, изправи се зад бюрото на Тайнън и постави ръка върху огромния сребрист магнетофон на Тайнън. Адкок се обърна към Колинс.

— Не зная що за главен прокурор сте, мистър Колинс, но съм сигурен, че от вас няма да излезе и половин агент от ФБР. Добрият агент не бива да пропуска и най-малката подробност. Вие и вашите момчета приглушихте почти всички подслушвателни уредби в града, за да прикриете секретното си посещение тук тази вечер, но не сте изключили подслушвателната уредба само на едно място.

Натисна бутона за включване на магнетофона. Гласовете, прозвучали от високоговорителите, бяха силни, ясни и отчетливи.

Гласът на Рик: „Когато той се разболя, взех последната лента и написах върху нея ГПД, което ще рече «главният прокурор дядо» и месецът на записа — януари. Взех я с всички останали и ги поставих в най-горното чекмедже на специалната му каса, където стояха и негови собствени записи, така че да са на сигурно място.“

Гласът на Колинс: „И дядовата ти каса бе изнесена оттук, нали?“

Гласът на Рик: „Да, неотдавна.“

Адкок преливаше от радост, но въпреки това натисна бутона и изключи апарата.

— Един от пропуските ви е, че не успяхте да предвидите думите на майката на Тайнън. Тя е разбрала, че ще посетите Хана Бакстър, и го е повторила пред сина си. Можете да подцените ФБР, мистър Колинс, но никога не подценявайте майчината любов, най-малко майчината любов към приказки със сина си и с приятелите си.

Адкок разлюля отново пистолета си.

— Можете да напуснете кабинета, както и дойдохте тук. Двама агенти ви чакат в коридора, за да ви съпроводят до долу. Лека нощ, джентълмени. Този път можете да напуснете през централния вход.

На Колинс никога не му се бе струвал по-дълъг пътят до дома му в Маклийн, Вирджиния. Съсипан, той се отпусна в предната седалка на наетата от Пиърс кола, докато Пиърс, също обезсърчен, подкара колата. На задната седалка Ван Алън седеше като пребит. Едва ли някой пророни дума до пристигането им пред дома на Колинс.

— Не можеш да спечелиш всички битки, но тази не трябваше да бъде загубена — каза Пиърс.

— Мисля, че с нас е свършено — отвърна Колинс. — Утре страната ще бъде в техни ръце.

— Боя се, че е точно така.

— Най-жалкото е, че бяхме толкова близо до целта — каза Колинс. — Проклетият документ беше в ръката ми.

— Садистично копеле — поклати глава Пиърс. — Е, изхитриха ни, но, за бога, не мога да разбера как. Какви бяха тези приказки относно майката на Тайнън?

— Тя сигурно е научила, предполагам от Хана Бакстър, че ще я посетя. Мисис Тайнън сигурно го е споменала пред Върнън и те са инсталирали подслушвателните си уредби в къщата на Бакстър. Не са рискували да пропуснат нищо. Е, какво да се прави! — Колинс отвори вратата. — Джентълмени, нека цитирам Хари Адкок, джентълмени, чувствавам нужда да се напия тази вечер. Хайде да пийнем по нещо. Искате ли да ми правите компания?

— Защо не? — отговори Пиърс, като угаси мотора.

Изкачиха се до входната врата. Колинс я отключи и всички влязоха. Току-що бяха стигнали дневната, когато телефонът зазвъня.

— Аз ще се обадя — каза Колинс и погледна към Пиърс. Обезопасен ли е? Мога ли да разговарям по телефона си?

— Цялата къща е изчистена — увери го Пиърс.

— Добре. Напитките са в бюфета, а ледът в кухнята. — Той се запъти към телефона, като подхвърли през рамо: — И за мен, направете го по-силно и с лед.

Вдигна слушалката, едва не я изтърва и я сложи до ухото си.

— Ало?

— Мистър Колинс?

— Да?

— Няколко пъти се опитвам да се свържа с вас. Обажда се Джим Шек от Форт Уърт. Имам добри новини. Няма да се впускам в

подробности, но прекарах целия следобед в Далас заедно с мисис Адел Зурек, свидетелката, за която Тайнън претендираше, че е видяла жена ви да извършва убийството. Всичко е лъжа, долна лъжа. Същото се отнася и до така наречената сексуална разпуснатост на Карин. Истински измислици.

— Слава богу! — въздъхна облекчено Колинс.

— Разпитах мисис Зурек часове наред и когато ѝ обещах, че вие ще я защитавате, тя разкри всичко. Призна, че Тайнън я е изнудил. Някога в миналото си е имала неприятен епизод, който я прави уязвима. Тайнън научил за това и го използвал срещу нея. Обещал ѝ да не му обръща внимание, ако участва с него в играта. Била е много уплашена, за да не се съгласи, но когато ѝ гарантирах, че вие ще се погрижите да не ѝ се случи нищо лошо, тя разказа цялата истина. Истината е, че тя е чула кавгата между Роули и жена му. Това не е било нещо необикновено. Тя останала, докато свърши работата си, и тръгнала за къщи. Това станало, след като мисис Колинс вече е била излязла. Зурек пресякла улицата и видяла, че кола спира пред къщата. От нея излязъл мъж, не е успяла да го види добре, той отишъл до външната врата, прескочил я и влязъл. Зурек останала на мястото, учудена от начина на влизането, и не знаела какво да прави, когато чула изстрел от вътрешността на къщата. Уплашила се и избягала. На следващия ден, когато чула, че Томас Роули е мъртъв, тя не посмяла да се обади на властите, пак по причина на миналото си. Не е искала да бъде замесена, но ето че Тайнън по-късно я замесил. Що се отнася до човека, убил Роули, съществуват подозрения, че Роули е имал незаконна връзка с жена му и той я разкрил. Можем да продължим проучванията си по-нататък, ако желаете.

— Засега това не ме интересува — отговори Колинс. — Най-важното е, че стигнахте до дъното на тази мръсотия. Не може да си представите колко съм ви благодарен. Докато Карин е добре...

— Тя е съвсем наред, отлично. Тук до мен е и чака да говори с вас.

— Дайте ми я.

Той почака, след това чу гласа ѝ и разбра, че я обича повече откогато и да било. Тя плачеше, но беше щастлива. С хълцащ глас тя започна да преповтаря цялата история отново, но той я спря да ѝ каже, че това не е необходимо. Всичко вече е свършено.

— О, Крис — промълви тя, като се опитваше да се контролира, — то беше истински кошмар.

— Вече го няма, скъпа. Нека да забравим за него.

— Но най-важното е — продължи тя, — че сега вече не бива да се тревожиш за мен и за Тайнън. Можеш да заминеш за Калифорния, да подадеш оставка и да говориш пред Сената, докато все още има време. Ще го направиш ли?

Доброто му настроение изчезна и въпросът ѝ го върна в състоянието му преди телефонния разговор.

— Твърде късно е, скъпа — каза той умърлушен. — Ако говоря в Калифорния, всичко, казано от мен, ще бъде без значение. Тайнън спечели. Надигра ни в последния момент.

— Какво искаш да кажеш?

— То е толкова много, та да ти го предам по телефона. Когато се върнеш, ще ти разкажа всичко.

— Искам да го чуя веднага. Какво се случи?

С мъка на сърцето си той започна да ѝ излага събитията, станали през деня с всичките им възвисявания и падения. Как съвсем случайно научил от Рик Бакстър, че е записал на магнетофонна лента съдържанието на документа R. Разказа ѝ за плана да си възвърнат касетата от касата на Ноъ Бакстър, как са нахлули в кабинета на Тайнън, без да знаят, че разговорът с Рик е бил подслушан и Адкок е бил готов да ги посрещне със съдбоносната лента в ръка и как я унищожил пред очите им.

— И това е всичко, Карин — заключи той. — Единственото доказателство за спасение на всички ни изчезна завинаги.

Очакваше да чуе думи на съчувствие от страна на Карин, но телефонната верига оставаше глуха и няма.

— Карин? — извика той. — Карин, изчезна ли?

Изведнъж гласът ѝ се разля, пълен с възбуда:

— Крис, записът на Рик не е единственото доказателство! Чуваш ли ме? Сигурна съм, че съществува копие от този запис...

— Копие? Какви ги приказваш?

— Да, а сега слушай. Помниш ли, когато вечеряхме с... о, как му беше името...? Този, биографа на Тайнън... на когото ти направи услуга...

— Айшмъил Йънг?

— Да. Помниш ли, когато вечеряхме с него в „Жокей Клъб“? Беше отчаян, защото Тайнън го бе изиграл. Бил му обещал да допусне приятелката му от Европа в Америка, ако се съгласи да работи автобиографията му. Когато Йънг копираше някакви материали на полковник Бакстър, открил, че Тайнън го е изиграл и няма да разреши на приятелката му да имигрира тук. Крис, можеш ли да се досетиш за какво става дума?

— Не съм съвсем сигурен. — Той се опита да подреди мислите си в главата. — Признавам, че съм объркан.

— По време на вечерята Йънг ни каза, мога дори да цитирам думите му, та каза: „Тайнън наскоро ми даде цял кашон нови материали, за да ги проучвам и копирам за книгата му. Повечето са собственост на починалия главен прокурор. Правя копия от тях, за да мога да върна оригиналите на Тайнън.“ Сега вече досещаш ли се, Крис? Йънг ни каза, че копираше всичко от личната каса на Бакстър. Това става, преди Тайнън да е узнал, че една от касетите съдържа записа на Рик. Ако с всички останали Айшмъил Йънг е направил копие и от нея, тогава необходимият ти запис, документът R, все още съществува и е в ръцете на Йънг. Не мога да зная със сигурност направил ли е копие от тази касета, но ако наистина е направил...

— Трябва да го е направил — избухна Колинс като бомба. — Ти си гений, Карин! Сега трябва да бързам. Ще се видим тук!

Айшмъил Йънг не беше у дома си.

След като изложи пред колегите си новооткритата възможност за успех, Колинс потърси в бележника си телефонния номер на писателя. Едва когато не го намери, се досети, че изобщо не бе го записал. Смътно си спомни, че Йънг живееше някъде във Фредериксбърг, Вирджиния. Даде тези данни на телефонистката от информацията и след малко получи не само телефонния номер, но и адреса му.

Той набра номера и зачака нервно. Най-после чу глас, но не беше Йънг, а гласът му, записан на телефонния секретар:

— Ало, тук е Айшмъил Йънг. Тази вечер няма да бъда вкъщи. Ще се върна в един часа след полунощ. Моля, съобщете името и телефонния си номер. Не започвайте да говорите, докато не чуете сигнала.

Колинс не остави никакво известие. Той бе решил, че трябва да изчакат във Фредериксбърг завръщането на Йънг.

Насядали около Колинс, те обсъждаха вероятността Йънг да е направил копие от касетата на Рик заедно с другите материали от касата на Бакстър. Не пиха много. И бездруго настроението им бе твърде високо от последната възкръснала надежда. Следяха часовника, повтаряха едни и същи неща и неврастенично ставаха, разхождаха се и пак сядаха.

Около единадесет часа Колинс излезе от търпение.

— Толкова много е заложено, за да се въртим тук и да не правим нищо. Да тръгваме веднага за Фредериксбърг и там ще чакаме. Възможно е да се прибере вкъщи и по-рано.

Пиърс и Ван Алън се съгласиха. Седнаха в колата на Пиърс и подкараха през Вашингтон за Фредериксбърг.

Един час и пет минути по-късно спряха пред малкото бунгало, наето от Айшмъил Йънг, и паркираха. Колинс излезе от колата, отиде до къщата и натисна няколко пъти звънеца. След това се взря през прозореца, чиито пердета не бяха дръпнати напълно, и се върна при другите.

— Явно, че не е вкъщи. С изключение на една лампа вътре е тъмно. Ще чакаме още петдесет минути.

В един без пет минути в далечния край на улицата се появиха светлините на кола. Червената спортна кола приближаваше. Като достигна до тях, зави наляво и влезе по асфалтовата пътека до входа на къщата. Вратата на колата се отвори. Ниска заоблена фигура излезе, заобиколи колата, спря на тревистата площ пред къщата, изгледа ги любопитно и избърза към вратата.

Колинс, подал се наполовина от колата, се изправи.

— Айшмъил! — извика той. — Аз съм, Крис Колинс!

Готов да се мушне в къщата си, Йънг спря и се обърна, а Колинс го доближи, последван от другарите си.

— Боже! — въздъхна с облекчение Йънг. — Изглеждахте толкова съмнителни. Помислих си, че някой иска да ме нападне. — Той огледа Пиърс и Ван Алън. — Хей, какво става... по това време?

— Ще ти обясня — отговори Колинс и набързо представи двамата си приятели. — При теб сме, защото е възможно да ни помогнеш. Нямах представа колко е важно.

— Хайде, влизайте — покани ги Йънг.

— Благодаря — отвърна Колинс. — Нямаме нито минутка за губене.

Като влязоха в дневната, Йънг свали памучното си сако и ги огледа въпросително.

— Изглеждате твърде напрегнати. Не мога да си представя какво мога да сторя за вас.

— Много — отговори Колинс. — Искаш ли да видиш 35-та поправка мъртва?

— Дали искам? Бих сторил всичко на света, за да я видя погребана, но нямам никаква възможност, мистър Колинс. Като я гласуват в Калифорния днес следобед...

— Има шанс и той зависи от теб. Къде съхраняваш проучванията си за книгата на Тайнън?

— В съседната стая, трапезарията. Обърнах я на кабинет. Искате ли да видите?

Изненадан, той ги въведе в малка стая, прилична на импровизиран кабинет. Близко до прозореца стоеше стара сгъваема маса, отрупана нависоко с книга. До нея, на отделна поставка, имаше електрическа пишеща машина. До отсрещната стена стоеше кухненската маса, също натрупана с книга, папки и хранителни продукти. На единия ѝ край имаше голям магнетофон. Още два касетофона, „Норелко“ и портативен „Сони“, бяха поставени на стол до масата. Три касетки за документи бяха изправени до третата стена.

— Голяма бъркотия — извини се Айшмъил Йънг, — но аз работя така. О, мистър Колинс, надявам се, че получихте моето благодарствено писмо. Голяма работа свършихте, като оправихте това имиграционно дело. Не мота да ви изкажа колко много сме ви задължени, Еми и аз.

— Не ми дължиш нищо, но можеш да ми помогнеш, а също така и на всички още сега. Твърдиш, че всичките проучвания са тук? Добре, мен ме интересува твърде много една-единствена част от твоите проучвания, ако е налице.

Йънг приглади неспокойно косата си върху оголващото се теме.

— Бих искал да ви помогна по всякакъв начин, разбира се, но нали знаете, повечето от тези неща са секретни. Дадох честна дума на Върнън Тайнън, че нито един човек не ще види... Защото пък, ако

открие, че съм ви показал нещо... — Той спря внезапно. — По дяволите Тайнън! Вие рискувахте заради мен и аз ще сторя същото за вас. Кажете какво ви трябва!

— Помниш ли, когато вечеряхме в „Жокей Клъб“? Тогава спомена между другото, че Тайнън е оставил на твое разположение цялата частна документация на полковник Бакстър, за да приготвиш копия от нея за книгата му. Направи ли действително копия от всичко в касата на Бакстър?

— Практически на всичко — кимна Йънг. — Естествено всичко, което се отнасяше до Тайнън, с изключение на записите...

Сърцето на Колинс спря.

— ... всичко е направено. Извадих дубликати също и от магнетофонните ленти, затова виждате тук два апарата, но не съм довършил съставянето на съдържанието на тези ленти. Това е хамалска работа. Трябва да върша всичко самичък, защото Тайнън не ми позволява секретарска помощ. Започнах да изписвам на пишеща машина съдържанието на лентите преди три дни.

Сърцето на Колинс се оживи.

— Но нали направи копия от всичките касети на Бакстър?

— Да, каквото Тайнън ми даде, а, струва ми се, то включваше всичко...

— Как направи копията? — запита бързо Колинс.

— Ами ето, касетите са от две различни големини, така че трябваше да ползувам два различни магнетофона, за да ги запиша в моя.

— Точно така, две различни големини. „Норелко“, миниатюрни касети, и „Меморекс“ — нормални касети. Слушаше ли, когато извършваше записа.

— За бога, не. Бих загубил много време. Включвам го на запис, без да се чуват гласовете.

— Къде са по-големите касетки, „Меморекс“?

— Върнах ги на Тайнън преди няколко дни. Те бяха оригиналите. Записах може би шест от тези касети на големи ролки.

— Знаеш ли какво е записано на тези твои ролки?

— Не, докато не започна да ги преписвам на пишещата машина, но съм идентифицирал всяка една и съм отбелязал мястото ѝ на голямата ролка. Всяка касета, голяма или малка, има свой знак и дата.

Изготвил съм си и специален индекс. — Той пристъпи до бюрото и извади няколко листа, прихванати заедно с кламер. — Ето, вижте.

— Търся специална касета „Меморекс“. Тя е означена „ГПД“, а след това пише „януари“. Това би ли ти помогнало да я намериш?

— Да видя.

Айшмъил Йънг започна да прелиства страниците на индекса си. Колинс го наблюдаваше пламнал.

— Разбира се, ето я — обяви Айшмъил Йънг с гордост. — Лентата представлява първият запис от втората ролка.

— Имаш я?! Сигурен ли си?

— Съвсем сигурен.

— Човече, о, човече! — изкрещя радостно Колинс и го потупа здраво по рамото. — Айшмъил, нямаш представа какво си направил.

Писателят беше съвсем объркан.

— Та какво съм направил?

— Открил си документа R!

— Открил съм какво?

— Няма значение — каза Колинс възбудено. — Пусни ни го на магнетофона. Намери тази дяволска ролка и я постави на машинката си!

Тримата наобиколиха големия магнетофон върху масата, докато Йънг намери ролката и я донесе. Постави внимателно ролката на мястото ѝ, измъкна тънката лента и прикачи края ѝ към празната ролка. После вдигна глава, изгледа всеки един от присъстващите и каза:

— Не зная какво е всичко това, но започвам, ако вие сте готови.

— Готови сме — отговори Колинс, после се пресегна и сам натисна стартовия бутон.

Лентата започна да се върти.

Миг по-късно гласът на Върнън Т. Тайнън изпълни стаята.

11.

Седнал неспокойно на задната седалка в кадилака, довел го от Сан Франциско до предградията на Сакраменто, Крис Колинс се наведе повторно, за да каже на шофьора:

— Не може ли малко по-бързо?

— Правя всичко възможно при това движение, сър.

Колинс направи решително усилие да овладее нервността си и се отпусна отново назад. Като запали нова цигара от угарката на предишната, той погледна през прозореца и видя как далечният град идва все по-близо и става по-голям. Бяха в западния сектор на Сакраменто и навлизаха в район с много пресечки. Шофьорът зави вдясно и излезе на държавното шосе №275, което скоро щеше да ги отведе пред сградата на Конгреса.

Той осъзнаваше, че скоро, но може би не достатъчно скоро.

Това беше ирония на съдбата, мислеше си той, че успехът на продължителните му дирения може да бъде осуетен на самия финал от заговор на природата срещу него. Мъглата вече се вдигаше, но летището на Сакраменто вероятно още беше обгърнато от нея.

Поначало той трябваше да пристигне в Сакраменто по въздуха в дванадесет и двадесет и пет калифорнийско време. Имаше определена среща с депутатата Олин Кийф за един час в „Дерби Клъб“ на „Посис Котидж“, ресторанта, където законодателите и техните привърженици се събираха през деня, за да обядват. Ако всичко вървеше нормално, Кийф щеше да бъде придружаван от заместник-губернатора Едуард Дъффийлд, който бе и председател на щатския Сенат, и от сенатора Ейб Глас, който председателствуваше за този ден Сената. Може би Колинс би имал достатъчно време да разкрие документа R пред сенаторските лидери, преди Сенатът да се събере, за да гласува точно в два часа.

Беше осведомен, че гласуването ще започне няколко минути след два часа. Резолюцията ще бъде прочетена в залата за трети и последен път. Чрез гласуване на членовете на Сената ще бъдат преустановени

по-нататъшните разисквания. Веднага след това ще започне и гласуването. Веднъж започнало, то не може да бъде спряно. Проведеното гласуване не може да бъде променено или повторено. Порано, дори и след отрицателно гласуване, законодателното тяло, ако има основание, можеше да поиска отново разглеждане на даден законопроект, повторното му гласуване и промяната му. Подобно нещо се случи през 1972 г., когато бе гласувана 27-та поправка за еднаквите права на различните щати. Два от щатите, Върмонт и Кънектикът, гласуваха против нея, а по-късно промениха гласовете си точно обратно. Това вече не беше позволено в повечето от щатите и един от тези щати беше Калифорния. Гласуването в два часа щеше да бъде окончателно и 35-та поправка щеше да се превърне в закон. След толкова усилия Тайнън щеше да спечели, а народът да загуби.

Ръчният му часовник показваше два без деветнадесет минути.

Дърпаше упорито от цигарата си, като премисляше непрекъснато събитията от последната нощи тази сутрин. Възстановяваше ги така, сякаш бяха настояще.

Когато напускаха Айшмъил Йънг заедно със скъпоценната ролка, те се намираха в приповдигнато състояние на духа. Мисията им се беше превърнала в кръстоносен поход. По пътя от Фредериксбърг до правосъдието в два часа сутринта те се мъчеха да разпределят задачите си. Предстоеше много да се направи за съвсем кратко време.

В кабинета на Колинс разпределиха задачите си. Колинс пое върху себе си всички телефонни обаждания. От позицията на главен прокурор щеше да му бъде отдадено нужното внимание. Пиърс пое върху себе си грижата за идентифицирането на записания глас. Те знаеха, че лентата е автентична, но тези, които щяха да я слушат, можеха с пълно право да поискат абсолютни доказателства. Ван Алън се зае да осигури самолетната резервация на Колинс до Калифорния. Накратко разискваха възможността да се поиска военен самолет. Колинс я отхвърли от страх, че това може да стигне до ушите на нежелателни хора. Гражданската авиация, дори и да го забавеше малко, беше далеч по-сигурна. Ван Алън също се зае да намери подходящ магнетофон за Колинс. След като се установеше достоверността на гласа, трябваше да се направи презапис от тежката ролка на Йънг върху портативна касета на частта, съдържаща документа R, и Колинс да я вземе заедно с портативния магнетофон със себе си.

Всичките задачи биваха изпълнявани гладко, с изключение на тези, поети от Колинс. Първото телефонно повикване не му създаде никакви проблеми. Той събуди директора на най-голямата телевизионна мрежа в Ню Йорк, представи му се кой е и каза, че това е крайно спешно. Убеди го да нареди на управляващия вашингтонската мрежа да им оказва пълно съдействие. След това Пиърс разбуди д-р Ленарт от университета в Джорджтаун. Тъй като бяха стари познати с Пиърс, известният криминолог, като помърмори малко, се съгласи да извърши идентификацията на гласовете в своята лаборатория.

Пиърс побърза до локалната телевизионна служба, за да вземе от тях филм заедно със записа от последното интервю на Тайнън. Получи също и видеоманетофон, за да ги възпроизведе върху него. Всичките тези неща заедно със записа на Айшмъил Йънг бяха отнесени в лабораторията на д-р Ленарт. Изтъкнатият специалист по идентифициране на гласове постави за сравнение едни и същи думи, ползувани от Тайнън както в интервюто му, така и в лентата на Йънг, на спектрографски анализ. Неговият апарат очертаваше визуално вълнисти линии, които даваха височината и обема на гласа на Тайнън. Когато всичко това бе приключено, доказа се, че гласът, записан върху лентата на Йънг, е на Тайнън.

Д-р Ленарт издаде писмено удостоверение, идентифициращо гласа на Тайнън.

Междувременно Ван Алън успя да достави портативен касетофон за Колинс и да му осигури място за самолета към Калифорния. Най-ранният полет от националното вашингтонско летище за Сакраменто беше в осем и десет сутринта. Колинс щеше да пристигне с него в Чикаго в девет и осем минути. Предвиждаше се един час за смяна на самолетите и щеше да отлети от чикагското летище „О’Хеър“ в десет и десет минути, за да пристигне в Сакраменто в дванадесет и двадесет и пет калифорнийско време. Този маршрут удовлетворяваше напълно Колинс.

Оставаха му обаче още доста недовършени задачи. Бе решил да уведоми Калифорнийския сенат за предстоящото си пристигане и да договори среща със сенаторите, преди гласуването да започне. Искаше да ги предупреди, че разполага с унищожителни доказателства срещу 35-та поправка. Искаше да им каже само това и нищо повече. Беше му ясно, че е безполезно да им обяснява по телефона в какво се състоят

доказателствата. Трябваше да ги чуят на място, за да повярват. Освен това беше опасно да се излагат по телефона подробности. Те можеха да стигнат до Тайнън, отседнал понастоящем в Сакраменто, и той бе в състояние да предприеме всичко, та да се добере до доказателствата и да ги унищожи. Не, щеше да им съобщи толкова, колкото бе необходимо, за да му отделят достатъчно време за прослушване преди гласуването.

Започна със заместник-губернатора Едуърд Дъффийлд. Потърси го на домашния му телефонен номер. Телефонът звънеше и звънеше без никакъв отговор. Повтори няколко пъти и все безрезултатно. Накрая реши, че Дъффийлд е откачил телефона си, за да не го безпокоят през нощта, и се отказа.

След това опита да открие Ейб Глас, председателстващия в момента Сената. Първите му две позвънявания останаха без всякакъв отговор. На третото се обади сънлив женски глас. Оказа се, че това е мисис Глас. Съобщи му, че съпругът ѝ е извън града и ще може да го намери късно предобед в служебния му кабинет, където ще се подготвя за гласуването.

Разстроен, Колинс се питаше към кого да се обърне. За миг му мина през ума да се обади в Белия дом на президента Уодсуърт и да струпа всичко в неговия скют. Разбира се, за президента на САЩ не би имало никакви затруднения да изпрати нужното съобщение в Сакраменто. Едно нещо обаче го възпираше. Президентът можеше да не пожелае да се обади в Сакраменто. Въпреки наличието на документа R на него можеше да му се поиска поправката да бъде гласувана и да стане част от конституцията, а след това със свои средства да се справи с всякакви заплахи. Не, беше много рисковано да се обажда на президента. Същото се отнасяше и за губернатора на Калифорния, политически приятел на президента. По-добре някой друг в Сакраменто.

И изведнъж се досети за този друг в Сакраменто — депутатата Олин Кийф. Позвъня му и той се обади веднага.

— Ще бъда в Сакраменто днес в един часа следобед — му каза Колинс. — Притежавам важни доказателства срещу поправката. Те трябва да бъдат изслушани преди гласуването. Можете ли да ми осигурите среща със заместник-губернатора Дъффийлд и сенатора

Глас? Цяла нощ се опитвам да се свържа с тях, но безрезултатно. Трябва да ги видя на всяка цена.

— Ще обядват в „Дерби Клъб“. Той е в задната част на ресторанта „Посис Котидж“. Съвсем сигурно ще бъдат там до два без четвърт. Ще им кажа да ви чакат. Впрочем и аз ще бъда с тях.

— Кажете им, че е много наложително.

— Ще направя всичко от своя страна, само дано пристигнете навреме. Влязат ли в заседателната зала и започнем гласуването, вече не ще можете да ги достигнете.

— Ще бъда точен — обеща Колинс.

Всичко бе уговорено и той се почувствува облекчен.

Изтегнал се на канапето в кабинета си, той прекара два часа в откъслечен сън. Пиърс и Ван Алън го събудиха, когато стана време да поема за националното летище на Вашингтон.

Всичко вървеше по разписание. Самолетът излетя навреме, приземи се в Чикаго навреме, после отново излетя навреме и очакваше да пристигне в Сакраменто също навреме.

Бедата дойде един час преди пристигането им в Сакраменто, когато командирът на самолета съобщи, че гъста мъгла е легнала над летището в Сакраменто и техният полет се отклонява към Сан Франциско. Извини се за създалото се неудобство и добави, че ще кацнат в Сан Франциско в дванадесет и тридесет. Очаквал ги специален автобус, за да ги превози през осемдесетте мили до Сакраменто.

За първи път Колинс наистина се разтревожи. Беше пътувал достатъчно често от Сан Франциско до Сакраменто, за да разбере веднага, че пътят му се удължава с още час и половина. Даже да наемеше такси и да пришпорва шофьора към максимална скорост, няма да успее да достигне „Посис Котидж“, преди Дъффийлд и Глас да са си отишли.

Докато един от служителите на летището търсеше да му наеме кола, той се опита да се свърже по телефона с Кийф, но не го намери нито в служебния му кабинет, нито в ресторанта. Без да губи повече време, Колинс се завтече към чакащата го кола.

Докато си припомняше всичко това, колата навлезе в центъра на града в близост с издигащия се позлатен купол на щатския capitoлий.

— А сега накъде беше, сър? — запита шофьорът.

— Към ресторанта на една пресечка южно от Капитолия. Нарича се „Посис Котидж“. На ъгъла на 11 ѝ О улици.

— След една минута ще бъдем там, сър.

Вляво от себе си Колинс можеше да види целия парк на Капитолия: четиридесет акра, засадени с най-малко хиляда вида дървета, храсти и цветя. На съвсем леко издигащ се хълм стоеше сградата на Капитолия с позлатеното си кубе и четирите си етажа, поддържани от коринтски колони.

Пропълзяха сред гъстия трафик на улица N, завиха по 11 — та и най-после стигнаха ъгъла ѝ с улица О.

— Пристигнахме — каза шофьорът, показвайки ресторанта.

— Намери място да паркираш — отвърна забързано Колинс. — Няма да се бавя много. Ще се срещнем пред ресторанта.

Грабнал чантата с портативния касетофон, той изскочи от колата. Спря за миг да погледне часовника си. Беше два часът без девет минути. Закъснял беше с петдесет и една минути. Питаше се успял ли е Кийф да задържи Дъффийлд и Глас.

Колинс се втурна в ресторанта, запита за „Дерби Клъб“ и бе насочен към крайното помещение с бар. Беше празно, с изключение на самотната меланхолична фигура до бара.

Олин Кийф го забеляза и слезе от столчето си. Бузестото му, обикновено приветливо лице изразяваше дълбока загриженост.

— Току-що щях да си тръгвам и аз. Какво се е случило?

— Мъгла. Наложил се вместо тук да кацнем в Сан Франциско. Пристигнах оттам с кола за час и половина. — Той се озърна. — Дъффийлд и Глас...?

— Бяха тук, но не успях да ги задържа повече. Отидоха в Сената да се приготвят за гласуването. Все още разполагаме със седем минути, преди да започне последното четене. Не съм сигурен... но можем да се опитаме да ги измъкнем от залата.

— Трябва! — настоя отчаяно Колинс.

Напуснаха бързо ресторанта, а после тичешком се запромъкваха между пешеходците и се насочиха на юг по 11 улица към Капитолия.

— Залата е в южния край на втория етаж — обясни Кийф. — Дано да успеем да стигнем, преди да са затворили вратите.

Достигнали сградата, те изтичаха по каменните стъпала и пресякоха големия печат на Калифорния, изобразен върху мозайката на

пода.

— Ей по това стълбище — показа Кийф. Като се заизкачваха, той добави: — Знаете, че днес предобед Тайнън беше тук, нали?

— Зная. Как се справи?

— Доста добре. Взе ума на всички от законодателната комисия. Гласуваха почти с пълно болшинство за ратифициране на поправката. Аз ще тръгна оттук към Сената. Дано вие да имате по-голям успех от Тайнън.

— Ще го имам, само да ми се даде възможност — той повдигна чантата си. — Тук съм заключил единствения свидетел, който е в състояние да ликвидира Тайнън.

— Кой е той?

— Самият Тайнън — отговори загадъчно Колинс.

Бяха достигнали залата на Сената. Повечето от четиридесетте сенатори се бяха разположили в сините си кресла, а другите се разхождаха между редиците. Заместник-губернаторът Дъффийлд, облечен в елегантен син костюм на райета, бе изправен на подиума с издигнат пред него микрофон и оглеждаше събралите се през блестящите си очила без рамки.

— По дяволите — извика приглушено Кийф, — дежурният сержант започва да затваря вратите.

— Не можете ли да стигнете до Дъффийлд?

— Ще се опитам.

Той се мушна бързо в залата, обясни нещо на един от възпиращите го пазачи, заобиколи постланите с килим стълби към подиума, и без да се изкачва, повика председателя на Сената.

Напрегнат, Колинс наблюдаваше тази беззвучна картина. Дъффийлд се понаведе, за да чуе какво му говори Кийф. После той вдигна безпомощно ръце и посочи пълната зала. Кийф продължаваше да говори. Най-сетне Дъффийлд поклати недоволно глава и се присъедини към Кийф. Последният не спираше да говори, сочейки към Колинс. За миг пробягна нерешителност по лицето на Дъффийлд, но накрая, макар и колебливо, последва Кийф.

Срещнаха се на входа на залата. Кийф представи председателя на Сената на Колинс. Издяланото като от кремък лице на Дъффийлд беше неспокойно.

— Съгласих се да напусна подиума от уважение към вас, мистър главен прокурор. Депутатът Кийф ми предаде, че разполагате с нови доказателства, засягащи нашето гласуване на поправката.

— Жизненоважно доказателство, което е необходимо да бъде прослушано от вас и от членовете на Сената.

— Невероятно е да успее да уредя такова нещо, мистър главен прокурор. Просто е много късно. През последните четири дена бяха изслушани и бяха представени всички доказателства пред законодателната комисия. Изслушването приключи днес предобед с директора Тайнън. Разискванията също свършиха, така че вашите доказателства не могат и да се разискват. Процедурата е отишла толкова далеч, че всеки миг ще започне последното четене на 35-та поправка и гласуването ѝ. Не виждам никакъв начин да преустановя този процес.

— Съществува само един начин — отговори Колинс. — Чуйте моите доказателства във от залата. Забавете процедурата само толкова, колкото да ги изслушате.

— Но това ще е безпрецедентен случай. Крайно необичайно.

— Моите доказателства за вас и членовете на Сената са също без прецедент в историята и много повече от необичайни. Повярвайте ми, ако се бях сдобил с доказателствата по-рано, щях да ви ги представя по-рано. Едва тази сутрин след полунощ се добрах до тях. Незабавно излетях, за да ви ги представя. Донесените от мен доказателства са от огромно значение за вас, за Сената, за народа на Калифорния, за целите Съединени щати. Не бива да гласувате, преди да сте чули донесеното от мен в тази чанта.

Настойчивостта в думите на Колинс беше смекчила малко съпротивата на Дъффийлд.

— Дори ако притежаваното от вас е толкова значимо, не мога да си представя как бих предотвратил незабавното гласуване.

— Не можете да гласувате, ако нямате кворум, нали?

— Искате да покания мнозинството от сенаторите да напуснат залата? Нищо няма да излезе от това. Сержантите ще бъдат принудени да съберат всички.

— Но преди сержантите да ги съберат, аз ще приключа с демонстрацията на доказателствата си.

Дъффийлд се поколеба за миг.

— Не зная... Колко време ще ви е необходимо?

— Не повече от десет минути. Толкова е нужно, за да чуете предлаганото от мен.

— А как ще чуят членовете на Сената доказателствата ви?

— Ще ги повикате неофициално в две групи от по двадесет души и ще ги посъветвате да изслушат вече чуто от вас. По това време вие вече *ще искате* и те да го чуят. След това можете да пристъпите към гласуването.

Дъффийлд все още се колебаеше.

— Мистър главен прокурор, исканото от вас е нещо съвсем изключително.

— Моите доказателства са също съвсем изключителни — настоя Колинс. Чувствуваше, че от позицията си на официален представител на правителството можеше да бъде още по-настойчив, но знаеше също колко решително защитават своите щатски права щатските официални лица. Все така напрегнат, той продължи: — Трябва да намерите начин да ги изслушате. Сигурно ще се намерят някакви средства за това. Нищо ли на този свят не може да ви позволи да отложите гласуването?

— Е, разбира се, съществуват известни фактори... фактори като... Е, ако имате доказателства, че предстоящата за гласуване резолюция е изработена, като хората са били подведени, или съдържа елементи на прикривана конспирация... Ако можете да докажете такова нещо...?

— Мога! Притежавам доказателства за заговор против нацията. Животът или смъртта на нашата република зависи от изслушването на тези доказателства и трябва да ги имате предвид, когато ще гласувате. Ако не се съгласите да ги чуете, ще носите отговорността за тази своя грешка до гроба си. Повярвайте ми.

Силно впечатлен, заместник-губернаторът отправи прям поглед към Колинс.

— Много добре — каза внезапно той. — Ще уредя чрез сенатора Глас да нямаме кворум за десет минути. Вие се качете на четвъртия етаж в първата до асансьора стая за комисии. Тя е свободна. Депутатът Кийф ще ви покаже пътя. Сенаторът Глас и аз ще се присъединим към вас съвсем скоро. — Той замълча за миг. — Мистър главен прокурор, дано това се окаже нещо.

— То е доста нещо — каза мрачно Колинс.

В модерно мебелираната стая на четвъртия етаж четиримата бяха насядали около масата в светли тонове, разположена в центъра. Колинс тъкмо приключваше обясненията си пред Дъффийлд, Глас и Кийф. Бе им обяснил накратко обстоятелствата, довели го до запознаването му с документа написаната добавка към 35-та поправка. На смъртния си одър полковник Бакстър бе настоял този документ да бъде направен всеобщо достояние.

— Няма да ви отегчавам с подробности за мъчителния път, извървян от мен, докато се добера до документа. Достатъчно е да ви заявя, че тази сутрин успях да се добера до него — обясни им Колинс. — Оказа се, че това не е писан документ, а словесен план, уловен и съвсем случайно записан на магнетофонна лента от дванадесетгодишния внук на Ноъ Бакстър. Когато записът е правен през януари, са присъствували трима души: директорът на ФБР Върнън Т. Тайнън, заместникът му Хари Адкок и главният прокурор Ноъ Бакстър. На тази лента ще чуете само гласовете на Тайнън и Бакстър, записани от момчето, без да съзнава важността на това дело. За да сте сигурни и вън от всякакво колебание, че на тази лента е записан гласът на Тайнън, бе извършена вокална идентификация от един от нашите най-големи специалисти в тази област. Тук е и официалното удостоверение.

Колинс извади от чантата си доказателствата от д-р Ленард и ги подаде на Дъффийлд. Заместник-губернаторът ги разгледа смълчан и ги предаде на сенатора Глас.

— Уверени ли сте сега, че ще чуете гласа на директора Тайнън? — отправи въпроса си и към двамата Колинс.

Водачите на Сената кимнаха утвърдително.

Колинс се наведе и извади от чантата си портативния касетофон. Сякаш изпълняваше ритуал, той го нагласи в средата на масата и оправи силата на звука.

— Тогава да започваме. Най-напред ще чуете гласа на Тайнън, а после и на Бакстър. Слушайте внимателно. Това е тайната, известна като документа R.

Колинс се пресегна, натисна стартовия бутон, после опря лакти на масата, а брадичката си върху дланите и закова погледа си в двамата

председатели на Калифорнийския щатски сенат.

Лентата се завъртя и високоговорителят оживя:

Гласът на Тайнън: „Сами сме, нали, Ноъ?“

Гласът на Бакстър: „Искаше да се срещнем насаме, Върнън? Добре, собствената ми дневна стая е толкова сигурно място, колкото всяко друго в града.“

Гласът на Тайнън: „Така трябва да бъде. Пръснахме хиляди долари, за да освободим къщата ти от подслушвателни уредби. Вярвам, че е съвсем сигурна за предстоящото ни разискване.“

Гласът на Бакстър: „Какво има да дискутираме, Върнън? Какво си си наумил пак?“

Гласът на Тайнън: „Ето какво. Струва ми се, че приключих вече с разработката и на последния стадий от документа R. Хари и аз го приемаме за безпогрешен. От теб искам само едно, Ноъ, не ставай придирчив в последната минута. Помни, съгласихме се с теб, че можем да пожертвуваме всичко, а аз бих добавил и всекиго, ако се налага да спасяваме нашата нация. Бил си винаги с нас, Ноъ. Съгласи се, че поправката е най-доброто средство и единствената реална надежда, независимо какви трудности трябва да преодолеем, за да я постигнем. Е, сега ни остава още само една-единствена стъпка. Помни, че винаги досега си бил с нас. Твърде дълбоко си навлязъл с нас, за да се измъкнеш. Не можеш да се измъкнеш, даже и да ти се иска много да го сториш.“

Гласът на Бакстър: „Да се измъкна от какво? Какви ги приказваш, Върнън?“

Гласът на Тайнън: „Отнася се до това, да направим за хората нещо, което те сами не могат да сторят за себе си. Да им поднесем сигурност в живота. В момента, когато 35-та поправка стане част от конституцията, да поставим веднага в действие документа R — РЕКОНСТРУКЦИЯТА на страната. Ще поставим в ход всички наши законни прерогативи, гарантирани от 35-та...“

Гласът на Бакстър: „Но това е невъзможно, Върнън. Ти не можеш да се позовеш на поправката. Трябва да имаш налице истинско, от национален мащаб извънредно положение. Съгласно конституцията заедно с поправката трябва да съществува истинска криза, беда, заговор, преди да задвижим поправката. Ако няма такова нещо, ти не можеш...“

Гласът на Тайнън: „Но ние ще можем, Ноъ, защото ще е налице и кризата, и извънредното положение. Всичко е наредено, Ноъ. Аз лично съм се погрижил. Често е нужно да се пожертвува един човек, за да се опазят другите. Един от нас двамата, ти или аз, но най-вероятно ти, ще трябва да обяви извънредното положение в реч по телевизията. Ще се обърнеш към нацията. Това е и същността на документа R. Набелязал съм и главното в речта. Ще се обърнеш към нацията, като започнеш така: «Граждани на Америка, явявам се пред вас в тези скръбни часове. Ние всички еднакво преживяваме загубата, еднакво страдаме от тежка мъка по повод жестокото убийство на нашия любим президент Уодсуърт вчера. Неговата ужасна смърт от ръката на убиец, ръка, направлявана от конспирация, целяща разгрома на нашата нация, ни лиши от един от най-големите наши водачи. Но тази смърт ще бъде поучителна за нас и за цялата нация. Като се обединим в едно, ще е необходимо да се погрижим подобно насилие да стане невъзможно в границите на нашата държава. Ето защо, по разпореждане на нашия нов президент предприемам решителна стъпка да обуздая съществуващите в момента беззаконие и терор. Обявявам прекратяване на действието на закона за гражданските права, както е предвидено според 35-та поправка, и известявам за образуването на комисията по националната сигурност...»“

Гласът на Бакстър: „Боже мой, Върнън! Добре ли те чух? Президентът Уодсуърт убит по *твое* нареждане?“

Гласът на Тайнън: „Не бъди сантиментален лигльо, Ноъ. Не е време за това. Принасяме в жертва един нищо и никакъв политикан, за да спасим цялата нация. Не разбираш ли, Ноъ? Ще я спасим.“

Гласът на Бакстър: „О, боже... боже... боже... оо-о-х.“

Гласът на Тайнън: „Ноъ, вие... Ноъ... Ноъ! Какво става? Какво става с теб? Какво е това, Хари... да не би да получи някакъв удар или кой знае какво? Помъчи се да го изправиш. Да повикаме Хана...“

Лентата свърши.

Колинс се бе втренчил в лицата на Дъффийлд, Глас и Кийф.

Тримата седяха като вкаменени от шока.

— Е, джентълмени? — запита Колинс. — Ще има ли истината своя празник?

Дъффийлд се изправи тежко.

— Тя вече има своя празник — отговори той сдържано. — Отивам да свикам сенаторите.

Когато боингът се наклони за приземяване към пистата на националното летище във Вашингтон, вече се бе стъмнило. От прозорчето на самолета Колинс наблюдаваше как светлините се изкачват към него и раздрусването от натегнатите спирачки го накара да осъзнае, че е у дома си.

Минути по-късно, заедно с другите пътници, той влезе в залата на летището. Пръв пред погледа му попадна Хогън. Върху лицето на телохранителя му бе изписана необикновено широка усмивка.

— Моите най-горещи поздравии, мистър главен прокурор! — спусна се към него Хогън, като взе чантата от ръката му. — Бях много изплашен, когато изчезнахте без мен, но сега бих казал, че си заслужаваше.

— Заслужаваше всичко на света — отвърна Колинс. — Нямам никакъв багаж. Само тази чанта ми бе необходима.

— Крис...!

Внезапно осъзна, че Тони Пиърс е до него. Греещ от усмивки, Пиърс раздруса здраво ръката му, докато приближаваха ескалатора. След това извади вестника от джоба си и го разгъна широко пред очите му. Веднага видя заглавие с големи букви:

РАЗКРИТ ЗАГОВОР СРЕЩУ ПРЕЗИДЕНТА И НАЦИЯТА

С УЧАСТИЕТО НА ТАЙНЪН.

35-ТА ПОПРАВКА Е ЛИКВИДИРАНА

— Крис, ти му измъкна килимчето под краката — ликуваше Пиърс. — Видя ли го? Всичко се предаваше по телевизията. Четиридесет на нула. Единодушно! Поправката е погребана!

— Видях го. Бях в галерията.

— А пресконференцията? Всички големи телевизионни компании прекъснаха програмите си, за да я предадат. Провеждаха я Дъфийлд и Глас. Разказаха как се е получил обратът. Приказваха за твоята роля, за съдържанието на документа R.

— Това не видях. Мъглата се вдигна и хванах веднага първия самолет за вкъщи.

— Е, Крис, ти наистина свърши чудесна работа!

— Не, Тони — поклати глава Колинс. — Свършихме я всички — полковник Бакстър, отец Дубински, моят син Джош, Олин Кийф, Доналд Редънбоу, Джон Мейнърд, Рик Бакстър, Айшмъил Йънг и самият ти. Това беше дело на всички ни.

Бяха стигнали до чакащата ги кола. Оказа се обаче, че това не е колата на Колинс, а личната бронирана лимузина на президента. Шофьорът на президента придържаше отворената задна врата и възхитен му отдаваше чест.

Колинс погледна въпросително към Пиърс.

— Президентът иска да те види. Пожела да се срещне с теб в минутата, когато пристигнеш.

— Много добре.

Колинс се приготви да влезе в колата, но с ръка върху рамото Пиърс го задържа.

— Крис...

— Да?

— Знаеш ли, че Върнън Тайнън е мъртъв?

— Не знаех това.

— Самоубил се е преди два часа, с дулото на пистолета в устата.

Колинс се замисли за миг.

— Като Хитлер — заключи той.

— Адкок е изчезнал.

— Като Борман — кимна Колинс.

Двамата седнаха на задната седалка. Когато шофьорът се настани зад волана, Пиърс му нареди:

— Към Белия дом.

Когато достигнаха южния вход на Белия дом, тук ги чакаше Макнайт, първият помощник на президента, и ги поздрави сърдечно. Колинс и Пиърс бяха преведени през дипломатическата приемна зала

към асансьора на партера. Той ги отведе на втория етаж в Жълтата овална зала.

Колинс не бе очаквал прием, но той бе вече в ход. Той различи вицепрезидента Лумис, сенатора Хилърд и жена му, секретарката на президента мис Леджър и секретаря по приемите на президента Никълс. Тогава, изправени край креслата в стил Людовик XVI, той видя Карин и президента да си приказват.

В същия миг го видя и Карин. Тя веднага се откъсна от президента и се затича през залата към него. В следния миг тя бе в обятията му, а той изтриваше с устни радостните ѝ сълзи.

— Обичам те, обичам те! О, Крис... — викаше тя.

Над рамото ѝ той видя, че президентът се насочва към него. Освободи се внимателно от Карин и тръгна срещу него. Върху лицето на президента бе легнало особено изражение. Колинс реши, че сигурно свети Лазар е изглеждал така.

— Крис — каза тържествено той, като потупваше ръката му с искрена топлина, — не мога да намеря думи да изразя своята благодарност, задето спаси моя и на страната ни живот. — Президентът поклати главата си. — Какво ужасно магаре бях. Сега мога да го заявя. Прости ми. Бях загубил всякаква ориентировка. Когато човек е в ужас от тъмнината, посяга към първото попаднало му средство за защита, без да осъзнава, че е в тъмнина вече и не знае с какво си служи. — Той се усмихна. — Но в края на краищата се освободих от тъмницата, защото помощта дойде навреме. — Той се впря в лицето на Колинс. — Чу ли за съдбата на Върнън Тайнън?

— Чух. Съжалявам, че сам стигна до такъв край.

— Сигурно през последните месеци съвсем е бил откачил, та да се опитва да забърква такива каши. Благодаря на Бога, че ти бе толкова настойчив и не се отказа. Няма да успея никога да ти се наплатя за това, което ти дължа. Съществува ли нещо, което бих могъл да сторя за теб...

— Можете да направите две неща за мен — каза малко грубовато Колинс.

— Какви са те?

— Има един човек, заслужаващ да възкръсне като вас от мъртвите. Той изигра голяма роля при оказаната ви помощ. Сега искам

вие да му помогнете. Искам да му отдадете цялостно президентско извинение и да възстановите името му.

— Пригответи извинението и аз ще го подпиша. Вторият въпрос?

— Най-лошото е зад гърба ни — подхвана Колинс, — но пред нас стоят все още проблемите, дали начална скорост на този налудничав заговор. Проблемите за престъпността. Те не ще бъдат разрешени чрез потисничество. Както е казал някога мъдър човек: като изгаряш годна стока, няма да разпръснеш тъмнината. Трябва да открием по-уместно решение на проблемите си...

— Ще бъде — прекъсна го президентът. — Този път ще го извършим както трябва. Вместо да отменяме закона за гражданските права, сега ще си послужим с него, и то както трябва. Утре рано ще съставя специална комисия. Ти и Пиърс ще бъдете в нея. Задачата ѝ ще е да разследва ФБР, да го прочисти от влиянието на Тайнън, да даде нови препоръки срещу извращенията му и нови насоки за бъдещата му работа. След тази първа задача искам да седнем заедно с теб, Крис, и да изработим нова програма за икономическо и социално законодателство, чието приложение на практика би довело до край на престъпността и беззаконието из нашите градове. Трябва да направим най-последно нещо. Моментът е опасен, но този път ще се държим здраво към нашите демократични принципи.

— Благодаря ви, мистър президент — кимна Колинс, а после се поколеба. — Знаете ли, през целия път насам мислех за думите на свой приятел, казани в Арго Сити: ако фашизмът настъпи в Съединените щати, то ще стане, защото народът ще гласува за него. Този път хората за малко не го сториха. Сега, след всичко, каквото научиха, може би никога няма да повторят това. Нека им помогнем да запомнят този урок.

— Ще им помогнем, обещавам. Ще разрешим всички проблеми по човешки — и президентът хвана Колинс за ръката, — но не тази вечер. — Той кимна на Карин да се присъедини към тях. — Тази нощ ще пием за бъдещето. Възможно е две, три и повече чаши. Ще гледаме и филма от късните часове. Нека се отпуснем за известно време, можем да си го позволим накрая, преди да сме започнали наново.

Издание:

Ървинг Уолъс. Документът „R“

Издателство „Атика“, 1991

Превод, редакция, корица и библиотечно оформление: Crime & Mystery

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.